

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΙΟΣ Γ! ΔΡΙΘ. 121

ΑΝΤΙΟΝ
ΕΛΛΑ
Δ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

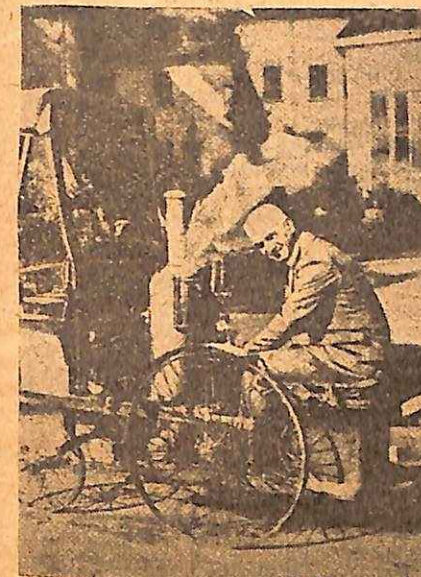
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 26-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

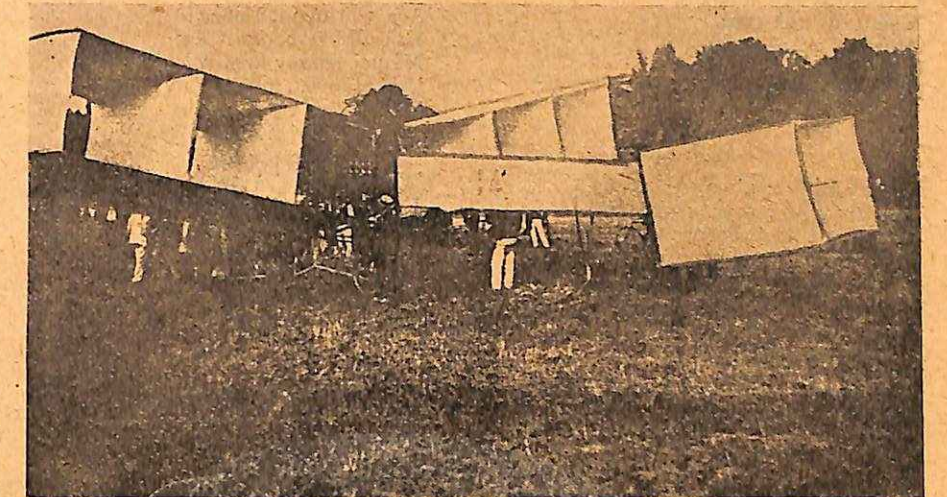
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

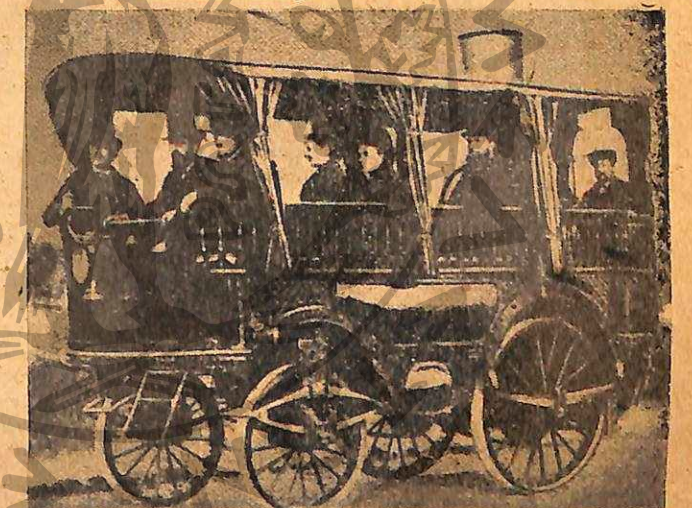
Το πρώτο αυτοκίνητο. Κατεσκευάσθη
στά 1860 από τόν 'Αμερικανόν Βόλετ.

Το πρώτον αεροπλάνον. Κατεσκευάσθη στά 1897 από τόν γάλλον αεροναύτην 'Ανρύ
Φαργάν, ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποίησε διὰ τήν κατασκευήν του κερωμένο πανί καί μερικὰ
ξύλα. Ἀνέπτεσσε ταχύτητα εἰκοσι ὀκτώ χιλιομέτρων τήν ὥραν. Τά πρώτα πειράμα-
τα ἐγίναν στά 1902, στά 'Ισλὲ - Μουλινὸ τῆς Γαλλίας.

Το πρώτο γραμμόφωνον. Κατεσκευάσθη ἀπό τόν 'Εδίσσον στά
1877, ἀλλὰ γιά πρώτη φορά παρουσιάσθηκε στό Παρίσι στά 1881.

Το πρώτο αυτοκίνητον λεωφορείον. Ἦταν ἀτροκίνητο καί
κατεσκευάσθη ἀπό τόν Μπολλέ στά 1898 καί ἐξετέλεσε τήν
διαδρομήν Παρισίων - Ρουέν με 12 χιλιόμετρα τήν ὥραν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.760
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36017

Τὰ παιδρά τῆς εβδομάδος

Ἡ παρελθούσα εβδομάς
Ἐπὶ πλῆθος γεγονότων
Πολὺ σπουδαίων, καθ' ἡμᾶς,
Καὶ τόσον πού σαστίζεις...
Κι' ἐνὼ ἀσφαλῶς λαλίστατον
Σὲ ξέρει, πλέον, πᾶς
Τὶ πρῶτον καὶ τί ὕστατον
Νὰ γράψης δὲν γνωρίζεις
Ἐφ' ὧ καὶ σιωπᾷς!...

Τὶ γεγονότα τρομερὰ
Εὐχάριστα καὶ πονηρὰ,
Ἐρωτικά, πολιτικά
Θεατρικὰ—φιλολογικά
Καὶ σκάνδαλα ποικίλα
Γι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα!...

Εἶδαμε πάλι κατ' αὐτὰς
Τοὺς ἀπεργοὺς τοὺς φοιτητὰς
Παντοῦ νὰ περιφέρονται
Κ' ἀνηλεῶς νὰ δέρνονται
Καταμεσῆς τῶν δρόμων
ὑπὸ τῶν ἀστυνόμων...
Οἱ ἀτυχεῖς οἱ φοιτηταὶ
Καὶ δὲν θὰ πιστεῦσε ποτὲ
Εὐλικρινῶς, κανεὶς τῶν,
Πῶς γιὰ τὸ ξύλο, ἀνεβλαβῶς
Θὰ ἐγγελοῦσεν ὁ Ζερβός,
Ὁ μέγας Πρύτανης τῶν!...
Εὐλο λοιπὸν μὲ τὴν ὁκᾶ
Καὶ βάσανα φοιτητικά...
Κοι ὅπως τὸ ἐδῆ ὡσαν
Καὶ ὑπουργοὶ ἀκόμη
Μᾶλλον τὸ, παραβύλωσαν
Οἱ φίλοι ἀστυνόμοι!...

Ἀκούσαμε τὸν Δεμερτζή
Νὸ σκέπτεται φιλότιμα:
—Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;
Ἴδου τὸ μέγα ἐρώτημα.
Ἄν ζῇ κανεὶς ὡς ὑπουργός
Τὸν βίον του διάγων.
Κι' ὅλο νὰ τρέμῃ σὰν λαγὸς
Μπροστὰ εἰς τὸν Παπάγον...
Ὅχι βεβαίως, νὰ μὴ ζῇ
Κι' αὐτὸς κι' οἱ φίλοι του μαζύ.
Ἄλλ' ὅταν ζῇ ὡς Δεμερτζής
Χαροίς καὶ καταφερτζής
Καὶ ζεῖ καὶ ὅλο εὐφρηνεταί.
Ἐξ εὐτυχίας πάσης
Χωρὶς καὶ νὰ δοφραίνεται
Κινήματα καὶ στάσεις;
Εἰ, τότε βέβαια νὰ ζῇ
Καὶ νὰ ζηλεύουν οἱ χαῖροι

Ἐνὼ αὐτὰ ῥογάριζε,
Μᾶλλον τὸν ἐκουβάριαζε
Ὡς ὑπουργὸς ἴσως
Ὁ στρατηγὸς Παπάγος...
Κι' ἴσως θὰ ἐξενίζετο
Ἐάν, κάποιο μομέντο,
Μπροστὰ του ἐνεφανίζετο
Τό... προνοντισιμέντο
Περὶ τῶν λύγων τὰς ἀφᾶς
Μὲ ὅλας τὰς ὑπογραφάς...
Κι' ὁ Δεμερτζής θὰ ἐδένετο
Καὶ ὅλο του τὸ σὸϊ

Ἐάν δὲν ἀνεφαίνετο
Τοῦ Μεταξά το... μπόι...
Κι' ὅπως γνωρίζεις ὁ καθεὶς
Ἐσώθη ὁ Δεμερτζής, εὐθύς!...

Ἐκτὸς ἀπ' τὰ πολιτικά
Εἴχαμε καὶ κοινωνικά
Κι' ἰδοὺ εἰδήσεις μία
Ἀπ' τὴν Ἀστυνομία:

Δύο τοῦ συρμοῦ σιφίδες
Καὶ ἀθῶαι δεσποινίδες
Μὲ μεσόκοπον κυρίαν
Ἀπετέλουν... συμμορίαν
Συμμορίαν τῶν «Τριῶν
Ἀτρομήτων Κλεπτριῶν».
Εἰς τὸ κάθε μαγαζὶ
Ἐμπαιναν κι' ἡ τρεῖς μαζύ
Κι' ἐνὼ ἐκαμναν μὲ τρόπο
Πῶς διαλέγουν καὶ κυτᾶν
Ἐβουτούσαν δίχως κόπο
Ἐνα τόπι ταρλατάν
Δύο πῆχες ἐμπριμὲ
Ἡ ὀλίγον τί λαμὲ.

Ἀλλὰ ξάφνου ἀστυνόμοι ἐκ τῶν κρατί-
τιστῶν
Τῆς συνέλαβαν μιὰ μέρα καὶ τίς τρεῖς
Καὶ πηγαίνον οἱ παθόντες παραχωρήμα
Μήπως εὗρουν τὰ κλαπέντα εἰς τὸ τμήμα...
Εἰ, τῆς μοῖρας τὸ γραφτὸ
Ἐποτάσσονται οἱ ἀτίθιδες
Δίχως νὰ ἔχουν διόλου τύψεις
Καὶ ἀπέδειξαν μ' αὐτὸ
Ὅτι ἂν καὶ δεσποινίδες
Δὲν φοβοῦνται τὰς σ υ λ λ ή ψ ε ις!...

Αὐτοκτονίας συνεχεῖς
Ἀκοῦμε τώρα—τώρα
Δὲν εἶναι δὲ τῆς ἐποχῆς
Κατάλληλος ἡ ὥρα...
Συνήθως χάνουν τὴν νοῦν
Κυρίως πρὸς τὸ θέρος
Ὅποτε καὶ αὐτοκτονοῦν
Οἱ πλείστοι, ἐλευθέρως...

Κάποιος Κωστήκης Βαρελᾶς
Ποῦ εἶχε ἀφορμὰς πολλὰς
Μιὰ Λούλα Θεοδώρου,
Σύζυγος κάποιου ἐμπόρου,
Ἐνας Βλισσάκης Φουκαράς,
Κάποιος Νικόλας Ποιτηράς,
Ἡ Τσίτσου ἡ Γεωργία,
Γυναῖκα ὅλο ὑγεία,
Ὁ Δέλτα Καλοκαιρινός
Πάντες κουτοὶ μέχρις ἐνός,
Ὁ ξυλουργὸς ὁ Κάλας
—Τὸ θῦμα τῆς μπουκάλας—
Πῆσαν κινίην κρατικήν
Γιὰ ναῦρουν θάνατον γλυκύν!...

Πλὴν, ὅλοι ἐξῆσαν αὐτοὶ
(Εἴχανε τύχη ζηλευτῇ)
Καὶ δίχως νὰ πολυαγοῦν
Τὸ Κράτος μας δοξολογοῦν
Ποῦ ἀπὸ ἐννοια τοῦ πολλῇ

Ἀκόμα ἐπιμένει
Στοὺς συμπολίτας νὰ πωλῇ
Κινίην νοθευμένη!...

Εἰς συνεδρίασιν Βουλῆς
Θόρυβος ἔγινε πολὺς
Κατακλυσμὸς καὶ σάλος
Κι' οἱ φίλοι μας οἱ βουλευταὶ
Πῆγαν νὰ κάμουνε σεφτε
Κι' ὕβρισθησαν ἐξάλλως!...

Ὁ Παναγῆς ἐμαίνετο
Κι' ἐπρόσμενε τὴν νίκη
Πλὴν μᾶλλον ἀνεμένετο
Γιὰ τὸ Προεδριλῆκι.
Σοφοῦλης ὁ εὐελπιστῶν
Στάς ψήφους τῶν κομμουνιστῶν!...
Ὅλοι τὸν κύτταζαν λοξά
Πλὴν τοῦ κυρίου Μεταξά
Ὅστις ἐφαίνετο τσαγγός
Κι' εἶχε μεϊδιάμ, Σφιγγός,
Κι' ἐνὼ μὲ φράσεις μερικές
Κατήντησε ἡ Βουλὴ... Τεκὲς
Καὶ ὁ Τροκοβασίλης
Ἐφώναζε τοῖς φίλοις:
—Ψηφίστε τὸ Βοζίκι!...
Συνέβη τὸ καζίκι!...
Κι' εἶπε ὁ Σοφοῦλης ὡς γνωστόν:
—Τὰς ψήφους τῶν κομμουνιστῶν
Ἐγὼ δὲν θὰ τὰς λάβαινα...
Μ' ἀφοῦ τὰς πῆρα, μπράβο τους
Μ' ἔχουνε κάνει σκλάβο τους
Ἦτοι... καινούργιον Σκλάβοβαίνα!...

Αὐτὸς ὁ μὴν ὁ Μάρτιος
Πάντα κομπὸς καὶ ἄρτιος
Εἶναι π' ἀνάθεμά τον
Ὁ μὴν τῶν κινήματων!...
Δυὸ τρίτα χρόνια τώρα
Μᾶς φέρνει τέτοια μπόρα
Καὶ ὑποφέρει ἡ χώρα
Ἀπὸ ἐπαναστάσεις
Κι' ἐφέτος δέ, τὰ ἴδια
Μᾶς ἔκανε παιγνίδια,
Πῆγε νὰ δείξῃ τὴν πυγμὴν
Ἀλλὰ συνήλθε πρὸς στιγμήν
Πρὸ ἀποπείρας πάσης!

Ἐγινε μὴν πολὺς καλὸς
Καὶ θὰ περάσῃ ὁμαλῶς
Καὶ μ' ὅλο τὸ προμήνυμα
Ποῦ εἶχεν ἀποστείλει
Ἀνέβαλε τὸ κίνημα
Ἰσως γιὰ τὸν Ἀπρίλη...
Ἐφ' ὧ... συγχωροχάρτιον
Ἄς δώσωμε τὸν Μάρτιον!...

Αὐτὰ λοιπὸν πρὸς τὸ παρὸν
Ἐγινον σὴν Ἑλλάδα...
Καὶ γι' ἄλλα, ἔχομε καιρὸν
Τὴν ἄλλην ἐβδομάδα.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΟΥ ΑΞΙΖΕΙ

ΣΑΡΑ ΝΤΕΣΛΥ

Εἶχα πιά βαρεθῇ νὰ
κάνω τὸν στρατιωτι-
κὸ γιατρό. Μοῦ ἦταν
ἀδύνατο νὰ βλέπω τὸ κα-
θημερινὸ κι' ἀμείλικτο
δρ-πάνισμα τῶν ψυχῶν, μέσα στὰ ἀπέραντα κι' ἀσφυκτικῶς γε-
μάτα στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα.

Γι' αὐτὸ, ὅταν ἔμαθα πῶς εἶχε γίνει δεκτὴ ἡ παραίτησή μου
ἀνακουφίστηκα. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας θάφευγα γιὰ τὴν πατρίδα
μου τὸ Ἐτρετά.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνὼ τελείωνα πιά
τὴν τελευταία μου βάρδια καὶ κρεμοῦσα στὸ καρφὶ τῆς γκαρντα-
ρόμας τῇ μελοῦζα τοῦ «ἐφημερεύοντος ἱατροῦ» ἔφτασε κοντά
μου βιαστικὰ κάποιος νοσοκόμος καὶ μοῦ εἶπε:

—Κύριε ἐφημερεύω, κάποιος ἔψυχε ἐν τῷ θάλαμῳ τῶν ἀ-
ξιωματικῶν... Σὰς ζητάει ἐπίμονα... Εἶναι, λέει, πατριώτης σας
καὶ κάτι θέλει νὰ σᾶς ἐμπιστευθῇ!

Μπροστὰ στὴν ἱερότητα τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀναγκάστηκα νὰ
πνίξω τὴν δυσφορία μ' ὑ καὶ νὰ τρέξω στὸ μαξιλάρι τοῦ ἐτοιμο-
θανάτου. Ἀνέκραξα ἕνα ἀνθρώπινο κουρέλι, τσουρουφλισμένο
ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ ἐξοίμο νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὴν παγετὴ πνοὴ τοῦ
χάρου... Μόλις μὲ εἶε νὰ πληπάζω, ζωηρεψαν λ γὰ καὶ τὰ μισοσ-
βυμέναι ματια του, ἔκανε μιὰ κίνησιν γεμάτη ἀγωνία, σὰν νὰ
θελε ν' ἀνασκηνοθῇ κι' ὕστερα ξανάτεσε βίονα στὸ μαξιλάρι
τοῦ ἐξηνταμῆνος καὶ κατακλυσμῶν...

—Εὐχαριστῶ, ὁ Μαρξ... Ὁ Μαρξ... Ὁ Μαρξ... Ὁ Μαρξ...
—Δὲν μὲ θυμάσαι, Ζάκ; Παίλαμε μαζί στὸ χωριὸ σὰν εἰμα-
στε μ' ἡμᾶς. Εἰμὶ ὁ Μαρξ... Ὁ Μαρξ... Ὁ Μαρξ... Ὁ Μαρξ...

Ἦμιον ἐτοιμος νὰ φανερώσω μαζί μὲ τὴν κατάληξή μου
καὶ τὸν σπαραγμὸ μου, καὶ τὴν συγκίνηση ποῦ νοιώθω σὲ ἀντί-
κρισμα τοῦ ἀδικοῦ μου φίλου Μὰ ἐκείνος, σὰν νὸ βιαζόταν
ὁ αὐτός, μουρμούριζε τὸ ζωηρὰ τῶρ:

—ὦτι, Ζάκ Νικώθω τὴν μυρωδιά τοῦ μισανοιγμένου τά-
φου μου. Δὲν προλαβί νω μάλιστα νὰ σοῦ πῶ αὐτὸ ποῦ θέλω...
Ἀκουσε... Κίτω στὸ χωριὸ ἀγάπησα ἕνα κορίτσι πολὺ ἀνώτερο
ἀπὸ μένα. Μ' ἀγάπησε κι' αὐτὸ τρελλὰ καὶ συχνολέπτομασε
μ' ἡμᾶς... Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια μοῦ χάρισε ἕνα ἀγοράκι... Μὰ
μόλις οἱ γονεῖς τῆς ἐμαθὶν τὸ αἰσθημὰ μας πῆγαν τὴν κορη
τους στὸ Παρίσι καὶ μ' ἐνα φρόντισαν νὰ μὲ στείλουν σὲ κάποιο
σύνταγμα σὲς ἀποικίες... Δὲν ἔχω μιὰν ἐβδομάδα πινὴ ἡρᾶ ἀπ'

ἐκεῖ, μὰ μὲ τακτικὰ πιά ὁ πυρετός. Πεθαίνω, Ζάκ, δίχως νὰ ἔ-
ναῖω ἐκείνη καὶ τὸ παιδί μου!

Ἐνας βίαιος λυγμὸς τσαξέ τὸν σκελετωμένο λαιμὸ τοῦ παλ-
ληκαριῦ. Ὑ ἔτερα τραύλισε μὲ φωνὴ κομμένη:

—Τὴν λένε Ζουλιέτα... Ζουλιέτα Σαίντ Ἀντρέ... Φρόντισε
νὰ τὴν συναντήσῃς, Ζάκ... τῆς ἔγραψα στὸ χωριὸ μόλις ἦλθα—
στὸν πατρικὸ τῆς πύργο—μὰ ἀπάντησιν δὲν ἔλαβα... Πολὺ φοβᾶ-
μαι πῶς καὶ νὰ ζοῦσα ἀκόμη ἀρκετά, πάλι δὲν θάπαιρνα ἀπάν-

τησῆς... Δὲν ξέρω τί κάνει, Ζάκ...
Φρόντισε νὰ τὴν βρῇς... Νὰ τῆς πῆς πῶς
πάντα τὴ σκεπτόμουν... Κι' αὐτὴν καὶ
τὸ παιδί μου. Καὶ πῶς πεθαίνω... τώρα...
μὲ τὸν ὄνομα τῆς στὰ χελεῖ μου καί...
Δὲν ἄκουσα ἄλλα. Τὸ δύστυχο παιδί
ἔσβυσε γαλήνια καὶ ἀπότομα σὰν ἕνα
καντηλάκι δίχως λάδι πιά.

Σκούπισα τὰ ὕγρά μου μάτια καὶ μουρ-
μούρισα μιὰν ὑπόσχεσιν στὸ αὐτί τοῦ νε-
κροῦ, ἀφοῦ δὲν πρόλαβα νὰ τὴν μουρ-
μουρίσω στὸ οὐτί τοῦ ζωντανοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγα γιὰ τὸ Ἐτρε-
τά, καὶ ἡ πρώτη μου φροντίδα ἦταν νὰ
μᾶθω ποῦ βρισκόταν ἡ οἰκογένεια τοῦ
κόμητος Σαίντ—Ἀντρέ. Μὰ μὲ κεραῦ-
νωσαν ὅσα ἔμαθα. Λίγους μῆνες ὕστερα
ἀπ' τὴν ἐξορία τοῦ καλοῦ τῆς, ἡ ἀμοιρῇ
κοπέλα ἔφερε στὸν κόσμον ἕνα ἀγοράκι.

Ἐξάλλοι πιά οἱ γονεῖς τῆς, τὴν ἐδίωξαν
ὀριστικὰ ἀπὸ κοντά τους καὶ τὴν ἔστει-
λαν σὲ κάποιο μοναχικὸ ἀγρόκτημά του,
μὲ μόνην συντροφιά τῇ γρηοῦλα παραμά-
να τῆς.

Τὸ ἀγρόκτημα αὐτὸ βρισκόταν ἀρκε-
τὲς ὄρες μακριὰ ἀπὸ τὸ Ἐτρετά. Τὴν
ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ, καβαλλίκεψα ἕνα
θαυμάσιο ἄλογο καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι
ἔμπαίνα, σκονισμένος καὶ κατακουρασμέ-
νος στὴν αὐλὴ τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ ἐρη-
μητοῦ.

Θάύμασα τὴν ἀξιοπρεπῆ γαλήνη μὲ τὴν
ὁποῖαν δέχθηκε τὸν κεραυνό.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Δὲν πρόλαβα νὰ δέ-
σω τ' ἄλογο μου στὸ
σιδερένιο κάγκελο τῆς
πόρτας κι' ἀμέσως ἀκού-
στη ἀν στὴν αὐλὴ πρὸς

χαρὲς φωνίτσες παιδιοῦ. Ἐνα χαριτωμένο ἀγοράκι ἔτρεξε κατ'
ἐπ' αὐτὸν μου γελαστό μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν παχουλῶν ποδα-
ριῶν του, καὶ γαντζώνοντας τὰ μπρατσάκια του στὴν ἀκρὴ τοῦ
σακκακιῦ μου, φώναξε:
—Μπαμπά! Μπαμπά!

Πρὶν νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν ἐκπληξή μου μιὰ ἄλλη μὲ περίμενε.
Ἀκουσα στὸ κεφαλόσκαλο μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ καί, γυρί-
ζοντας τὴ ματιά μου, ἀντίκρισα τὸ χλωμὸ προσωπάκι μιᾶς νεαρῆς
γυνακας ποῦ μ' ἐκύτταζε μὲ ὀδυνηρὴ ἀπογοήτευσιν!

Σήκωσα τὸ ἀγοράκι στὴν ἀγκαλιά μου ἀφοῦ πρῶτα ὑποκλί-
θηκα μὲ ἀβρότητα στὴν νεαρὴ αὐτὴ κυρία, κι' ἔπειτα βάδισα
πρὸς τὸ μέρος τῆς.

—Ἰατρός Ζάκ Μενιέ, κυρία μου... τῆς εἶπα. Θὰ σᾶς πα-
ρακαλέσω νὰ μὲ δεχθῆτε σὲ μιὰ σύντομῃ ἀκρόαση!

Ἦσαν θλιβερὴ ἡ ἀποστολή μου καὶ τὰ νέα ποῦ αἰς ἔφερα
πένθημα καὶ σπαρακτικὰ. Ὅσοσο θαύμασα τὴν ἀξιοπρεπῆ γαλή-
νη μὲ τὴν ὁποῖα δεχτήκε τὸν κεραυνό.

—Ὅταν σηκώθηκα ἀ φύγω μοῦ εἰς μὲ φωνὴ ποῦ σιγόφρεσε:
—Σὰς εὐχαριστῶ θερμὰ, ἀγαπητὲ κύριε... Ποτε μου δὲν θὰ
ξεχάσω τίς εὐγενικὲς σας διηγεσεις στὸν ἄνθρωπο καὶ πολυαγαπη-
μένο μου Μαρξ... καὶ σὲ μένα... θὰ εἶναι ἀνακούφιση
γι' ἐμὲ, ἂν καταδεχθῆτε νὰ μὲ ἐπισκέπτεσθε συχνά... Ὁρε-
βούρ!...

ὑποκλίθηκα βαθειά, κι' ἔφυγα ζαλισμένος, δίχως νὰ ξέρω
καθαρὰ τὴν ἀφορμὴ τῆς παραξένους αὐτῆς ταραχῆς μου...

Πέρασαν δυὸ τρεῖς μῆνες. Στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἔχανα
τὴν εὐκαρίαν νὰ πηγαίνω ὡς τὴν Ζουλιέτα Σαίντ—Ἀντρέ δύο,
τρεῖς φορὲς τὴν ἐβδομάδα.

Δὲ χορταίνα τὴν συντροφιά τῆς εὐγενικῆς αὐτῆς κοπέλλας
ποῦ πιστὴ στὴ πρώτη κι' ἀδολὴ ἀγάπη τῆς, ἀψηροῦσε μὲ τέτοιο
ἡρώισμὸ τὴν καταδίωξιν τῶν ἀνανακτησμένων γονέων τῆς καὶ
τὴν καταφρόνια τῆς κοινωνίας.

Ἐπλησίαζε χειμῶνας πιν, ἄγριος καὶ τραχὺς σ'ὰ μέρη μας.
Καὶ μιὰ μέρα καθὼς βρισκόμουν στὸ ἀγρόκτημα ἄκουσα ὁ πρῶτος
μουγκοῦσμα τοῦ παγετοῦ βοροῦ. Τὴν ὥρην λοιπὸν ἂν θάμνε
ἐκεῖ τὸν χειμῶνα ποῦ θάνα βαρὺς κι' ἐκείνη ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ
ἐδάκρυσε.

—Κλαίτε; Μὰ γιατί, Θεέ μου;...
Ἐκείνη χαμήλωσε τὰ ματια τῆς καὶ ψιθύρισε:

—Ἐδῶ θὰ μείνω... Ἐβαρέθηκα τὴν ἐλεημοσύνη τῶν γο-
νέων μου... Κάθε χρόνον σὶὸ Παρίσι... δὲν ζοῦμε μαζί ἐξ
αἰτίας τοῦ παιδιοῦ μου. Δὲν μὲ θέλουν μαζί τους γιὰ τὸ παιδί
μου δὲν ἔχει ὄνομα! Κι' ἐγὼ προτιμῶ νὰ νοικιάζω ἕνα σπίτι, καί
παρὰ νὰ τὸ χωριστῶ.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐννοίωσα μιὰ ἐπανά-
στασιν στὴ ψυχὴ μου. Καινούργιος κόσμος
ἀνοίχτηκε στὰ μάτια μου καθὼς ἄκουγα τ'
ἀπελπισμένα λόγια τῆς σπάνιας αὐτῆς γυ-
νίκας. Ἐφώνισα ἀσυγκράτητος:

—Εἰμὶ πρόθυμος νὰ χάρισω τὸν ὄνομά μου
στὸ παιδί σας, κυρία μου...
Μὲ κύτταξε ἐκθαμβη, λαχναρισμένη.

—Σεῖς, σεῖς, θὰ τὸ κάνετε αὐτό;
—Μάλιστα, κυρία μου.
Ἡ συγκίνησιν τὴν ἐπινγε...

—Μὴ τρομάξετε, κυρία μου... Δὲν θὰ
σας ζητήσω ἀγάπην... Κι' οὐτε αἰσθάνο-
μαι τέτοιο πρᾶγμα γιὰ σᾶς... Μὰ αἰσθάνο-
μαι ὅμως βαθειὰ φιλία, κι' ἀπέραντη ἐκ-
τίμησιν γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ ὑπαρξίν σας... Θὰ
εἶμαι ἀδελφός γιὰ σᾶς. Κι' ἂν τὸ θέλετε
τότε ἀπομακρύνονται ὕστερα γιὰ πάντα ἀπὸ
κοντὰ σας. Πηγαίνω γιὰ τὸν σ' ἕνα βαπόρι-
καὶ φεύγω...

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαίντ—Ἀντρέ μουρ-
μούρισε μὲ μάτια βουρκαμένα:
—Ἡ εὐγενικὴ σας ψυχὴ ἀξίζει τὴν εὐτυ-
χίαν... Ὁ ἀφοσιωθὸς ὀκληρωτικὰ γιὰ νὰ
σας κάνω εὐτυχισμένο!

Καὶ δάκρυα θερμὰ ἀνέκφραστης συγκι-
νήσεως σφράγισαν τὰ τελευταῖα τῆς λό-
για...

ΣΑΡΑ ΝΤΕΣΛΥ

853

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΡΛΙΟΤΙΕΡΗ

Κατά τὸ φθινόπωρο τοῦ 1871 ἕνας πλούσιος ἔμπορος φτασμένος στὸ Πειραιᾶ ἀπὸ τῆς Ρωσίας εἶχε ἀγοράσει πολλὰ οἰκόπεδα, κοντὰ στὸ Πασσαλιμάνι. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ἀκόμα ἔρημο, καὶ ἀκατοίκητο. Ὁ φρόνιμος ἔμπορος ὅμως ἐβλεπε ἀπὸ τότε πὼς μιὰ πόλη σὰν τὸ Πειραιᾶ, τὸ πρῶτο λιμάνι τῆς Ἑλλάδος δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ τὸ χωριὸ μὲ τὰ λίγα σπιτία γύρω ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα, πού ἦταν ἀκόμα. Καὶ μελονότι οἱ ντόπιοι τὸν περιπαίξαν πὺν πῆγε νὰ πετάξῃ τὰ λεφτά του στὰ χωράφια αὐτοῦ ἀγόρασε τὰ οἰκόπεδά του, τὰ μάντρωσε καὶ στὰ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ ἄρχισε νὰ χτίζει ἕνα σπιτί γιὰ νὰ κατοικήσῃ, μὲ τὴν οἰκογένειά του, φυτεύοντας ὁλόγυρά του ἕνα μεγάλο περιβόλι.

Τοῦ χρειάστηκε τότε ἕνα ἐπιστάτης γιὰ νὰ κἀθεταί μέσα στὸ οἰκόπεδο καὶ νὰ φυλάξῃ τὰ ὕλικά τῆς οἰκοδομῆς ὥς πὺν νὰ τελειώσῃ τὸ σπιτί. Ἐνας γεροντᾶκος τοῦ παρουσιάστηκε ἕνα πρωΐ.

— Ἀφεντικὸ, ἔμαθα τοῦ γυρεύεις ἄνθρωπο γιὰ τὸ σπιτί σου.
— Τί εἶσαι τοῦ λόγου σου, τὸν ρώτησε τὸ ἀφεντικό.

— Τί ἤμουνα μὴν τὰ ρωτᾷς ἀφεντικό... τοῦ εἶπε ὁ γεροντᾶκος, ὁδὰ εἶν' αὐτὴ καὶ γυρίζεις. Ἄλλοι πᾶνε ἀπάνω, ἄλλοι ἔρχονται κάτω. Δόξα νᾶχῃ ὁ Θεός. Τώρα εἰμαι ἕνας ἔρημος. Ψυχὴ σὶδ κόσμῳ δὲν ἔχω. Ζῶ μὲ μιὰ συνταξοῦλα πὺν μου δίνει τὸ γκυβέρνο, καὶ μὲ τὰ χέρια μου. Πᾶρε με ν' ἀκουμπήσω κοντὰ σου. Θὰ σοῦ δουλέψω τιμημένα.

Ὁ γεροντᾶκος μιλοῦσε μὲ τὸν τρόπο πὺν μιλοῦν οἱ ντόπιοι ἄνθρωποι πὺν δὲν ἔχουνε τίποτα περισσότερο στὰ χεῖλη τους. Ψηλὸς σκεβρωμένος λιγάκι, μὲ λίγα μαλλιά στὸ κεφάλι του, μὲ ἄσπρο παχὺ μουστάκι στίς ἄκρες, μὲ δυὸ μάτια γαλανὰ, παιδιάστικα μάτια, πὺν φώτιζαν ἕνα πρόσωπο ἡλικιωμένο καὶ ἀργασμένο ἀπὸ τὴν ἄρμη τῆς θάλασσας.

— Θαλασσινὸς φαίνωτανε—χέρδις, ἀμέσως τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ νεοφρονμένου ἀνθρώπου.

— Πὼς σὲ λένε; τοῦ εἶπε.
— Κόλα... Νικόλας εἶναι τὸ νόμα μου.

— Νὰ μείνῃς μπάριμπα Κόλα. Θὰ σοῦ χτίσω καὶ μιὰ παραγκοῦλα, νὰ κἀθεσαι μέσα στὸ χτήμα. Καὶ πάλι ἅμα τελειώσουν τὰ χτισίματα καὶ τὸ φύτεμα τοῦ περιβολιοῦ ἂν εἶμαι εὐχαριστημένος κι' ἂν ἔχῃς καὶ τοῦ λόγου σου εὐχαρίστηση, μπορεῖς νὰ μείνῃς ἀκόμη κοντὰ μου. Πάντως θὰ μοῦ χρειασθῇ ἕνας ἄνθρωπος σὰν καὶ σένα. Τί γυρεύεις;

Ὁ μπάριμπα Κόλας ἔκανε τὸ σταυρό του.

— Δόξα νᾶχῃ ὁ Θεός—εἶπε. Δὲ θέλω τίποτα. Ν' ἀκουμπήσω μονάχα ἐδῶ κοντὰ σου, ὥσπου νὰ κλείσω τὰ μάτια μου.

Ὁ πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ ὑποσχέθηκε πὺν δὲν θὰ τὸν ἀφίσχῃ ἔτσι, φτάνει νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος. Καὶ συμφωνήσανε. Σὲ λίγες ἡμέρες οἱ μαστόροι χτίσανε τὴν παραγκοῦλα τοῦ ἐπιστάτη κι' ὁ μπάριμπα Κόλας κουβάλησε τὰ λίγα προμηθεύματα του. Δυὸ στρώματα μὲ τίς σανίδες τους, ἕνα μπαλωμένο στρώμα, δυὸ-τρεῖς εἰκόνες ἁγίων ἕνα τραπέζι, μιὰ καρέκλα, λίγες κουβέρες καὶ λίγα μικροπράγματα ἀκόμα τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ τῆς κουζίνας. Ὅλα ὅμως καθαρά καὶ νοικοκυρεμένα. Κοντὰ σὲ ὅλα ἦταν καὶ μιὰ ἱερὰ Σύνοχη, πὺν τὴν ἔστησε κοντὰ στίς εἰκόνες μαζί μὲ ἕνα πῆλινο θυμιατό.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ προικιά μου ἀφεντικό... εἶπε ὁ μπάριμπα Κόλας στὸν κύριο πὺν παρᾶστεκε μὲ συμπάθεια στήν ἐγκατάστασή του.

— Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δίνη χρόνους νὰ σοῦ χαρίξῃ τὴν κυρία καὶ

τὸ ἀρχοντόπουλό σου. Νὰ περάσω κι' ἐγὼ κοντὰ σου, ὥς μοῦ μέλλεται ἀκόμα νὰ ζήσω.

Ἀπὸ τότε ὁ μπάριμπα Κόλας ἔμενε στὸ χτήμα. Τὸ σπιτί τελείωσε, τὸ περιβόλι ἐφροντίζοντο, ὁ λαχανόκηπος πὺν εἶχε φυτευτῇ, στὸ κάτω μέρος τοῦ οἰκοπέδου, πρασίνας, εἰ κότες ἄρχισαν νὰ κακαρίζουν σὶδ κοτέτσι, ὁ σκύλος τοῦ σπιτιοῦ ὁ Μπουρλίου νὰ γαυγίζει, τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ μπάριμπα Κόλας νὰ φροντίζει τὰ δειντράκια καὶ τὰ λουλουδία, νὰ ποτίζει τὰ λαχανικά, νὰ ρίχνῃ φαγὶ στὰ πουλερικά, καὶ νὰ χαϊδεύῃ τὸν Μπραϊμῆ, τὸν σκύλο τοῦ σπιτιοῦ, πὺν ἀκουμποῦσε μ' ἀγάπη τὸ μεγάλο του κεφάλι στὰ γόνατα τοῦ γέροντος, ὅταν τελειώνοντες τὴ δουλειά του, καθότανε νὰ ξεποστᾷσῃ σὲ μιὰ πεζούλα τὸν Μπραϊμῆ.

— Ἄντε, μωρὲ Μπραϊμῆ! τοῦλεγε! Μπραϊμῆ τὸν λέγανε καὶ τὸ μακαριτῇ πὺν εἶχαμε στὸ καράβι.

Θαυρὸ πὺν ἀναστήθηκες μπροστά μου, φηγούρα τοῦ καραβιοῦ στημένη στήν πλώρη, ὄντας σὲ βλέπω...

Ὁ Μπραϊμῆς ἦταν ὁ καλύτερος τοῦ φίλος. Μοναχὰ μαζί του λυνώτανε ἡ γλώσσα του. Θὲς καὶ τὸν ἔπειρανε γιὰ πολλὸ σὺντροφο, θὲς τὸν ἔκανε χάσι περισσότερο ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ἄνοιγε ἄτελειες, κουβεντες μαζί του. Καὶ δὸς τοῦ ἔλεγε ὁ μπάριμπα Κόλας, καὶ δὸς τοῦ ἐσάλευε τὴν οὐρά του ὁ Μπραϊμῆς σὰ νὰ τοῦλεγε.

— Λέγε τοῦ λόγου σου, μπάριμπα Κόλα, κι' ἐγὼ σ' ἀκούω. Μὲ τοὺς ἀνθρώπους δὲν εἶχε καὶ πολλὰ λόγια. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν ρωτοῦνε καὶ γιὰ τὰ παλιά του. Αὐτὴ τὴν παραξενιὰ τὴν εἶχε.

— Περασμένα ἔχε σμένα... ἔλεγε. Πᾶνε αὐτὰ...

Ὁ Πειράκης τὸ παιδί τοῦ σπιτιοῦ πὺν εἶχε μεγαλώσει τώρα καὶ πῆγαινε στὸ σχολεῖο, ὅταν ἔμαθε πὺν ὁ μπάριμπα Κόλας ἦτανε παλὸς μουρλοτιέρης στήν ἐπανάσταση, τὸν σταύρωνε νὰ τοῦ πῇ γιὰ τὴν Τουρκικὴ Ἀρμάδα, γιὰ τὰ μουρλότα, γιὰ τοὺς καπετανέους τοῦ Ἀγῶνα πὺν ἦτανε πατριώτης καὶ σὺντροφός τους καὶ πὺν τίς ἔλεγε μὲ τὰ μικρά τους ὀνόματα.

— Πές μου, μπάριμπα Κόλα... τὸν παρακαλοῦσε, νυτίζοντάς τον μ' ἕνα παράξενο θαυμασμό, σὰν νὰ εἶχε ξεμπαράκῃ τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἀπ' τὸ πυρπολικό. Πῆς μου

τίποτα...

— Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου; τοῦ ἀπαντοῦσε ξερὰ ὁ μπάριμπα Κόλας. Ἐγὼ τὰ ξέχασα, πᾶνε. Τὰ ξέχασα καὶ μὲ ξεχάσανε. Τὰ χαρτιά τὰ γράφουνε καλύτερα. Τί νὰ σοῦ πῶ ἐγώ;

— Εκείνα πὺν εἶδες ἐσὺ ὁ ἴδιος...
— Οὐτε εἶδα, οὐτε ξέρω τίποτα πιά.

Ὅταν ὅμως ἔμενε μοναχός του μὲ τὸν Μπραϊμῆ λυνώτανε ἡ γλώσσα του.

— Ἐτσι, πὺν λές Μπραϊμῆ. Οἱ ἄλλοι γινίκανε ναυάρχοι, ὑπουργοί, φρόσανε πλακά τὰ γαλόνια, τσιγγυνοῦνε μὲς στὰ παλάτια, κι' ὁ μπάριμπα Κόλας ταῖζει τίς κοτοῦλες καὶ ποτίζει τὰ λαχανικά. Κι' ἂς τὸν ἔτρεμε κι' αὐτὸν μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ἡ Ἀρμάδα. Πάλι καλά. Δόξα σοι ὁ Θεός!

Κι' ὁ Μπραϊμῆς ὅλο τὸν κῦτταζε στὰ μάτια κι' ὅλο κουνούσε τὴν οὐρά του σὰν νὰ τοῦλεγε.

— Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος μπάριμπα Κόλα. Μὴ σε κλεβίτσει...

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ ὁ μπάριμπα Κόλας ὅλο σκεβρῶνε, σὰν παλιόβαρκα πεταμένη στήν ἀμμουδιά καὶ τὰ μάτια του ὅλο καὶ θολώνανε περισσότερο καὶ τὸ φῶς τοῦ ὅλο καὶ

— Ἐτσι πὺν λές Μπραϊμῆ. Οἱ ἄλλοι γινίκανε ναυάρχοι, ὑπουργοί, κι' ὁ μπάριμπα Κόλας ποτίζει τὰ λαχανικά...

ΤΟ ΣΦΥΡΙΓΜΑ

Ὁ ἄνθρωπος πὺν ὕψωσε τὴν «ὀξώδη ράβδο» γιὰ νὰ κτυπήσῃ ἕνα εὐθύμο κορίτσι τοῦ σφύριξε ἀμέριμνα σὲ τὸν δρόμον δὲν ἄγνοεῖ μόνον τὴν ἐποχὴν του, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ σφυρίγματος. Ἀσφαλὲς ὁ παράδοξος αὐτὸς ἄνθρωπος θὰ ὑποθέτῃ ὅτι τὸ σφύριγμα εἶναι ἐφευρεσις ἀνδρική κι' ὅτι δὲν στέκεται σ' ἕνα μικρὸ παρθενικὸ στόμα. Αὐτὸ εἶναι μιὰ μεγάλη πλάνη. Τὸ πρῶτον πλάσμα τοῦ Θεοῦ πὺν ἔμαθε νὰ σφυρίξῃ εἶναι ἡ γυναίκα. Ἰδοὺ πὼς ἔχει ἡ ἱστορία:

Ὅταν ἡ Εὐὰ ἔμεινε κάποτε μόνη εἰς τὸν παράδεισον—ὁ Ἀδὰμ εἶχε ἀρτίσει νὰ νὰ τὴν βαρύνει καὶ τῆς τὸ ἔσκαζε συχνὰ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πλήξη τῆς ἀνέβηκε εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ κήπου σὲ κάποιο ἀνθισμένο γήλοφο ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐφαίνοντο ἡ μεγαλοπρεπὴς δύσις τοῦ νεαροῦ ἡλίου.

Ἡ δύσις τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας ἦταν τότε τὸ μόνον δημόσιον θέαμα. Ὁ κινηματογράφος ἐφευρέθη ὀλίγον ἄργότερα.

Ἡ Εὐὰ ἀφοῦ ἔμεινε ἀρκετὴν ὥραν ἐκεῖ ἐξαπλώθηκε ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ περιέπεσε σὲ μιὰ ἡδονικὴν ἔκστασιν. Σὲ λίγο οὐρανὸς ἐφωταγωγήθηκε ἀπὸ τὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα ὅτι εἶχαν πλάσῃ. Ἦταν τὸ πρῶτον ἡ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς Δημιουργίας—δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς—καὶ εἶχαν ἕνα φῶς καθαρώτατον. Τὸ θέλητρον τῆς

νεαροτάτης νεκτὸς μὲ τὸ δλοκαίνουρο ἀστροκέκτο φῶς πὺν μόλις εἶχε ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δημιουργοῦ, τὸ βαρὺ καὶ πυκνὸ ἄρωμα πὺν ἀπέδιδαν τὰ πρωτόπλαστα Ρόδα, οἱ αὐγες πὺν ἐμάθαιναν στὰ φύλλα νὰ ψιθυρίζουν ἡσυχά τὴν δελτικὴν γαλήνην ὡραιότητος τοῦ κήπου ὅλα αὐτὰ ἐμιλοῦσαν στήν ψυχὴ τῆς γιὰ πρῶτη φορὰ μὲ παράδοξα ἀκατάληπτα λόγια.

Ἐξαφνα ἕνα σφύριγμα γλυκύτατο ἀκούσθηκε ὁμοῖο μ' αὐτὸ πὺν ἀκούεται καὶ τώρα κάτω ἀπὸ κλειστὸ παρθενικὸ παράθυρο.

Ἡ Εὐὰ ἐγύρισε καὶ εἶδε δίπλα τῆς τὸν κοιμητότατον ὄφιν, τὸν μοιραῖον τρίτον.

Τότε ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἄλλ' ὁ ὄφιν τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ τὸ ἴδιο γλυκὸ σαγηνευτικὸ σφύριγμα—πὺν θέλετε νὰ μιλήσῃ ἕνας ὄφιν—τῆς ἔκανε μιὰ δელαστικὴν πρότασιν.

— Θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς, ἂν δὲ χθῆτε νὰ φάμε μαζί ἀπόψε.

Καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα καρποφόρον δένδρον φορτωμένον μὲ ὠρίμους καρπούς.

Ἡ Εὐὰ διὰ δευτέραν φορὰν ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ τὸ σφύριγμα πὺν ὅσο ἐπήγαινε ἐγίνετο ἐλκυστικώτερον μεθυστικώτερον τὴν καθήλωσε ἐκεῖ.

Καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἔκρινε νὰ ὑποκύψῃ.

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

κόντανε ὅλα τουῆδειχναν πὺν ἡ μέρες του ἦταν μετρημένες πιά.

Ἐνα πρωὶ τρεῖς ἄνθρωποι μῆχανε στήν αὐλή.
— Ἐδῶ κἀθεταί ἕνας κάποιος Νικόλας Σκούρης; ρωτήσανε.
— Ὁ μπάριμπα Κόλας πετάχτηκε ἀπὸ τὸ καμαράκι του.
— Ἐγὼ εἶμαι... εἶπε. Τί μὲ θέλετε;
— Ἐρχεσαι σὶδ νησί, πατριώτη; τὸν ρωτήσανε. Σήμερα θὰ φύγουμε, αὔριο θὰ εἶσαι ἐδῶ. Ἐχουμε βαπόρι ναυλωμένο. Τα-εἶδι καὶ φαγὶ τζάμπα. Θὰ πάρῃς κι' ἕνα εἰκοσπεντάρικο σὶδ χέρι.

Ὁ γέρος στάθηκε μιὰ στιγμὴ διστακτικός.
— Αὔριο, εἶπατε, θὰ γυρίσουμε; ρώτησε.
— Αὔριο! δὲν χρειάζεται παραπάνω.
Ὁ μπάριμπα Κόλας κατὰλαβε, ἐπάνω κάτω, τί ἔτρεχε.
— Ψήφους ἔχουμε πάλι; ρώτησε, ψήφους;
— Ψήφους μπάριμπα. Ἐρχεσαι;
— Ἄν εἶναι γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου, νάρθῶ παιδιὰ μου, μουρμούρισε ὁ μπάριμπα Κόλας. Θέλω νὰ ξαναῖδῶ καὶ τὸ νησί πρὶν κλείσω τὰ μάτια μου.

— Σύμφωνοι τότε;
— Σύμφωνοι.

Ἐτοιμάσου λοιπόν, κι' ἔλα. Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ μπάριμπα Κόλας πῆρε τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸ ἀφεντικό, ἄφησε ὕγια καὶ ἔκρινε κούτσα—κούτσα.

Ἦτανε νὰ ταξιδέψῃ στὰ χάλια πὺν βρισκότανε γέρος ἄνθρωπος; εἶπε ὁ κύριος. Ἀφοῦ τὸ γύρεψε ὅμως ἡ καρδιά του δὲν θέλησε νὰ τὸν κακοκαρδίσω. Ἄς πάῃ μὲ τὸ καλὸ!

Ὁ μπάριμπα Κόλας δὲν ξαναγύρισε. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑποψηφίου, πὺν τὸν εἶχανε πάρει ἤρθαν τὴν ἄλλη μέρα καὶ φέρανε τὴν εἰδηση, πὺν τὴν ὥρα πὺν ψήφισε τοῦ ἤρθε ταμπλᾶς καὶ σωριάστηκε χάμο.

— Ὡς ἐκεῖ ἦτανε ἡ ζωὴ του... εἶπανε. Θεὸς χωρὲς τον!
Ὁ μπάριμπα Κόλας εἶχε πεθάνει ἐπάνω στὴ κἀλη.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Οἱ ἰσπανίδες εἶναι οἱ πῶ πιστὲς στὸν ἔρωτα ἀπ' ὅλες, τίς γυναῖκες τῆς Εὐρώπης. Τὰ αἰσθηματά τους εἶναι εἰλικρινῆ καὶ σταθερά. Ἀλλοῖμονο ὅμως σ' ἐκείνον πὺν θὰ θελήσῃ νὰ παῖξῃ μὲ τὴν καρδιά τους.

Μέσα στήν καρδιά τῆς ἰσπανίδος εἶναι κρυμμένο ἕνα... σιλέτο!

Οἱ ἀγγλίδες εἶναι παραπονημένες, ἀγαποῦν μὲ πάθος, ἀλλὰ τὸ κρύβουν... ἀπὸ σεβασμὸ στήν ἐθιμοτυπία.

Οἱ γερμανίδες εἶναι τρυφερὲς καὶ γλυκὲς, ἀλλὰ τόσο μονότονες, πὺν σὲ κάνουν νὰ τίς βαρύνει γρήγορα.

Οἱ γαλλίδες, εἶναι πνευματώδεις, κομπᾶς καὶ ἡδυπαθεῖς, ἀλλὰ λένε πάντα ψέμματα.

Οἱ ρωσίδες ἀγαποῦν αἰσθησιακά, ἀλλὰ εἶναι πολὺ καλόκαρδες!

Οἱ πολωνέζες εἶναι πρακτικὲς στὸν ἔρωτα. Ἀγαποῦν εἰλικρινά, ἀλλὰ δὲν ἀφήνουν τὸ αἰσθημὰ τους νὰ τίς παρασύρῃ σὲ τρέλλες.

Οἱ ὀλλανδέζες εἶναι ρομαντικὲς. Ἀγαποῦν βαθειὰ καὶ δύσκολα ξεχνοῦν.

Οἱ οὐγγαρέζες εἶναι πολὺ ξηλιάρες καὶ ἐκδικητικὲς. Ὅταν ἀγαποῦν δὲν συγχωροῦν ποτὲ τὴν ἀπιστία.

Οἱ ἐλληνίδες... ὅσον ἀφορᾷ αὐτὲς ὁ κάθε ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ σχηματίσῃ γνώμην ἀπὸ τὴν προσωπικὴ τους πεῖρα.

ΤΗΝ ΕΣΚΟΤΩΣΑ ΓΙΑΤΙ Μ' ΑΓΑΠΟΥΣΕ ΠΟΛΥ ΤΟΥ ΣΥΛΒΙΟΥ

Μέσα στην τραγική στιγμή του κακουργιοδικείου άκουστηκε ή φωνή του προέδρου:

— Κατηγορούμενε, τί έχεις να πής πρὸς ἀπολογία σου; Ένας νέος, είκοσι χρονῶ, χλωμός, ψηλός, ὠραίος, σηκώθηκε καὶ προχώρησε δυὸ βήματα μπροστά στους δικαστές του.

Τὰ μαύρα μάτια του είχαν μιὰ βαθειὰ ἐκφραση πόνου, τὸ χλωμό του μέτωπο ἦταν στεφανωμένο με πυκνὰ σγουρά μαλλιά κι' ἐπάνω ἀπὸ τὰ χεῖλη του διεγράφετο μιὰ ἀδιόρατη γραμμὴ μουςτακιού.

Κατάπτε με κόπο κάποιο λυγρὸ πὺλ ἔπνιγε τὸ λαρύγγι του καὶ με φωνὴ ἥρεμη φαινομενικὰ, ἀρχισε τὴν ἀπολογία του·

— Κύριοι δικασταί... Δὲν θὰ προσπαθίσω νὰ δικαιολογήσω τὴν πράξη μου, οὔτε κὰν νὰ τὴν ἐλαφρύνω με τὴν ἀπολογία μου. Θέλω μόνον νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, νὰ ξεσκεπάσω μπροστά σας τὴν πληγὴ τῆς, νὰ σὰς ξανὰ νὰ καταλάβετε τὸν πόνο μου, τὴν ἀπογοήτευσή μου, τὴν ἀπελπισία μου.

Ξαίρω πὸς ὅλοι σας βλέπετε σὲ μένα ἕναν κακοῦργο, ἕνα φονηὰ τῆς μητέρας του, ἕνα καταραμένο πλάσμα πὺλ δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ δικαίωση στὴ συνείδησή σας, οὔτε συμπάθεια στὰ μάτια σας.

Θὰ ὑπάρχουν μεταξύ σας ἀνθρώποι πὺλ με κοιτάζουν με βδελυγμία, πὺλ ἀποροῦνε πὺς μπόρεσα νὰ σηκώσω τὸ χέρι καὶ νὰ σκοτώσω ἕκείνην πὺλ μουῖδωκε τὴ ζωὴ. Θὰ με βλέπουν σὰν ἕνα τέρας, ἕνα Κάιν, ἕνα θηρίο πὺλ μάτωσε τὰ νύχια του στὸν κόλπο πὺλ τὸν ἐβύζαζε.

Δὲν ζητῶ τὴ συμπάθεια καὶ τὴ συχώρησή σας. Θέλω ν' ἀκούσετε τὴ θλιβερὴ, τὴν ἀπλὴ, τὴν τραγικὴ μου ἱστορία μόνο.

Ἦμουν μοναχὸ παιδί μιὰς μάννας πὺλ με λάρρευε. Πατέρα δὲν ἐγνώρισα ποτέ. Καὶ σήμερὰ ἀκόμα δὲν ξαίρω ποίος ἦταν ὁ πατέρας μου. Σὰν ἔγινα πέντε χρονῶ καὶ ρώτησα τὴ μητέρα μου γι' αὐτόν, μοῦ εἶπε πὺς πέθανε ὅταν ἦμουν ἀγέννητος ἀκόμα.

Τὴ μητέρα μου δὲν τὴν ἐβλεπα ταχτικά. Μικρὸς, πολὺ μικρὸς, θυμοῦμαι πὺς πῆγαινα με τὴν παραμὰ μου σ' ἕνα μεγάλο σπῆτι καὶ τὴν εὑρισκα ἐκεῖ, ντυμένη πάντα με πολυτέλεια, ὁμορφὴ, περιποιητικὴ καὶ καλὴ γιὰ μένα.

Ζούσα πάντα στὸ σπῆτι τῆς παραμὰς μου, μιὰς καλῆς ἀπλοϊκῆς, γυναίκας, πὺλ μ' ἀγαποῦσε σὰν παιδί τῆς. Κι' αὐτὴ γιὰτὶ πληρωνότανε καλὰ κι' εἶχε πολλὰ δῶρα ἀπὸ τὴ μητέρα μου.

Ξεκινούσαμε μαζί τις Κυριακὲς τὸ μεσημέρι—σὰν εἶχε μῆνυμα ἀπὸ τὴ μητέρα—καὶ πηγαίναμε στὸ μεγάλο σπῆτι. Ἐκεῖ μέσα εὑρισκα χάρδια, παιχνιδάκια, γλυκὰ κι' ἀπὸ τὴ μητέρα μου κι' ἀπὸ πολλὰ ἄλλα πρόσωπα, φίλους καὶ φίλες τῆς, πὺλ βρισκόντουσαν μαζί τῆς συχνά.

Δὲν μέναμε πολλὴν ὥρα. Ἐφρουγα πάντα φορτωμένος με τὰ δῶρα μου, ἀλλὰ με δάκρυα στὰ μάτια, γιὰτὶ μοῦ ἄρεσε νὰ μένω κοντὰ στὸν κόσμο, πὺλ μοῦ εἰδεινε τόσην ἀγάπη.

Σὰν γέννηκα ἑπτὰ χρονῶ, με κλείσανε οἰκότροφο σ' ἕνα μεγάλο σχολεῖο.

Κι' ἐκεῖ πάλι ἐρχόταν ταχτικά πότε ἡ μαμὰ, πότε ἡ παραμὰ, γιὰ νὰ με δῶν καὶ νὰ μοῦ φέρουν χίλα δυὸ ὠραία πράγματα.

Ἡ καὶ μὲν ἡ παραμὰ μου, πέθανε ὅταν ἦμουν ἑννὰ χρονῶ.

Ἀπὸ τότε δὲν ἔφρουγα πιά ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο οὔτε τὸ καλοκαίρι. Πῆγαινα μαζί με τὴν οἰκογένεια τοῦ διευθυντῆ τὴν ἐξοχὴ κι' ἐκεῖ κάποτε δεχόμουναι τίς ἐπισκέψεις τῆς μητέρας.

Πολλὲς φορὲς μοῦ γεννήθηκε ἡ ἐρώτηση. Γιατὶ νὰ μὴ με παίρνῃ ἡ μαμὰ σπῆτι κοντὰ τῆς ὅπως ὅλα τ' ἄλλα παιδιά; γιὰτὶ νὰ μὴ ἔχω κι' ἐγὼ τὴν οἰκογενειακὴ μου ἐστία;

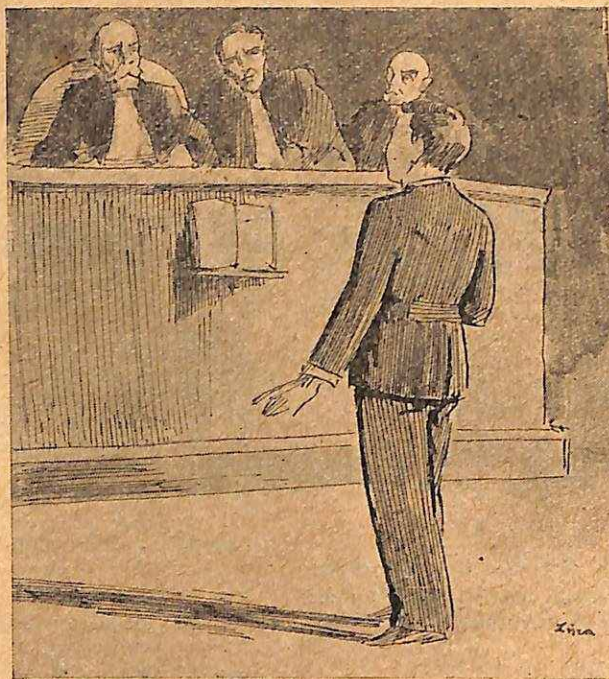
Καὶ σὰν ἀνέβαινε ἡ ἐρώτηση στὰ χεῖλη μου, ἐβλεπα τὴ μητέρα μου νὰ κοκκινίζει καὶ ν' ἀποφεύγει νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ ὠριμένη ἐξήγηση.

Ἐνα μυστήριό ἐβάραινε τὴν γέννησή μου καὶ τὴν ὑπαρξή μου ἀκόμα πὺς ὅσο κι' ἂν μεγάλωνα δὲν μπορούσα νὰ τὸ ἐξηγήσω.

Ἦμουν καλὸς μαθητῆς, τέλειωσα τὸ γυμνάσιο με ἀρίστη κι' ἐπρόκειτο νὰ ἐγγραφῶ στὸ πανεπιστήμιο φοιτητῆς τῆς νομικῆς. Ἡ μητέρα φρόντισε καὶ νοίκιασε ἕνα ὠραῖο δωμάτιο γιὰ μένα σὲ κάποια οἰκογένεια καθηγητῆ καὶ μοῦ τὸ ἐπῆλψε με πολὺ γούστο καὶ πολυτέλεια.

Διβάνα βιβλιοθήκη, κομψοτεχνήματα, τίποτα δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν κομψὴ καινούργια μου κατοικία. Ἡ μαμὰ ἐρχότανε καὶ μ' εὑρισκεν ἐκεῖ τὸ βραδάκι συνήθως.

Πόσες φορὲς τὴν παρακάλεσα νὰ μείνῃ μαζί μου, νὰ πᾶμε στὸ θέατρο. Ποτέ δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴ συνοδέψω οὔτε ὡς τὴ στάση πὺλ θάπαιρνε τὸ τράμ. Ἦταν πάντα νέα, ὁμορφὴ κομψή, ντυμένη στὸ μετὰξί.

Τὴν ἀγαποῦσα, κύριοι δικασταί, τὴν ἐλάτρευα...

Ἐφρουγε τυλιγμένη σὲ πλατὺ παλτὸ τίς βραδυνὲς ὥρες. Τὸ μυστήριό τῆς ζωῆς τῆς, τῆς ζωῆς μας, ἦτανε πάντα ἄλυτο γιὰ μένα. Τώρα ἐννοιωθὰ καλὰ τὸν κόσμο. Εἶχα διαβάσει τόσα βιβλία, παρακολούθησα τὸ θέατρο, τὸν κινηματογράφον κι' ἤξαιρα τὰ μυστικὰ οἰκογενειακὰ δρώματα πὺς συμβαίνουν, ἐμελέτησα πολὺ τίς σύγχρονες συνθήκες τῆς ζωῆς.

Φαντάσθηκα πὺς ἦμουν τὸ νόθο παιδί τῆς μητέρας μου, μιὰς κυρίας ὑπανδρευμένης ἴσως, καὶ προσπαθοῦσα νὰ μὴ λέω πιά τίποτα γιὰ νὰ μὴ τὴν πικράνω.

Τὴν ἀγαποῦσα, κύριοι δικασταί, τὴν ἐλάτρευα. Δὲν εἶχα κανέναν ἄλλον ἀπ' αὐτὴν στὸν κόσμο, κι' ἐπειτα εἰδεινε κι' ἐκείνη τόση στοργὴ σ' ἐμένα. Δὲν μοῦ ἔλειψε ποτέ τίποτα. Εἶχα ὅ,τι ἤθελα: φορέματα, χρήματα. Ὅλα με ἀφθονία. Ὡς φοιτητῆς ἦμουν καλύτερα ντυμένος ἀπ' ὅλους τοὺς συναδέλφους μου καὶ μπορούσα νὰ ξεδεύω χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι πὺς θὰ μοῦ λείψουν ποτές τὸ λεφτὰ.

Κάποτε γλεντοῦσα με τὸν κύκλο τῶν φοιτητῶν εἶτε σὲ καμμιὰ ταβερνούλα, εἶτε σὲ κανένα καμπαρέ. Μέσα ὅμως στὴν εὐθυμότερη στιγμή τῶν γλεντιῶν μου, τὴν ὥρα πὺλ ἀνοίγα τὸ πορτοφόλι γιὰ νὰ πληρώσω, ἕνα σκοτεινὸ ἐρωτηματικὸ μελαγχολοῦσε πάντα τὴ σκέψη μου: Γιατὶ νὰ μὴ με περίμενε κι' ἐμένα ἡ μητέρα στὸ σπῆτι μας; Ποίος ξαίρει ποίος κοινωνικὸς νόμος τῆς ἐπιβάλλει νὰ μένῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ παιδί τῆς!

Καὶ γυρνοῦσα μόνος στὴν κάμαρά μου πικραμένος. Μιὰ μέρα τόλμησα νὰ τῆς πῶ:

— Γιατὶ μαμὰ νὰ μὴν πιάνωμε ἕνα σπιτάκι μικρὸ, νὰ μέναμε μαζί, νὰ σ' ἔχω συνοτροφία, κοντὰ μου;

Μοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα χέρι μυρωμένο, γεμάτο δαχτυλίδια.

— Ὅλα θὰ γίνουν, ὅταν πάρῃς τὸ δίπλωμά σου, μοῦ εἶπε, καὶ σηκώθηκε ἀμέσως γιὰ νὰ κόψῃ κάθε συζήτηση.

Ἀπὸ ποιὸν νὰ μαθῶ τὴν ἀλήθεια; Ποίος θὰ μοῦ εἰπῇ λίγο φῶς στὸ σκοτεινὸ μυστήριό τῆς ζωῆς μου; Οἱ συμφοιτητές μου δὲν ἔλεγαν τίποτα οὔτε καὶ με ρωτοῦσαν γιὰ τὴν οἰκογένειά μου.

Θυμοῦμαι μόνον μιὰ φορὰ, σ' ἕνα κέντρο πὺς ἐβγαλα τὸ πορτοφόλι μου νὰ κεράσω, ἕνας χλωμός φοιτητῆς πὺς με ζήλευε, εἶπε με κακία:

— Ἀχ! πὺς νὰ βροῦμε κι' ἐμεῖς μιὰ μητέρα ὡς τὴ δική σου! Οἱ ἄλλοι γέλασαν. Ένας μονάχα ἐπενέβηκε:

— Εἰ! Ἀφήστε τίς κακίες! φώναξε.

Καὶ ὅλοι με κοίταξαν λοξὰ με κάποια συμπάθεια.

Ἐνα βράδυ τῆς ἀποκριῆς, ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε ὅλοι μαζί μασκὲ στὸ χορὸ τῶν φοιτητῶν. Φόρεσα μιὰ ὠραία λευκὴ στολὴ πιερότου, μαύρη βελούδινη μάσκα καὶ πῆγα.

Γλεντήσαμε ὡς τίς τρεῖς τὸ πρωὶ καὶ κατόπιν μῆκαμε μερικοὶ σὲ δυὸ αὐτοκίνητα καὶ τραβήξαμε μεθυσμένοι σὲ κάποιο μυστικὸ σπῆτι, πὺς μᾶς σύστησε ἕνας φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς.

— Πολυτέλεια πρώτης καὶ κορίτσια θαῦμα, θὰ γελάσουμε, εἶπε.

Μῆκαμε με φωνές, με χαρὰ, με τραγούδια μέσα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ γεμάτο ἀπὸ κόσμο γλεντιέδων. Χαλασμός κόσμου. Βροχὴ ἀπὸ κονφετί σεραπίνες καὶ λουλούδια. Μιὰ ἀτμόσφαιρα καπνοῦ, λικέρ καὶ ἀρωμάτων ξεχνότανε ἀπὸ παντοῦ. Γυναῖκες μισόγυμνες, βαμμένες, φώναζαν, τραγουδοῦσαν, χόρευαν, οὔρλιαζαν. Ένα γραμμόφωνο σκόρπιζε τοὺς ἤχους ἐνὸς Ἀργεντινοῦ ταγκό, ἐνῶ τριγύρω τύμπανα, καραμούζες, ποτήρια, ποδοβολητό, χαλοῦσαν τὸν κόσμο.

Ένας φοιτητῆς ὁρθὸς σὲ μιὰ καρέκλα ἀπήγγειλε στίχους. Τὸ μεθῦσι ἦταν ἀπλωμένο πέρα ὡς πέρα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σπῆτι.

Ξαφνικὰ μπαίνει με γέλια μέσα στὸ σαλόνι μιὰ μελαχροινὸδλα με τὸ τσιγάρο στὸ χέρι καὶ φωνάζει:

— Κορίτσια ἡ μαμὰ μεθῦσε στὰ γερά. Εἶνε ἀγκαλιασμένη με δυὸ ναῦτες καὶ τραγουδαῖ τὸ γελεκάκι.

Δὲν πρόφτασε νὰ τὸ πῇ κι' εἶδα νὰ μπαίνει μιὰ γυναίκα ψηλή, ὁμορφὴ στηριγμένη με τὰ γυμὰ τῆς μπράτσας ἀπὸ τὸ λαῖμό δυὸ ναυτοπαιδῶν. Τὸ φορεμὰ τῆς ξετραχηλισμένο ἄφινε νὰ φαίνεται τὸ λευκὸ στήθος τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς χανωμένα ἀπὸ τὸ μεθῦσι, κοιτάζαν τοὺς φοιτητές σὰν ὄνειροπαρμένα.

— Νὰ μὰ ζήσης Μαντάμ Μαρή, φώναξε ὁ φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς.

Φοροῦσα τὴ μάσκα τοῦ πιερότου. Δὲν ἐβλεπα καλὰ; Τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκείνα μοῦ ἦσαν γνώριμα; Ὁνειρευόμουναι; Ἦτανε κακὸς ἐπιφύτης ὅ,τι ἐβλεπα;

Ἐβλα μιὰ κραυγὴ πόνου, κραυγὴ πληγωμένου θηρίου.

— Ἀ; ξυπνήστε με, ξυπνήστε με! φώναξε.

Δὲν κοιμόμουναι ὅμως. Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἄλλη κραυγὴ, πὺς

ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΝΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΤΑΓΚΟ...

(Σ' ἐκείνη πὺς γιὰ τὸ χατήρι τῆς τὴν ψώνισα...)

I

Ἦταν τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη ὁ φτωχός.

Μὲς στὴν Ἀθῆνα τριγυροῦσε μοναχός

κι' ἄλλαζε μπούσια συνεχῶς.

Κι' ἦταν ὁ πόνος τοῦ βαθύς, γιὰτὶ δὲν ἦτανε ρηχός.

Μὰ δυστυχῶς,

ἐκεῖ πὺς πάγαινε τὸν ἔκοψε ἕνα κάρρο

— κι' ἦτανε νέος, ἀμούστακο παιδί —

καὶ πονεμένος τώρα τραγουδεῖ

στὸν ἄκαρδο τὸ χάρο:

Ρ Ε Φ Ρ Α Ι Ν

Γιατὶ με πῆρες

τόσο νωρὶς ἀπ' τὴ ζωὴ;

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Καὶ ἄλλοι Ἕλληνες συνεργάται ἀπὸ τοὺς ἀρίστους. - Νέαι βελτιώσεις. - Ποικίλη ὕλη 20 ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας

60 ΣΕΛΙΔΕΣ 60

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΔΥΟ ΝΕΑ ΥΠΕΡΟΧΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

δυνατὴ, βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς γυναίκας ἐκείνης.

— Τίτο, παιδί μου!

Ὁ κατηγορούμενος ἔβγαλε τὸ μαντήλι του καὶ σκούπισε τὸ μέτωπό του. Ένα κόκκινο σύννεφο ντροπῆς σκέπαζε τὸ συμπαθητικὸ νεανικὸ του πρόσωπο. Κι' ἐξακολούθησε:

.. Ἦταν ἡ μητέρα μου, ἡ μητέρα μου, πὺς ἔκανε τὸ πὺς φορικτὸ ἐπάγγελμα γιὰ νὰ με συντηρήσῃ. Ὅτι εἶχα τὸ εἶχα ἀπὸ τὰ χρήματα τῆς ἀτιμίας, ἀπὸ τὸ ἐμπόριο τῆς σάρκας, ἀπὸ τὴ συναλλαγὴ τῆς διαφθοράς.

Ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν ἐβλεπα. δὲν ἄκουα, δὲν μπορούσα ν' ἀντιληφθῶ τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ τὴν πυρωμένη σφραγίδα τῆς ἀτιμίας, πὺς μοῦ κόλλησε στὸ μέτωπο με τὴ λέξη «παιδί μου».

Μιὰ σιγὴ γέννηκε μέσα στὸν κόσμο τοῦ γλεντιοῦ. Εἶδα τριγύρω μου μάτια εἰρωνικά, χαμόγελα γεμάτα σαρκασμὸ, μάσκες πὺς γελοῦσαν τὴ δυστυχία μου.

Ἀρπάξα ἕνα σιλέτο ἀπὸ τὴ ζώνη ἐνὸς Βενετσιάνου καὶ σὰν τρελλὸς ἔπεσα ἐπάνω στὴ γυναίκα ἐκείνη.

Χτυποῦσα, χτυποῦσα ὡς πὺς σωριάστηκε στὰ πόδια μου. ὡς πὺς εἶδα ὅλα μου γύρω κόκκινα, τὸ πρόσωπό τῆς, τὰ χεῖρά μου, τὴ λευκὴ στολὴ τοῦ πιερότου, ὅλα... ὅλα...

Κ' ὕστερα, σὰν μανιακός, κουρελιάστηκα μπροστά τῆς, φωνάζοντας με σπαραγμὸ, πεσμένος ἐπάνω στὸ ἄσπυχο, ματωμένο κορμί τῆς:

— Γιατὶ νὰ μὴ μ' ἀφήσης νὰ διακονεῖς γιὰ νὰ σὲ ζήσω; γιὰτὶ; γιὰτὶ;

Τὸ χλωμὸ παιδί ἔγινε πάλι κατακόκκινο με τὴν ἀνάμνηση τῆς θλιβερῆς περιπέτειας τῆς ζωῆς του, ἡ φωνὴ του πῆρε ἕναν τόνο τραγικοῦ παραπόνου καὶ τὰ μάτια του βούρκωσαν ἀπὸ τὰ δάκρυα. Οἱ ἔνορκοι τὸν κοίταξαν συγκινημένοι.

Σὲ λίγο εἶπε:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ δῶμα τῆς ζωῆς μου, κύριοι δικασταί, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπολογία μου. Δὲν σὰς ζητῶ χάρη οὔτε ἐπιείκεια. Τὸ σκοτεινὸν κελλὶ τῆς φυλακῆς μου εἶναι ἡλίολουστος παράδεισος μπροστά στὸ σκοτάδι τῆς καρδιάς μου. Τί θὰ ὠφελήσῃ ἂν μοῦ δώσετε τὴν ἐλευθερία μου; Δὲν θὰ μπορέσω ποτές πιά νὰ σηκώσω τὸ μέτωπο ἀνάμεσα στους ἀνθρώπους. Κ' ἡ συνείδησή μου εἶναι βαρειά σὰν τὸ μολύβι. Τὴν ἐσκοτώσα γιὰτὶ μ' ἀγαποῦσε πολὺ καὶ φρόντιζε νὰ μὴ μοῦ λείψῃ τίποτα ποτές.

Κρεμάστε με, κύριοι δικασταί, τουφεκίστε με, λυπηθῆτε με... ΣΥΛΒΙΟΣ

Οἱ παντρεμένες καὶ οἱ χήρες

θὰ κλαῖνε τώρα ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωί.

Γιατὶ με πῆρες

καὶ δὲ με ρώτητες; Γιατὶ;

Ὁ εὖ οἱ κοπελλιές οἱ κακομοῖρες

τὴ λεβεντιά μου κλαῖνε τὴν καμπαρωτή!

Γιατὶ με πῆρες

καὶ τὴ ζωὴ μου δὲ μ' ἀφήκες νὰ χαρῶ;

Νὰ πῶ κρασί, νὰ πῶ καὶ λίγες μπίρες,

με γλέντι, με τραγοῦδι, με χορὸ;

Γιατὶ με πῆρες;

Ἀχ, χάρε, χάρε ἄχαρε, γιὰτὶ;

Καλὰ περνοῦσα κι' ἄς μὴν εἶχα καὶ μπακίρες

κι' ἄς μὴ μ' ἀγάπαγε κι' αὐτὴ!

Γιατὶ...

(Φωναί: Μέσα! Μέσα! Δὲ θέλωμ' ἄλλο!)

Καὶ ἔτσι, τὸ ἀτέλειωτο ταγκὸ ἔμεινε ἀτέλειωτο...

ΠΩΛ ΝΟΡ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ)

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Καϊρόλ είχε κατέβη νά συναντήσῃ τὸν Σέργιον. Καί ὁ ἕνας καί ὁ ἄλλος, ἐπωφελοῦμενοι αὐτοῦ τοῦ ὥραιου πρωϊνοῦ, ἀπελάμβαναν τὴν θελκτικὴν συντροφίαν τῆς γυναικας πού ὁ κάθε ἕνας τοὺς ἐπ' αὐτοῦσε. Ἐνα γρήγορο βήμα ποῦκανε νά τριζῇ ἡ ἀμμος τῆς λεωφόρου, ἐτράβηξε ξ' αὐτὴν τὴν προσοχὴν τῶν δύο ζευγαριῶν. Ἐνας νεορὸς ἀνδρας προχωροῦσε κοί, ὅτε ἡ Ἰωάννα, ὅτε ἡ Μισελὶν τὸν ἀνεγνώρισαν. Ὅταν ἔφτασε τρία βήματα πρὸ τῆς ομάδος ὁ ἐπισκεπτής ἐσήκωσε θρόνα τὸ καπέλλο του! Ὅταν εἶδε τὴν ἀδιάφορην στάση καὶ τὸ ἐκπληκτικὸν ὄψος τῶν δύο νεανίδων, ἕνα μελαγχολικὸ μειδίσμα ἐφάνη στὰ χεῖλη του.

— Ἀλλάξα λοιπὸν τόσο πολὺ ὥστε πρέπει νά σὰς εἰπῶ τὸ θν' αἰ μου; εἶπε γλυκά.

Στὰ λόγια αὐτὰ ἡ Μισελὶν ἐσηκώθη ξαφνικά. Ἐγινε τόσο ἀσπρη ὥσον καὶ ὁ λευκὸς τῆς γαλάκας καὶ τρέμοντας, ἐνῶ αἰσθανόντονε νά τῆς ἀνεβαίνουν λυγμοὶ στὰ χεῖλη, ἔβαινε μπρὸς τὸν Πέτρον ἀφῶν καὶ παγωμένη.

Δὲν μποροῦσε νά μιλήσῃ ἀλλὰ τὰ βλέμμά της ἦσαν στοιχειμένα ἀπληστὰ ἐπάνω στὸν νέον! Ἦταν αὐτὸς ὁ σύντροφος τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, τὸσον ἀλλαγμένος, ὥστε νὰ μὴν τὸν ἀναγνώριση; ἀδυνατισμένος ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀπὸ τὰς ἀνησυχίας ἰσως, μουριασμένος, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο ἀπὸ μαῦρα γυνεῖα πού τοῦδιναν ἐκφραση ἄρρενωπῆ καὶ ἐνεργητικῆ! Εἶχε μὴν μικρὰ κόκκινη κορδέλλα στὴν μπουτινιέρα του, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχε καθόλου ὅταν ἔφυγε καὶ τὸ παρῶντο αὐτὸ ἔδειχνε τὴν σοβαρότητα τῶν ἔργων, πού ἐξετέλεσε, τὴν σοβαρότητα τῶν κινδύνων πού ἀντιμετώπισε. Ὁ Πέτρος τρέμοντας ἔβαινε ἀκίνητος καὶ σ' αὐτοῦσεν! — Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συνκίνησιν εἶχε κατατρομάξει καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιο. Ἐπερίμενε φυσικά μὴν ψυχρὴ ὑποδοχὴν, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἐκπληξὴς ἡ ὁποία ἔμοιαζεν μὲ τρόμον ξεπερνοῦσεν κάθε τι πού μποροῦσε νά φαντασθῇ! Ὁ Σέργιος ἐκπληκτικὸς ἐπερίμενε.

Πρῶτῃ ἡ Ἰωάννα διέκοψε τὴν παγερὴ σιωπὴν. Ἐκαμε δύο βήματα πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ μέτωπον.

— Ἐ, λοιπὸν δὲν θὰ φιλήσῃτε ἀλλήλους τὰς φιλίας; — Τοῦ ἐμειδίσσε μὲ τρυφερότητα! Δυὸ δ' αὖτε εὐγνωμοσύνης ἔλαμψαν στὰ μάτια τοῦ νέου καὶ ἔπρεσαν στὰ μαλλιά τῆς διδύκης Σερνάι.

Ἡ Μισελὶν παρὰσώθη ἀπὸ τὴν κίνησιν αὐτὴν καὶ εὐρέθη χωρὶς νὰ τὴν καταλάβῃ, στὴν ἀγκαλίαν τοῦ Πέτρον! Ἡ καὶ σ' αὐτὴν γινόνταν ἐξαιρετικὸ ὄχληρῃ γιὰ τὸν Σέργιον! Ὁ Καϊρόλ πού δὲν εἶχε χάσει καθόλου τὴν ψυχραμίαν του, τὸ ἀντελήθη γύρισε πρὸς τὸν πρίγκηπα!

— Ὁ κ. Πέτρος Ντελαρέν, ἕνας παιδικὸς σύντροφος τῆς διδύκης Ντελαρέν, σχεδὸν ἀδελφὸς γι' αὐτὴν, εἶπε, ἐξηγώντας με μὴν λέξῃ ὅλο ἐκείνο τὸ ἀπρεπὸ πού μποροῦσε νά ἔχη γιὰ ἕνα ξένον ἢ σκληρὴ οὐτὴ τῇ τρυφερότητος.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πέτρον.

— Ὁ πρίγκηπ Πανίν! ἐπρόσθεσε ἀπλῶς.

Οἱ δύο ἀνδρες ἐκυττάχθη ἀντὶ ὁ Σέργιος μὲ μὴν ἀγέροχῃ περιέργειαν, ὁ Πέτρος μὲ μὴν λυσσαν ἀέκφραστη. Σὲ μὴν στιγμή σ' αὐτὸ τὸ ὕψηλὸ καὶ τὸ ὥραϊο παιδί πού εὐρίσκε ἐγκατεστημένο κοντὰ στὴν μνηστὴν του, ἐμάντευσε

τὸν ἀντίπαλόν του. — Ἄν τὴν ματιὰς μποροῦσαν νά σκοτῶσιν, ὁ Πρίγκηπ θὰ ἔπεφτεν ἀμέσως νεκρός. Ὁ Πανίν δὲν κατεδέχθη καθόλου νά παρατηρήσῃ τὸ μῖσος πού ἔλοιπε στὸ μάτι τοῦ νεοελθόντος.

Γύρισε πρὸς τὴν Μισελὶν καὶ μὲ μὴν ἐξαιρετικὴν χάρη.

— Ἡ κυρία μὴ ἔρα σας δέχεται ἀπόψε, νομίζω, δεσποινίς εἶπε. Θὰ ἔχω λοιπὸν τὴν τιμὴν νά ἔλθω νά τῆς ὑποβάλω τὰ σέβη μου.

Ἐπὶ τὴν μὴν ἔβαινε μὲ ἕνα μειδίσμα, ἐχαίρειται τὸν Πέτρον μὲ ἕνα φιλόφρονον χαιρετισμὸν καὶ ἀπεμακρύνθη, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Κ. Τόλ.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Σεργιου ἦταν μὴν ἀνακούφισις γιὰ τὴν Μισελὶν. Στὸ μέσο τῶν δύο ἀνδρῶν στοὺς ὁποίους ἀνῆκε, στὸν ἕνα ἀπὸ μὴν ὑπόσχεσιν

καὶ στὸν ἄλλον ἀπὸ μὴν ὁμολογίαν ὑπέφερε τρομακτικὰ μέσα στὴν ντροπὴ τῆς! Τώρα πού ἔβαινε μόνῃ μὲ τὸν Πέτρο ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμίαν τῆς καὶ αἰσθανόντονε τὸν ἐπὶ τῆς γεμῆτο ἀπὸ οἰκτιρὸν γιὰ τὸν πασχόν αὐτὸν νέον πού τὸν ἀπειλοῦσε μὴν τόσο μεγάλη διάψευσις τῶν ἐλπίδων του! Καὶ σφίγγοντάς του τὸ χέρι.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού σὲ ξαναβλέπω, καλὲ μου Πέτρο, τοῦ εἶπε. Καὶ ἡ μητέρα μου ἐπίσης θὰ εἶναι πολὺ χαρούμενη. Ἀνησυχούσα μὲ γιὰ σένα. Ἀπὸ πολλῶν μηνῶν μὰς ἀφήγεις χωρὶς ἐλπίδας σου.

Ὁ Πέτρος προσεπάθησε νά ἀστεϊευθῇ.

— Τὸ ταχυδρόμειον δὲν περνᾷ συχνά ἀπὸ τὴν ἔρημον. Ἐγραφα ἄθε πορὶ πού μοῦ δινόντανε εὐκαιρία.

— Εἶναι λοιπὸν τὸσον ὥρα ἡ Ἀφρικὴ, ὥστε ἀπὸ δὴ καὶ ἕνα χρόνον δὲν μπορέσαμε νά σὲ ἀποσπάρωμε ἀπὸ κεῖ;

— Γιὰ νὰ τελειώσω τὰς ἐργασίας μου ἔπρεπε νά κάμω μὴν ἐκδρομὴν ἀκόμη στὴν Τριπολιτῖδα. Ἐγώ μὲ τὰ μοῦτρα γιὰ νὰ μὴν χάσω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν, καὶ πιστεύω νὰ ἐπέτυχω... τοῦλάχιστον δ' ὡς ἔβλεπε οἱ προϊστάμενοί μου, ἐπρόσθεσε μὲ ἕνα σβυσμένο μειδίσμα.

— Ἀγαπητέ μου Πέτρο, ἀ-ριβὼς ἔρχεσθε ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Σαγγῆς, διέκοψε σοβαρὰ ἡ Ἰωάννα, ἐνῶ ἔβριχεν ἕνα βαθὺ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῆς Μισελὶν. Ὑπάρχει ἐδῶ, σὰ π' οἰκοδομῶ ἕνα αἶνιγμα γιὰ νὰ μαντεύσετε.

— Ποιὸ;

— Ἐκεῖνο πού εἶναι γραμμένο μέσα σ' οὐτὴν τὴν καρδιά, ἀπῆλτε ἐ-εἶναι ἀγγίζοντάς με τὸ δάκτυλό τὸ στήθος τῆς σου, τρόφου τῆς.

— Ἀπὸ τότε πού εἶμασθε παιδιὰ ἐδιὰβοζα ἐκεῖ σὰν σὲ ἕνα βιβλίον, ἀπῆλτε ὁ Πέτρος, μὲ φωνὴν πού τρεμε, γυρίζοντας πρὸς τὴν Μισελὶν πού σιέκοταν ἀφῶν.

Ἡ Ἰωάννα ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Ποίος ξέρει; Κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας ἰσως νὰ ἀλλάξαμε χαρακτῆρα.

Ἐκαμε ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸ καὶ ἀπεμακρύνθη πηγαίνοντας πρὸς τὸ σπῆτι.

Ὁ Πέτρος τὴν παρηκολούθησε γιὰ μὴν στιγμή μὲ τὰ βλέμματα καὶ ἔπειτα, γυρίζοντας ζωηρὰ πρὸς τὴν μνηστὴν του, εἶπε.

— Μισελίν, θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ μυστικὸν σου; δὲν μὲ ἀγαπᾷς πιά.

Ἡ Μισελὶν ἀνεσκόρθησεν! Ἡ ἐπιθεσις ἦτο ἀπότομη. Ἐπρεπε ἀμέσως νὰ δεχθῇ τὴν ἐξήγησιν! Ἀπὸ πολὺ καιρὸ εἶχε σκεφθῇ ἐκεῖνο πού θὰ ἀπαντοῦσε, τὴν ἡμέρα, πού ὁ

Πέτρος θὰ τῆς ζητοῦσε λογοδοσίαν γιὰ τὴν εὐτυχίαν του! Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἔφθανε ξαφνικά, καὶ οἱ ἰδέες πού εἶχε προετοιμάσει τὴς ξέφευγαν! Ἡ ἀλήθεια τῆς φανόταν σκέπη καὶ ψυχρὴ! Ἀντελήθη δὲ ἡ ἀλλαγὴ πού εἶχεν ὑποτῇ ἡ τὴν μὴν πραγματικὴν προδοσίαν, τῆς ὁποίας ὁ Πέτρος ἦτο τὸ θῶρον θῶμα. Καὶ νοιώθοντας ὅτι κατεδίκαζε ἡ ἰδία τὸν ἑαυτὸν τῇ, ἐπείρμενε τρέμοντας τὴν ἔκρηξιν τῆς ὑπερόχου ἐκείνης καρδίας, πού τὸσον σκληρὰ τραυματίσθηκε ἐπιθυρίσε μὲ φωνὴν τ' ἐραγμένην.

— Πέτρο! φίλε μου! ἀδελφέ μου!

— Ἀδελφός σου! ἀπῆλτεσε πικρὰ ὁ νέος! Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο τὸ ὄνομα πού ἐτρώκετο νὰ μὴν δώσης στὴν ἐπιστροφὴν μου;

Στὰ λόγια αὐτὰ τὰ ὁποῖα συνώψιζαν ἐπικριβὼς τὴν κατὰστασιν, ἡ Μισελὶν ἔβαινε ἀφῶν! Καὶ διασπασθέντα νε δὲ ἔπρεπε μὲ κάθε θυσίαν νὰ ἀμυνθῇ. Ἡ μητέρα τῆς μποροῦσε ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμή νὰ παρουσιασθῇ! Ὅταν ἔμπαινε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μνηστῆρος τῆς τι θὰ γινώταν; Ἡ ὥρα ἦτο ἀποφασιστικὴ! Ἡ νύκτωρ ἀπὸ τὸν ἔρωτά της μὴν καινούργια διαστροφή.

— Γιατί ἔφυγες; τοῦ εἶπε μὲ θλίψη.

Ὁ Πέτρος ἐσήκωσε ὑπερήφανα τὸ μέτωπό του τὸ σκυμένο ἀπὸ τὴν ἀγνῖα.

— Γιὰ νὰ σοῦ εἰμαι ἀξίος! ἀπῆλτεσε ἀπλῶς.

— Δὲν εἶχες ἰνάγκη σὺ νὰ γίνης ἀξίος μου, σὺ πού εἶχες ἀνυψωθῇ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους! Εἶμεθα ἀρραβωνιασμένοι. Δὲν εἶχες παρὰ νὰ μὲ κρατήσῃς!

— Ἡ καρδιά σου, μὴν τῆς, δὲν μποροῦσε νὰ προφυλαχθῇ;

— Χωρὶς τὴ βοήθειαν, χωρὶς τὸ στήριγμα μιᾶς τρυφερότητος;

— Χωρὶς ἄλλῃ βοήθειαν, χωρὶς ἄλλο στήριγμα ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνα πού εἶχα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος! Τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀνάμνησιν.

Ἡ Μισελὶν ὠχρίσσε. Κάθε λέξη τοῦ Πέτρον τὴν ἔκανε νὰ αἰσθάνεται περισσότερο τὴν ἀναξιοσύνην τῆς συμπεριφορᾶς τῆς. Ἐδοκίμασε νὰ βοῇ μὴν καινούργια ἐξήγησιν.

— Πέτρο, τὸ ἤξερες. Δὲν ἤμουν παρὰ ἕνα παιδί.

— Ὁχι, ἐπανέλαβε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ νέος! Τὸ βλέπω ἡ σὺν πια μὴν γυναῖκα, δηλαδή μὴν ἀδύνατη ὕψις, ἀσταθὴς καὶ σκληρὴ, πού φροντίζει πολὺ λίγο γιὰ τὸν ἔρωτά τὸν ὁποῖον ἐμνέει καὶ θυσιάζει τὸ πᾶν στὸν ἔρωτά πού αἰσθαιται!

Ἐφ' ὅσον ὁ Πέτρος παρεπονείτο, ἡ Μισελὶν οἰσθινόντανε ὅτι ἦτο χωρὶς δύναμιν καὶ καταβεβημένη. Ἀλλ' ὅταν ὁ νέος ἀρχισε νὰ καινηγορῇ, ξαφνικά βόηκε τὴν ἐτοιμότητά του πνεύματός της καὶ ἐπανεστάτησε.

— Ἰσοῦ σκληρὰ λόγια! εἶπε.

— Δὲν σοῦ ἀξίζουν; ἀνεφώνησεν ὁ Πέτρος, πού δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο. Μὲ βλέπεις νὰ φθάνω, τρέμοντας, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα καὶ ὅχι μόνον δὲν βρίσκεις μὴν τρυφερὴν λέξιν νὰ μοῦ πῇς, ἀλλὰ σκεπτόμενος μὴν κατηγορεῖς γιὰ ἀδιαφορίαν! Μοῦ τὸ τυπὰς δὲ ἔφυγα. Δὲν ἐννόηρες λοιπὸν τὰ αἷτια πού μὲ ἀνάγκασαν; Ἐπεί εἶ νὰ σὲ παντρευθῶ. Ἦσουν πλουσίαι! Ἦσουν φτωχοί! Γιὰ νὰ μὴν ὑπάχῃ αὐτὴ ἡ ἀνισότης, ἀπεφάσισα νὰ ἀποκτήσω ἕνα μεγάλο ὄνομα! Παρεκάλεσα νὰ μὴν ἀναθέσω νὰ μὴν ἀπὸ ἐκεῖνες τὰς ἐπιστημονικὰς ἀποστολὰς τὰς τὸσον ἐπικίνδυνες, πού δίνουν ἀσφαλῶς σ' ἐκεῖνο τοῦ ἀφροσύνην σ' αὐτὰς, τὸν θάνατον ἢ τὴν διασπορὴν. Καὶ ἐτοῖμα ἀπομακρύνθησα. Αὐτὸ εἶναι τὸ παράπονό μου. Ἀνὴρ νομίζω, λοιπὸν, δὲν δὲς σὲ ἀφήκα μὲ σπαραγμὸν σου. Ἐπὶ ἕνα ἔτος, σχεδὸν μόνος, τακτικῶς ἀπὸ τὴν κούραση, χωρὶς νὰ ποῦ νὰ κινδυνεύω, ἀγωνιζόμενος. Ἀλλὰ ἡ σκέψη ὅτι ὑπέφερα γιὰ σένα, μὴν ἔδινε τὸ θάρρος νὰ τὰ

ὑποφέρω ὅλα. Καὶ διὰν, χαμένος στὸ ἀπειρον τῆς ἐρήμου, αἰσθανόμενος νὰ μὴν πᾶν ἡ θλίψη καὶ ἡ ἀποθάρρυνσις, σὲ ἀναπολοῦσα. Καὶ τὸ γλυκὸ σου πρόσωπο μὴν ἔδινε, μαζί μὲ τὴν ἐλπίδα, δὴν μου τὴν ἐνεργητικότητά!

Ἐλέγα μέσθ μου! Ἐκεῖνη μὲ περιμένει! δὴ ἔλθῃ μὴν ἡμέρα πού θὰ λάβω τὴν ἀμοιβὴν τῶν τόσων μου κόπων!... Ἐ, λοιπὸν Μισελίν ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἔφθασε! Νὰ ἐγὼ ἐπιστρέψω γυρεύοντας τὴν ἀνταμοιβήν μου! Εἶναι ἐτοιμὰ δ' ὡς ἐπεί νὰ τὴν περιμένω; Τὸν καιρὸ πού ἐγὼ ἔτρεχα πῶς ἀπὸ τὴν δόξα, ἕνας ἄλλος, πρακτικώτερος, μὴν ἔπερνε τὴν καρδιά σου. Καὶ νὰ δὲ ἡ εὐτυχία μου κατὰστρέφῃ τὴν! Ἀνὴρ εἶχες πολὺ δίκην νὰ μὴν λησμονήσῃς! Αὐτὸς ὁ τρελλὸς πού φεύγει τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν μνησὴν ἢ τοῦ δὲν ἀξίζει νὰ τοῦ μὴν ἐκείνην πίστῃ! Εἶναι ἕνας ἀδιάφορος! Δὲν ἔχει νὰ ἀγαπᾷ.

Αὐτὰ τὰ σκληρὰ λόγια ἐτάραζαν, βαθεῖα τὴν Μισελίν! Γιὰ πῶτῃ φορᾷ τῆς φανερώτανε ἡ ψυχὴ τοῦ μνηστῆρος τῆς! Ἀντελήθη πόσον τὴν ἀγχιπῶσε καὶ ἐλυπηθῇ γιὰ τὴν δὲν τὸ ἐκαταλαβὲ ἐνωρίτερα. Ἀνὴρ ὁ Πέτρος εἶχε μιλήσῃ ἄλλῃ φορὰ ὅπως ἔκανε τώρα, ποῖος ξέρει; χωρὶς ἄλλο θὰ τὸν ἀναποῦσε.

Ἀλλὰ ὁ Πέτρος ἐκράτησε γιὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸ μυστικὸ τῆς ἀγάπης τ.υ.

Ἐπρεπε νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀπελπισίαν γιὰ νὰ κάνη νὰ ξεπηδήσῃ τὴν καρδίαν σου μὲ τὰς φλογερὰς αὐτὰς ὁμολογίας.

— Βλέπω δὲ ὅτι ὑπῆρξα ἀδικὴ καὶ σκληρὴ ἀπέναντί σου, εἶπε ἡ Μισελίν. Ἐννοῶ δὲ ἔχες νὰ μὴν ἀπευθύνῃς μοι, ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνον ἐγὼ ὁ ἔνοχος. Καὶ σὺ πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν μερίαν τῆς εὐθύνης. Ὅλα αὐτὰ πού ἀκούσα πρὸ ὀλίγου μὲ ἐτάραξαν καὶ εἶμαι πολὺ λυπημένη γιὰ τὸν πόνο πού σοῦ προξενῶ! Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀργά! Δὲν ἀνῆκα πιά στὸν ἑαυτό μου!

— Μήπως ἀνῆκες πρὶν;

— Ὁχι, εἶναι ἀλήθεια. Ἐχες τὸν λόγον μου. Ἀλλὰ φανόταν νὰ μὴν ἴσθῃς. Μὴν καταχωρᾷς τοῦ δικαίωματος πού δίνει ἡ ὑπόσχεσίς μου. Αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσίν μου ἔρχομαι νὰ σοῦ τὴν ξαναζητήσω ἰσῶς.

— Καὶ ἀν' ἀρνούμενη νὰ σοῦ τὴν δώσω; Ἀν' προσπαθοῦσα

νὰ κατακτῇσω καὶ πάλιν τὴν καρδίαν σου; Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀμυνθῶ; Καὶ τί θὰ ἐσκέπτεσθαι γιὰ τὸν ἔρωτά μου, ἀν' ἐδεχόμενος νὰ σὲ χάσω τόσο ἐύκολα;

Μία στιγμή σιωπῆς. Ἡ συζήτηση εἶχε φθάσει σὲ κατακόρυφον τῆς ζωηρότητός της. Ἡ Μισελὶν ἀντελήθη δὲ αὐτὴ τὴν ἡμέραν πού ἔπρεπε νὰ καταλήξῃ σὲ ἕνα συμπέρασμα. Καὶ μὲ σταθερότητα ἐπανελάβε.

— Ἐνα κορίτσι ὅπως ἐγώ, δὲν παίρνει τὸ λόγο τοῦ πίσω. Ὁ λόγος μου σοῦ ἀήκει ἀλλὰ ἡ καρδιά μου ἀνήκει σὲ ἄλλον. Πές μὴν λέξιν καὶ εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ κρατήσω τὸν λόγο μου, νὰ γίνω γυναῖκα σου. Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος πού θὰ ἀποφασίσῃ.

Ὁ Πέτρος τῆς ἔβριξε μὴν ματιὰ, πού κατέρχῃ ἔως τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῆς. Διαβάσε σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐνεργῇ σὲ εὐθεῖαν, ἀλλὰ εἶδε ταῦτα χρόνως ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ λησμονήσῃ ἐκεῖνον πού ἐγνώριζε νὰ τῆς κατακτῇ ἀμετακλήτως τὴ σκέψη.

Θέλησε νὰ κάνη μὴν τελευτὰ προσπάθειαν.

— Ἀκούσε εἶπε, εἶναι ἀδύνατον νὰ μ' ἐξιώξῃς τόσο γρήγορα ἀπὸ τὴν καρδίαν σου. Σ' ἀγαπῶ τόσο. Θυμήσου τὴν τρυφερότητα τῶν παλαιῶν ἡμερῶν. Μισελίν, καταλαμὴν δὲν συνεζήτη πᾶ παρακαλοῦσε. Ἡ Μισελὶν καταλαμὴν δὲ ἦταν νικητρία! Συνεκίνηθη ἀπὸ οἶκτον.

— Ἀλλοῖς-όνον, φτώχῃ μου Πέτρο, ἡ στοργὴ μου ἦτο μὴν ἀλλῇ καὶ καλὴ φιλία, ἡ καρδιά μου δὲν ἀλλάξε νὰ σένα. Ὁ ἔρωας πού αἰσθάνομαι εἶναι ἄλλο πράγμα. Ἀν' δὲν μὲ

— Ὑπάρχει ἕνα αἶνιγμα γιὰ νὰ μαντεύσεσαι εἶπε ἡ Ἰωάννα

είχε κυριεύσει θά μπορούσα να είμαι γυναίκα σου. Και σε έκτιμω τόσο, ώστε θά ήμουν ευτυχής. 'Αλλά τώρα έννοω την διαφοράν. Σύ, τόν οποίον δέχθηκα, δεν θα ήσουν για μένα πορά ένας τρυφερός σύντροφος. 'Εκείνος που εδιάλεξα, θά είναι ο κύριός μου...

—'Ο Πέτρος σ' αυτή την τόνον ειλικρινή και τόσο σκληρή δολογία, έβγαλε μιά φωνή.

—'Α, πόσον κακό μου κάνεις.

Και πικρά δάκρυα έτρεξαν στο πρόσωπόν του που άνευκούφισαν την πληγωμένη καρδιά του. 'Επειτα από λίγη σιγήν ρώτησε.

—'Ως ε είναι τελειωτικός; Τόν αγαπάς;

—'Αρκετά, για να σου κάνω τόνον πόνον, αρκετά για να μην άνήκω σε κανένα άν δεν άνήκω σ' αυτόν.

—'Ο Πέτρος έσκέφθη μιά στιγμή. Και αποφασίζοντας:

—Πήγαινε, λοιπόν, είσαι ελεύθερη. Σου δίνω πίσω τόν λόγο σου.

—'Η Μισελίν έβγαλε μιά φωνή θριάμβου, ή οποία έκανε να άχρηστος εκείνος, που υπήρξε μνηστήρ της. 'Ελυπήθη γιατί δεν έκρυψε καλύτερα τη χαρά της. 'Επλησίασε προς τόν Πέτρον.

—Πές μου ότι με συγχωρείς.

—Σε συγχωρώ.

—Κλαίς ακόμη;

—'Οχι. Κλαίω την χαμένην

ευτυχία μου! 'Ενόμισα ότι ο καλ-

λίτερος τρόπος ν' αγαπηθώ θά

ήταν άν γινόμουν αξίος. 'Απα-

τήθηκα. Θα πληρώσω με γεναι-

ότητα την πλά η μου. Συγχώρη-

σε την άδυναμία μου και πι-

στευε ότι ποτε δεν θά ένης εί-

λικρινέστερο φίλο από έμένα.

—'Η Μισελίν του έδωσε τó χέρι

και χαμογελώντας έπλησίασε

τό μέτωπό της στα χείλη του.

—'Εκείνος, άργά, άφηκε ένα

φίλι.

—Τήν ίδια στιγμή στο μέγαρο

μιά φωνή δυνατή άνήχησε, να

λήθ τó όνομα του Πέτρου. 'Η

Μισελίν έφρικσε.

—Είναι ή μητέρα μου, είπε.

—Σε γυρεύει. Χίλιες φορές σε ε-

χαριστώ από τό βάθος της καρ-

διάς μου. Και ελαφρά εξαφανί-

σθηκε.

—'Ο Πέτρος μηχανικά διηυθύν-

θη προς τό μέγαρο. 'Ανέβηκε τις

σκάλες και μπήκε στο σαλόνι.

Καθώς έκλεινε την πό τα, ή κ.

Ντεσβαρέν παρουσιάσθη.

V

—'Η κ. Ντεσβαρέν που βιαζό-

τανε να πάρη μιά άπόφαση, διέ-

ταξε και την άδήγησαν στο ξε-

νοδοχείο του Λούβρου. 'Εκείνο

που ένδιέφερετο πρό παντός να μάθη ήτο με ποιές διαθέ-

σεις έφθανε στο Παρίσι ο μνηστήρ της κόρης της. 'Ηταν

έτοιμος για τιν πάλιν ή ή άγγελία ότι έπρόκειτο τά με-

τρηθή με έναν άντίπαλον τόν έκανε διστακτικόν. 'Αν τόν

εύρισκε γεμάτον αυτοπεποίθηση και τολμηρόν, δεν είχε

παρά να συζητήσει μαζί του τό σχέδιον της κοινής των συ-

νεργασίας, τό όποιον θά κατέληγε στην άπομάκρυνση του

αυθόδους ύποψηφίου, που διεκδικούσε να παντρευτή την

Μισελίν. 'Αν τόν εύρισκε χωρίς θάρρος και διστακτικόν,

ήτο άποφασισμένη να του άποκαλύψη την άγανάκτηση που

είχε ένανίον του Σεργίου Πανίν και να τόν άναγκάση να

δεχθή την μάχη.

Στό δρόμο προπαρεσκεύαζε τά έπιχειρήματά της. Και

φλογίζομένη από άνυπομονή, προσπερνούσε τό γρήγο-

ρο άλογο που την έφερε στο ξενοδοχείο του Λούβρου. Βυ-

θισμένη στις σκέψεις της δεν είδε τόν Πέτρο.

—'Ελεγε μέσα της:

—Αυτός ο ευνούχιστος Πολωνός δεν ξέρει με ποιό έχει

να κάνει. Θά ίδη με τί είδους ξύλο ζεσταίνομαι. Λίγο να

συμμερίζεται τις λέξεις μου ο καλός μου Πέτρος και θά

δείξουμε σ' αυτόν τόν Πολωνό που μύριζεται τά έκατομ-

μύρια μου.

Τό άμάξι έσταμάτησε. Στο ξενοδοχείο την έπληροφό-

ρσαν ότι ο Πέτρος είχε βγή έξω πρό ενός τετάρτου και

δεν ήξεραν ούτε ποδ πήγαινε, ούτε ποτε θά γύριζε.

—'Η κ. Ντεσβαρέν άρχισε να σκέπτεται. Ποδ μπορούσε

να πάλ ο Πέτρος; Προφανώς σπíti της. 'Ανέβη στο άμάξι

και χωρίς να χάση λεπτό διάταξε να την ξαναπάνε εκεί.

—'Τό να τρέξη κατ' ευθείαν σπíti μου έσκέπτετο, αυτό ση-

μαίνει ότι θέλει να διατηρήση την Μισελίν. Τότε είμαστε

καλά. 'Αλλά πόσην ώρα θά έχη πάει πριν από μένα. Φυσι-

κόμω μου.

—'Η κ. Ντεσβαρέν άρχισε να σκέπτεται. Ποδ μπορούσε

να πάλ ο Πέτρος; Προφανώς σπíti της. 'Ανέβη στο άμάξι

και χωρίς να χάση λεπτό διάταξε να την ξαναπάνε εκεί.

—'Τό να τρέξη κατ' ευθείαν σπíti μου έσκέπτετο, αυτό ση-

μαίνει ότι θέλει να διατηρήση την Μισελίν. Τότε είμαστε

καλά. 'Αλλά πόσην ώρα θά έχη πάει πριν από μένα. Φυσι-

κόμω μου.

—'Η κ. Ντεσβαρέν άρχισε να σκέπτεται. Ποδ μπορούσε

να πάλ ο Πέτρος; Προφανώς σπíti της. 'Ανέβη στο άμάξι

και χωρίς να χάση λεπτό διάταξε να την ξαναπάνε εκεί.

—'Τό να τρέξη κατ' ευθείαν σπíti μου έσκέπτετο, αυτό ση-

μαίνει ότι θέλει να διατηρήση την Μισελίν. Τότε είμαστε

καλά. 'Αλλά πόσην ώρα θά έχη πάει πριν από μένα. Φυσι-

κόμω μου.

—'Η κ. Ντεσβαρέν άρχισε να σκέπτεται. Ποδ μπορούσε

να πάλ ο Πέτρος; Προφανώς σπíti της. 'Ανέβη στο άμάξι

και χωρίς να χάση λεπτό διάταξε να την ξαναπάνε εκεί.

—'Τό να τρέξη κατ' ευθείαν σπíti μου έσκέπτετο, αυτό ση-

μαίνει ότι θέλει να διατηρήση την Μισελίν. Τότε είμαστε

καλά. 'Αλλά πόσην ώρα θά έχη πάει πριν από μένα. Φυσι-

κόμω μου.

—'Η κ. Ντεσβαρέν άρχισε να σκέπτεται. Ποδ μπορούσε

να πάλ ο Πέτρος; Προφανώς σπíti της. 'Ανέβη στο άμάξι

και χωρίς να χάση λεπτό διάταξε να την ξαναπάνε εκεί.

—'Τό να τρέξη κατ' ευθείαν σπíti μου έσκέπτετο, αυτό ση-

μαίνει ότι θέλει να διατηρήση την Μισελίν. Τότε είμαστε

καλά. 'Αλλά πόσην ώρα θά έχη πάει πριν από μένα. Φυσι-

κόμω μου.

—'Η κ. Ντεσβαρέν άρχισε να σκέπτεται. Ποδ μπορούσε

να πάλ ο Πέτρος; Προφανώς σπíti της. 'Ανέβη στο άμάξι

και χωρίς να χάση λεπτό διάταξε να την ξαναπάνε εκεί.

—'Τό να τρέξη κατ' ευθείαν σπíti μου έσκέπτετο, αυτό ση-

μαίνει ότι θέλει να διατηρήση την Μισελίν. Τότε είμαστε

καλά. 'Αλλά πόσην ώρα θά έχη πάει πριν από μένα. Φυσι-

κόμω μου.

—'Η κ. Ντεσβαρέν άρχισε να σκέπτεται. Ποδ μπορούσε

να πάλ ο Πέτρος; Προφανώς σπíti της. 'Ανέβη στο άμάξι

και χωρίς να χάση λεπτό διάταξε να την ξαναπάνε εκεί.

—'Τό να τρέξη κατ' ευθείαν σπíti μου έσκέπτετο, αυτό ση-

μαίνει ότι θέλει να διατηρήση την Μισελίν. Τότε είμαστε

καλά. 'Αλλά πόσην ώρα θά έχη πάει πριν από μένα. Φυσι-

κόμω μου.

—'Η κ. Ντεσβαρέν άρχισε να σκέπτεται. Ποδ μπορούσε

να πάλ ο Πέτρος; Προφανώς σπíti της. 'Ανέβη στο άμάξι

και χωρίς να χάση λεπτό διάταξε να την ξαναπάνε εκεί.

—'Τό να τρέξη κατ' ευθείαν σπíti μου έσκέπτετο, αυτό ση-

μαίνει ότι θέλει να διατηρήση την Μισελίν. Τότε είμαστε

—'Όταν είδε την κατάπληξη του γραμματέως της, έκατάλαβε ότι είχε γίνει μιά από τις δυσάρεστες ύποθέσεις που προέβλεπε. Πήγε στο σαλόνι, φωνάζοντας δυνατά τόν Πέτρο.

—'Η πόρτα του κήπου άνοιξε και βρέθηκε μπροστά στόν νέον. Μια ματιά στο πρόσωπο του παιδιού που είχε διαλέξει έμεγάλωσε τις άνησυχίες που αίσθανετο. 'Η ίδια δύναμη έσπρωξε τόν ένα προς τόν άλλο. 'Η πατρύνα άνοιξε την άγκαλιά της προς τόν Πέτρο κι' εκείνος άφέθηκε να πέση σ' αυτήν.

—'Αφού πέρασε ή πρώτη συγκίνηση, ή κ. Ντεσβαρέν έγινε κυρία του έαυτού της και πρώτα-πρώτα θήλησε να μάθη τί έγινε κατά την όπωση της.

—'Ποιός σ' έδέχθηκε μόλις ήλθε; τόν ρώτησε.

—'Η Μισελίν.

—'Νά εκείνο που φοβόμουν.

—'Τί σου είπεν;

—'Όλα.

Με τρεις λέξεις που άντήλλαξαν τά δύο δονατά αυτά μυαλά, καθώρισαν όκριβώς τά γεγονότα. 'Η κ. Ντεσβαρέν έμεινε μιά στιγμή σιωπηλή. Και έπειτα, με μιά τρυφερότητα ξαφνική και σαν να ήθελε να ζητήσει συγγνώμη για την προδοσία της κόρης της, του

είπε:

—'Ελα να σε φιλήσω ακόμη κακόμοιρό μου παιδί, λυπάσαι ή; Και εγώ τά έχω χαμένα. 'Από δώ και δέκα χρόνια ζω με την ιδέα να σε ίδω άνδρα της Μισελίν. Είσαι ένας άνθρωπος μεγάλης άξίας και έπειτα δεν έχεις οίκογένεια. Σύ δεν θ' μου άπαζες τό κορίτσι μου. Νομίζω ότι με αγαπάς λιγάκι. Θά ζούσες με τη θέλησή σου κοντά μου. Κάνοντας αυτό τό γάμο θά πραγματοποιούσα τό όνειρον της ζωής μου. Δεν έπερνα γαμβρόν. Υλοθετούσα ένα καινούργιο παιδί.

—'Πιστεύτε με ότι δεν εξηρητή από έμένα για να μη πραγματοποιηθή τό σχέδιον αυτό.

—'Αι αυτό, παιδί μου, είναι άλλο ζήτημα, άνεφώνησεν ή κ. Ντεσβαρέν, της οποίας ή φωνή άνέβη κατά δύο τότους. 'Αι τώρα άρχίζουμε να μη συμφωνούμε. Για μένα είσαι υπεύθυνος για κείνο που έγινε και γι' αυτό σου κρατώ κόκκι! Τό βλέπεις!

—'Ω! ξέρω τί θά μου είπης. 'Ηθελες να φέρης για πρόδικα στην Μισελίν δάφνες θριάμβου. 'Όλα αυτά ήταν μαρολογίες. 'Όταν κανείς βγαίνει δεύτερος από τό Πολυτεχνείο με ένα μέλλον όπως τό δικό σου, δεν έχει ανάγκην

να διατρέξη τας ερήμους για να καταπλήξη μιά μικρή κόρη. 'Αρχίζει με τό να παντρευτή και ή δόξα έρχεται κατόπιν μαζί με τά παιδιά. Και έπειτα τί άνάγκη είχες να κάμης όλα αυτά; Τί είμεθα λοιπόν έμείς; Παλαιοί ψωμάδες. 'Εκαταμμυριοϋχοι, είσαι αλήθεια, παύμα τό όποιον όμως δεν έμποδίζει τόν κακόμοιρο Ντεσβαρέν να πηγαίνη τό ψωμί στα σπίτια κι' έμένα να δίνω τά ρέστα δταν έρχόνταν και άγόραζαν ένα κυλοϋρι. 'Αλλά θέλησες να κάνης τόν περιπλανώμενον ίππότην και κατά τόν χρόνο αυτόν ένας γαμβρός... 'Η Μισελίν σου είπε τό όνομα του κυρίου αυτού;

—'Βρέθηκα άπέναντί του δταν ήλθα έδω. 'Ηταν κοντά της σ' τιν κήπο. Μας συνέστησαν.

—'Ω! είναι ένας νέος που δεν συγκινείται εύκολα και στις πιό δύσκολες περιστάσεις φροντίζει να μη ταραχθή καμιά πτυχή της γραβάτας του. Ξέρεις ότι είναι πολύγυμ; 'Αι αυτό είναι κολακευτικό για τόν όλο Ντεσβαρέν. Θά βάλλουμε τά όπλα του στ' όπια του έργοστασίου μας. 'Ενας κυνηγός προικόν. Είπε μέσα του: 'Η φουρνάρισσα έχει χρήματα' ή κόρη είναι ευχάριστη. Θά κάμω μιά έπιχείρηση.

—'Ο γάμος σήμερα είναι ή μόνη βιομηχανία της άριστοκρατίας.

—'Η άριστοκρατία; 'Η άριστοκρατία της χώρας μας περνά ακόμη λίγο, αλλά ή ξενική είναι έμπόρευμα χωρίς άξια.

—'Οι Πανίν κατάγονται από τό Ποζέν. Είναι γνωστόν. Οι έφημερίδες θά τό έγγραφαν 20 φορές.

—'Γιατί δεν βρίσκεται στόν τόπο του;

—'Είναι προγεγραμμένος.

—'Εκανε καμμιή κακή πράξη;

—'Επολέμησε, όπως οι δικοί του υπέρ της έλευθερίας.

—'Τότε είναι ένας επαναστάτης!

—'Ενας πατριώτης.

—'Αι ακόμη και του λόγου σου είσαι καλός για να μου λές όλ' αυτά.

—'Μπορώ να μισώ τόν πολύγυμ Πανίν! Είπε απλά ο Πέτρος. Είναι αυτό όμως μιά δικαιολογία για να μη του άποδίδω δικαιοσύνη;

—'Είσαι είναι μιά εξαιρετική ύπαρξις, ένας μέγας πολιτής ένας ήρωας, άν θέλεις! 'Αλλά αυτό δεν άποδεικνύει ότι θά κάνη την κόρην μου ευτυχισμένη. Και άν θέλεις ν' ακολουθήσης τις συμβουλές μου, θά τόν στείλουμε να κάνει όδοφράγματα και μάλιστα δεν θ' άργήσουμε καθόλου γι' αυτό.

—'Η κ. Ντεσβαρέν είχε άνάψει Περπατούσε με μεγάλα βήματα στο σαλόνι. Στη σκέψη να αναλάβη την επίθεση αυτή που είχε ύτοχρεωθή από ενός μηνός να άμύνεται, παρεφέρετο από χαρά. Και όμως εύρισκε ότι ο Πέτρος

τά πολυκοσκινίζει. Γυναίκα δόσσεως αυτή δεν έκατάλαβαινε πως ο νέος δεν είχε ακόμη πάσει άπόφαση. 'Εδοκίμαζε την άνάγκη να του δείξη έμπιστοσύνη. 'Είσαι ο κύριος της καταστάσεως ο πολύγυμ δεν μού άρέσει καθόλου, του είπε.

—'Η Μισελίν τόν αγαπάει

διέκοψεν εκείνος.

—'Τό φαντάζεται! επανέλαβε ζωηρά ή κ. Ντεσβαρέν. Της πήραν άέρα τά μυαλά αλλά θ' της περάση! Κατάλαβαίνεις καλά ότι δεν σε έκάλεσα να έλθης από την 'Αφρικήν για να παρευρεθής σ' ους γάμους της κόρης μου. 'Αν είσαι άνδρας, θά γελάσωμεν! 'Η Μισελίν είναι ή μνηστή σου! 'Εχεις τόν λόγον μας και ο λόγος των Ντεσβαρέν άξίζει δσον και ή ύπογραφή των. 'Ε, λοιπόν άρνήσου να μάς τόν δώσης πίσω. Κέρδισε καιρό, κάνε την κόρτε και άρπάξε την κόρη μου από τά χέρια αυτού του κυνηγού των έκατομμυρίων.

Παλεύουνε τά κόμματα; μουγκρίζουν τά θηρία, βελάζουνε τά πρόβατα και πάν έδω κι' εκεί, τό ένα κόμμα βγάζει δυό, τά δύο βγάζουν τρία, και άρχινά τό μέτρομα κι' ή άριθμητική.

Μετρούν να 'δούν τί διάβολος έφένος θά τούς πάρη, μά χάνουν τό λογαριασμό μες στην πολλή των φούρια κι' άρχίζουν τούκα κι' άπ' άρχής καθώς τόν γαϊδουράρη, όπου έννέα εύρισκε τά δέκα του γαϊδουρία.

Μετρώ κι' εγώ μαζί μ' αυτούς κι' ή κεφαλή μου σπάει, μά τίποτε στο μέτρομα δεν είμπορώ να βγάλω, και ή πατρίς τούς άριθμούς άκούει και κυτάζει, και δίνει πάντε του ενός και δέκα εις τόν άλλο.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

—'Ο Πέτρος έμεινε μερικά λεπτά χωρίς ν' άπαντή. Για μιά στιγμή άναυέγησε την έκτασιν του σφάλματος που έκανε να ζητήσει έξηγήσεις από την Μισελίν, πριν συναντηθί με την κ. Ντεσβαρέν. Με την ύποστήριξιν αυτής της τόνον δραστηρίας μητέρας, θά μπορούσε να παλαίσω ένω περιωρισθείς στις δυνάμεις του μόνο, ένικήθη από την πρώτη σύγκρουση και υπεχρεώθη να καταθέση τά όπλα! Και όχι μόνον αυτός παρεδόθη, αλλά παρέσυρε και την σύμμαχόν του στην πτώσιν του.

—'Οι ένθαρρύνσεις σας φθάνουν πολύ άργά. 'Η Μισελίν μού έζήτησε να της έπιστρέψω τόν λόγον της και της τόν έπέστρεψα.

—'Είχες αυτήν την άδυναμian; Κι' αυτή ή μικρούλα είχε αυτή την θρασύτητα; Πρέπει, ώρισμένως να είναι ξετρελαμένη! 'Υπόπτευα τά σχέδια που είχε προετοιμάσει και έτρεξα να σε βρω για να σε προειδοποιήσω για αυτό. 'Αλλά δεν έχάθησαν όλα. 'Εγώ είσαι στη Μισελίν τό λόγο της έστώ! 'Αλλά εγώ δεν σου έπιστρέφω τόν δικόν σου, είσαι δεμένος άπέναντί μου. Δεν θάλω τόν γάμον τόν δποιόν ή κόρη μου έτόίμασε παρά τη θέλησή μου. Βοήθησέ με να τόν χαλάσωμε. 'Ει διάβολε συ άσφαλώς θά βρής μιά άλλη γυναίκα να άξίξη όσο ή Μισελίν. 'Αλλά εγώ; εγώ που θά βρω ένα γαμβρό που να είναι σανά σένα; 'Εμπρός ή εύτυχία όλων μας βρίσκεται έν κινδύνω. Σωσέ την.

—'Ποιό καλό άποτέλεσμα θά έχωμε με τό να παλαίσωμε; ένικήθηκα προτού ν' άρχίσω την πάλη.

—'Αλλά άν με έγκαταλείψης τί θέλεις να κάνω μόνη μου έναντίον της Μισελίν;

—'Κάνετε ό,τι θέλετε όπως κάνετε συνήθως! 'Εκπλήτεσθε ότι σας δίνω την συμβουλή αυτή; 'Εως τώρα άντισταθή κατε στις παρακλήσεις της κόρης. 'Αλλά δταν έκείνη θά έλθη να σας κλώση άλλη μιά φορά, τότε σείς που αϊθάνεσθε τόν έαυτό σας τόσο ισχυρό, τό ξέρουμε όλοι, θα υποχωρήσετε και θά της δώσετε τόν πολύγυμ της! Πιστεύτε με, συγκατατέθηκε πριν σας πείση. Πιός ξέρει; 'Ισως άργότερα θά είσθε ευχαιοστημένη μαζί του.

—'Αλήθεια, είναι άπίστευτο! Σκέπτεσαι όλα αυτά τόνον ήρεμα. Μά λοιπόν δεν λυπάσαι γι' αυτό;

—'Μάλιστα! Μέχρι θανάτου.

—'Εμπρός, τότε! άνεφώνησεν ή κ. Ντεσβαρέν με όρμη.

—'Αι σοφέ, οι άριθμοί σου έξέραναν την καρδιά!

—'Οχι άπώνησε ο νέος μελαγχολικά, αλλά ή εργασία έπνιξε μέσα μου όλα τά θέληγτρα της εότητος. Με έκανε σοβαρό και λίγο λυπημένο. 'Εξαγρίωσα την Μισελίν, αντί να τιν τρ βήξω προς έμένα. Τό κακό προέρχεται από τό γεγονός ότι ζούμε σ' ένα πυρετώδη αιώνα, κατά τόν όποιο οι ικανότητές μας είναι άνίκανες να περιλάβουν ταύτο. χρόνως όλα όσα μας προσφέρει ή ζωή. Χαρά και εργασία!

Πρέπει άναγκαστικώς να διαλέξωμε να έξοκονομήσωμε χρόνο και δυνάμεις και να κάνομε να λειτουργή ή καρδιά ή ο ένκέφαλος χωρίς να τά έπιτύχουμε και τά δύο. Τό άποτέλεσμα είναι ότι οι άνθρωποι της χαράς είναι σ' όλην τους τη ζωή μέτριοι έρνάται, ένω άπεναντίας οι άνθρωποι της εργασίας είναι θλιβεροί έρωτευμένοι. Οι πρώτοι έβουόσαν την αξιοπρέπεια της ύπορξως, οι άλλοι εκείνο που κάνει τό θελην τρόπο της. Τόσο πολύ ώστε κατ' τας άπ φασιτικές ώρας, δταν ο άνθρωπος της χαράς θέλη να έπικαλεσθή τας γώσεις του ή ο άνθρωπος της εργασίας την καρδιά του, παρρηρούν με τρόμον ότι είναι ο ένας άκοτάλληλος για τό καθήκον, ο άλλος άνίκανος για την ευτυχία.

—'Ει λοιπόν, παιδί μου, τόσο τό χειρότερο για τις γυναίκες που δεν ξέρουν να προτιμούν τούς ανθρώπους της εργασίας.

('Ακολουθεί)

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πέρα τα λιβάδια στρωμένα με το ξανθό χορτάρι μου φαινόταν πώς εγινόρταζαν την αγάπη μας.

Δι' εβδομάδες αργότερα ο Ντίνος έρχόταν στο σπίτι. Στη Σμαράγδα τον είχα συστήσει για άρραβωνιαστικό μου. Μόνος του το ζήτησε. Η Σμαράγδα έχάρηκε γι' αυτό κι' εγώ μάλιστα έμέναμε μονες μας, μύληγε:

— "Α, επί τέλους σ'ας βλέπω χαρούμενη. Επέσατε να πεθάνετε, γιατί βρέθηκε ένας άνδρας που δε σιάθηκα αξίος για την αγάπη σας. Δεν είναι όλοι το ίδιο!

— Τόν έπληρα απ' αγάπη! της αποκρίθηκα μελαγχολικά.

— Τώρα που βρέθηκε ο κ. Ντίνος, που μου λέτε, ότι είναι τόσο καλός, θα ευτυχήσετε...

— Τόν ξέχασα Σμαράγδα. Είμαι βέβαιη γι' αυτό! 'Ο πόνος δ' ν' διώχνει πιά τον ύπνο μου. Είμαι χαρούμενη και ήσυχη.

— Έχουν δίκιο λοιπόν εκείνοι που λένε, ότι η γυναίκα δεν μπορεί να ζήσει δίχως αγάπη, μου αποκρίθηκε με μι' παιδιαστική αθωότητα η Σμαράγδα σ'α να έζη' ούσε τη συμβουλή μου. Κάπου τ'όχ'ω διαβάσει, νομίζω «Μοιάζει η καρδιά της γυναίκας που δεν νοιώθει να την αγαπάνε σ'α την έρημη άκρογυαλιά που την χτυπάνε τ'α μανιασμένα κύματα της φουρτουνιασμένης θάλασσας» μ'α δέ μου είπατε: «Θα κάνετε επίσημον άρραβώνα»;

Κι' όταν ο προδότης της αγάπης μου μπήκε...

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

— "Οχι, παιδί μου. Θα πάμε σ' έξωκλήσι. Αυτή έξ' άλλου είναι και η επιθυμία του Ντίνου.

— Καλλίτερα έτσι;

— Μπάλ' σου άρέσει;

— Ναί, μου φαίνεται πιά ωμορφο πιά ποιητικό...

— Έχεις άθωα καρδιά, Σμαράγδα.

Τρελλή από χαρά σφριταγκάλαξα την άθωα έπαρχιωτοπούλα, και λογάριζα να μ'α πορέσω μ'α μέρι να συντελέσω στην ευτυχία της, παντρεύοντάς την, όπως έγώ ήθελα.

Πέρασε καιρός, πολλός καιρός. 'Ο Ντίνος ήταν πιά ο επίσημος άρραβωνιαστικός μου. Έπληγναμε μαζί σ'α θέατρα, σ'α οικογενειακές συγκεντρώσεις, που μ'α έκαλούσαν, σ'α περιπάτους. Είχα ξεχάσει το κακό παρελθόν. Κάπου κάπου έπέρναμε μαζί μας και την Σμαράγδα, που την είχα βάλει τώρα σ'α μι' έπαγγελματική σχολή.

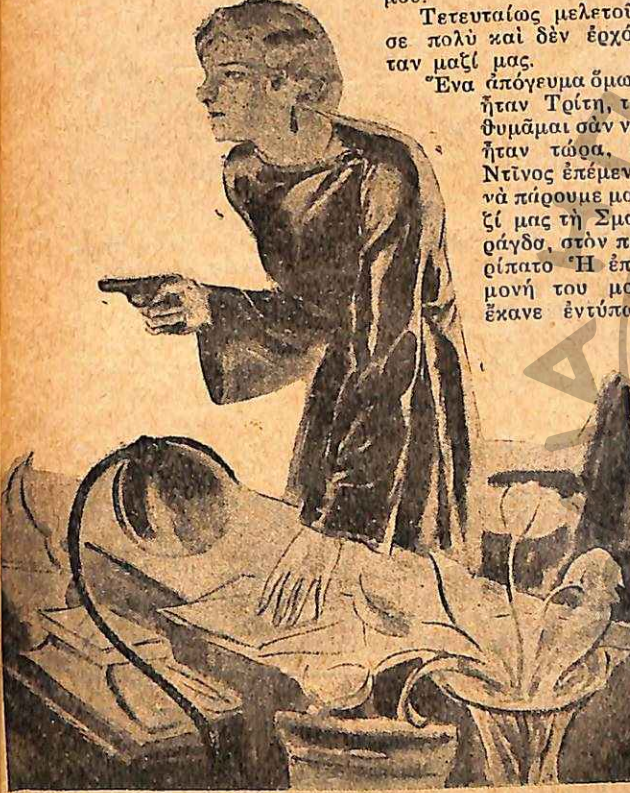
Αλήθεια τί άθωο κοριτσάκι ή μικρούλα και πόσο μ'α αγαπάγε, πόσο χαιρότανε όταν μ'α έβ'επε ευτυχισμένη και πόσο ήθελε να πάρω τον άνθρωπο εκείνο που μ'α είχε κάνει να λησμονήσω την τόση μου πίκρα.

Κάθε βράδυ με ρωτούσε αν τον είδα, και με ενδιαφέρον, που όλοένα μεγάλωνε ζητούσε να μάθω τι μουπε, πώς μου φέρθηκε, αν μ'α περιποιήθηκε όσο έπρεπε, αν έβγαζε σ'α θυούς να ν'αί πάντα ο τρυφερός μνηστήρας μου που θ'α μ'α έκανε ευτυχισμένη για πάντα.

Κι' έγώ συγκινημένη από το ενδιαφέρον της — ήταν ή μόνη φίλη που την έμ'ιστευόμουν — ζή-τούσα ναβρω το θάρρος σ'α καλά της λόγια και να πιστέψω σ'α έλπιδες που ζηκούσε να ρίξη στην τραυματισμένη καρδιά μου.

Τελευταίως μελετούσε πολύ και δεν έρχόταν μαζί μας.

Ένα απόγευμα όμως ήταν Τρίτη, τ'ο θυμάμαι σ'α ν'α ήταν τώρα, ο Ντίνος επέμενε να πάρουμε μαζί μας τη Σμαράγδα, σ'α π'αρίπατο. 'Η επίμονή του μ'α έκανε εντύπω-

...Εσώκωσα το ρεβόλβερ και τον έπυροβόλησα

ΠΑΝΘΕΟΝ

ση. Μ'α δεν έβαλα κακό σ'α νοβ' μου.

Τι μπορούσα να φανταστώ; σ'α ν'α να ύποπτευ-θώ; Κάθε άλλο. Όσο τ'ο σκεπτόμουν τόσο ευθίσκα πιά ευγενική την άπατήσή του.

Είχε καταλάβει, κι' έγώ τ'ο είχα π'α, ότι αγα-πούσα πολύ τη Σμαράγδα, κι' ότι εκείνη μ'α ήτιαν ά'φροισμένη. Δεν τ'ούχα κρύψει τις προσπάθειές της να μ'α κάνει να μ'α λυπάμαι, τ'α καλά λόγια π'αύλεγε

Την άλλη μέρα βρήκα ανάμεσα σ'α σελίδες ενός βιβλίου, που διάβαζε ή Σμαράγδα ένα τσαλακωμένο χαρτάκι, που έγραφε:

«Μ'α φίλησαν τ'α χείλη σου κι' ο χυμός των μ'α μέθυσε. Μοιάζεις σ'α τον ήλιο, που ή λάμψη του διώχνει τ'ο χλωμό φεγγάρι...»

Ήταν γραμματα του Ντίνου. Μ'α ζέστη, μ'α ζέστη καυτερή σ'α ν'α έβγαίνε από καμ'α, άνεβηκε από τ'ο στήθος μου σ'α κεφάλι μου. Νόμισα π'α θ'α σωριαζόμουν νεκρή χ'αμω. Αυτός λοιπόν ήταν ο εξαιρετικός άνδρας. 'Από τ'α στιγμή εκείνη έχασα κάθε συναίσθηση των πράξεών μου. 'Εμοιάζα με νευροδασπαστ'ο σ'α χ'αρία μ'ας άδικης μοίρας...

Ή γωνιά, όπου είχα αφήσει τον πόνο μου, για να ριχτώ στην αίσιοδο-ξία και σ'α λησμονία, γκρεμιζόταν παρασύροντας τ'α ψεύτικα όνειρα π'αύχα κατορθώσει να χ'αίσω με τ'α έρίπεια της ψυχής μου.

Ύστερ' από τ'ον άνδρα μου, μ'α δεύτερη, διπλή αυτή προδοσία, της φι-λίας και τ'ου έρωτα.

Και κυριευμένη από την άηδία, τον πόνο και την άτελπισία, άφέθηκα στην άτέλειωτη τρικυμία μ'ας σκληρής κακίας που ξεπήδησε ξαφνικά μέσα από την ψυχή μου.

Ύστερ' από τρεις μέρες ανάκαμψα. ότι ο Ντίνος συναντούσε τη Σμα-ράγδα, συνεννοημένος μ'α αυτήν, μέσα σ'α σπίτι μου τ'α δειλινά, που έγώ έλειπα. Μ'αυπαίζαν και οι δυο ένα αίσχρ'ο παιχνίδι.

Ό Ντίνος προσποιόταν π'α καλά της λόγια και τ'α δουλειά του κι' ή Σμαράγδα για τ'α έπαγγελματική σχολή. 'Ο, τί φοβήκη...

Οι κακές σκέψεις π'αύχαν άτανήσει κατά τ'α διάρκεια της νύχτας άνεβηκαν σ'α μυαλό μου για να πνέουν τ'α λογική και να μ'α θολώσουν την αντίληψη.

Κάτι γκρεμιζότανε στην καρδιά μου και δεν μπορούσα να ξεχωρίσω τ'α αίσθήματα που άνακατεύονταν μέσα μου. Άγανάκτηση ζήλεια, άηδία, μίσος, όλα διεμορφώνοντο σ'α ένα σύνολο άκαθόριστο που μ'α ένέπνεε τ'ον πόθο μ'ας σκληρής εκδίκησης.

Αί, μ'α φθάνει π'α, φθάνει, δέ θ'α είμαι έγώ πάντα τ'ο θυμ'αί είπα και κυτ'αζόντας τ'ον έαυτό μου σ'α καθρέφτη, τ'ορμάξα με τ'α έκφραση που είχα πάρει τ'α μάτια μου...

Ό Ντίνος ήλθε τ'ο 'Απριλιάτικο εκείνο άπογευματάκι, που τ'α λουλούδια έσκορπούσαν τ'ο μεθυστικό μοσχοβόλημά τους, βέβαιος π'α θ'α άντάμωνε την έρωμένη του μέσα σ'α σπίτι μου. Μ'α έγώ με μι' α σκληρότητα που θ'α τ'ο θυ-μάμαι σ'α όλη μου τ'α ζωή, άρπαξα τ'α Σμαράγδα με τ'α γερά μου μπράτσα, τ'αν έφίμωσα, τ'αν έδεσα με ένα χονδρ'ο σχοινί και τ'αν έκλεισα μέσα σ'α καμαράκι που κοιμόταν ή ύπηρετρία.

Καμ'α ταραχή δεν μ'α είχε πάσει, έβλεπα ότι τ'ο χέρι μου δεν έτρεμε, άλλα καταλάβαινα ότι είχα γίνει κατακίτρινη.

Σ'α ν'α μ'α συνέβαινε τίποτε, π'αγα και φόρεσα τ'ο καλλίτερό μου φόρεμα, φτιάχτηκα όσο μπορούσα καλλίτερα. 'Η κυτρίνιλα μου ώςτ'οσο μεγάλωνε όλοένα κάτω από τ'ο κοκκινάδι και τ'α πούδρα μου. Ξαπλώθηκα σ'α μι' πολυθρόνα και περιμένα.

Κι' όταν ο προδότης της αγάπης μου μπήκε, με τ'α γλυκειά ταραχή σ'α κλέφτης σ'α δωμάτιο, νομίζ'ντας, π'α θ'αβροίσκε τ'α έπαρχιωτοπούλα, που ξεπλάνεψε τόσο άνανδρα, έσώκωσα τ'ο ρεβόλβερ τ'α μόνη κληρονομία από τ'ον πρώτο μου άνδρα και τ'ο είπα πυροβολώντας:

— Νάλ... άτιμ'ε!

Σωριάστηκε χ'αμω σ'α χαλί, με μι' πνιγμένη κραυγή...

Δεν πρόφτασε να π'α ούτε μι' λέξη!

Τ'ο ίδιο δειλινό μ'α έπιασαν και με π'αγαν στην αστυνομία. Δεν άρνήθηκα τ'α πράξη μου.

Ν'α γιατί β'ε σκομ'αί τώρα σ'α φοικτό αυτό κελλί τ'ας φυλακής και μοιάζω με τ'ο καλάμι που τ'ο δ'έρνουν σ'α τρελλό άγκάλιασμά τους οι άνεμοι...

ΑΔ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

865

Από τ'α στιγμή που άποφάσισα να μιλήσω μ'αρο-στά σ'α εκείνους που θ'α με μ'α κρίνουν από τ'α στιγμή που τ'ο σ'αίτι μου έχασε π'α τ'α ψυχή του και β'οίσκομαι έδω μέσα σ'α π'αγερό αυτό κελλί τ'α φυλακής, θ'αρω, π'α θ'α ήτιαν προτιμότερο ν'α άφήσω όλον τ'ον πόνο μου να ξεχυθή σ'α άψυχο χαρτί, που μ'αυφ'ερε χ'αθ'ς ο φυλάκας. Ποιός ξ'αίρει, αν θ'α μ'α πορέσω να π'α μ'αροστά σ'α δικαστήριο για τ'α σκότωσα. Τ'ο άψυχο αυτό χαρτί θ'α με γλυτώσει από τ'α ντροπή μου...

... 'Ο σ'αίς γυναίκες που κλαίτε τ'ον άγαπημένο που χ'ασ'ατε, άκούστε μι' φτωχή, κυτ'αμένη άγρια από τ'α υοίρα, όμοιά σας, που στενάζει μέσα σ'α σ'α-δερα τ'ας φυλακής, γ'ατί σκότωσε τ'ον προδότη τ'ας καρδιάς της!

... Ήταν δυο χ'αρόνια ύστερα από διαζύγιό μου, όταν πρωτογνωρίστηκα με τ'ον Ντίνω. Γεμάτη από καταχ'αρόνια για τ'ους άνδρες, άφ'αυ έκείνος που αγά-πησα και έ'α'να άνδρα μου, μ'α φέρθηκε τόσο π'αρόστιχα, ώστε να μ'α π'αρο-δώση με τ'α πιστώτερη φίλη μου δεν ήθελα ν'α άντ'ακρ'ω άνδρα. Κι' έπ'α'νισ τ'ον πόνο μου σ'α τους μακρ'ονους περιπάτους, που έ'α'να μαζί με τ'α άθ'ωα έπαρχιωτοπούλα μακρ'ονή συγγενή μου, τ'α Σμαράγδα που έ'μενε σ'α σπίτι μου, μαζί μου, για συντροφία. Μ'αυ έρεσε να β'αίνω π'α'ρα σ'α άτέλειωτο λι-βάδι, άπ' όπου έβ'ελαμε μαζί με τ'α Σμαράγδα τ'ον ήλιο που βυθίζεται σ'α ν'α χρ'ασή ματωμένη σφαίρα, σκορπώντας μακρ'ονές πορφ'αρές σκιές.

«Έτσι είν' β'ασιλειμένη κι' ή καρδιά μου!» συλλογιζόμουν άντ'ακρ'υζοντας τ'ο ήλιοβασίλειμα. Μ'α δεν έ'λεγα τίποτ' άπ' όλα αυτά σ'α Σμαράγδα. Δεν ήθελα να τ'ας διηλητηρίασω τ'α ξ'ενοιαστη ν'ιότη της. Μ'α κάθε φορά, που με ρω-τούσε γιατί έχωρισα με τ'ον άνδρα μου κι' έφερνε τ'α κουβέντα σ'αυτόν από κοριτοίστικη περιέργεια τ'ας άπ'ιν'ουσας:

— Τ'ον αγάπησα πολύ κι' εκείνος δεν σ'αθήκα αξίος τ'ας αγάπης μου!

Μ'α έρχόντον στιγμής, που τ'ο π'αράπονο για τ'α διαγωγή εκείνου, που τόσο είχα αγαπήσει, μ'α έπ'α'νισ, ή κ' ρ'αδιά μου γινόταν βαρεία. Ένα χ'α'ρι σ'αν από σ'α-δερο μου έσφ'ιγγε τ'α στήθη και τότε σφριταγκάλαξα τ'α Σμαράγδα και ένω τ'α δάκρυα έτρεχαν από τ'α μάτια μου τ'ας έ'λεγα ξεσπώντας:

— Μ'α ν'α αγάπησής, μικρούλα μου, τ' άκούς; Μ'α ν'α αγάπησής, γιατί ο πόνος θ'α κομματιάσει τ'α φυλλοκαρδιά σου, θ'α διώξ'α τ'α ρ'αδιά από τ'α μάγουλά σου κι' ο καύρ'ος θ'α χ'λωμάσει τ'ο άλικο χ'ουσάφι τ'ων χ'ελιών σου!

Ή Σμαράγδα με κύτταζε σιωπηλή, σκεπτική κι' άπορούσε με τ'α λό-για μου.

Πρωτογνωρίστηκαμε θυμάμαι με τ'ο Ντίνω σ'α ένα φιλικό μου σπίτι. 'Η κυρία τ'ο σ'αίτιού μ'α γυναίκα τ'ου κόσμου, τ'ου έπλεξε τ'ο έγκώμιο. Κάθε φορά που μιλούσε γι' αυτόν έλεγε:

— Τέτοιοι νέοι είναι σπάνιοι!

Μ'αυ ξ'εγεννήθηκα τότε ή επιθυμία να τ'ον γνωρίσω, μι' επιθυμία από κ'ε-νες που ξ'υπ'ά'νε ξ'αφνικά, μέσα σ'α τ'α γυναικεία καρδιά. Κι' αλήθεια σ'α ν'ον γνωρίσω, β'οήκα π'α θ'α φίλη μου δεν είχα άδικο να λ'α τ'οσα καλά λόγια γι' αυτόν. 'Ο Ντίνος ήτιαν ένας νέος ψ'ηλός, μελαγχροινός με ζ'ωηρά χαρακτηρι-στικά, με μαύρα μάτια, π'αύχαν κάποια μελαγχολική έκφ'αση. Αυτή ή μελαγ-χολία του μ'α έκανε να τ'ον αγαπήσω. Κι' οι π'αρώτες μας κουβέντες ήταν για τ'ον πόνο. Έκείνες τ'ες μέρες είχα πεθάνει από τ'α καταραμένη άρρώστεια τ'ου στήθους μι'α κοπέλλα άπ' τ'ες μεγαλειότερες οικογένειες τ'ων 'Αθητών, γιατί ο πατέρας της δεν θέλησε να τ'ας δώση γι' άνδρα τ'ον υπάλληλό του. Κι' ή νέα μαρ'αζώσε και π'εθανε από καλ'αζήρ'ουσα. 'Ο Ντίνος μιλώντας για τ'ον άδικο θ'άνατο τ'ης δυστυχισμένης εκεί-ης που έπ'ονεσε όσο σ'α τ'α ζωή της, έγ'υ-ρισε ξ'αφνικά και μ'αυ είπε με μι' παρ'αξ'ενη λάμψη σ'α μάτια:

— Μ'α μισήσής τ'ον πόνο! Μ'α τ'ον φοβήθ'ής! Κ'υτ'αζε ο ούρανός, είναι δι-χ'ως ζ'ωη όταν είναι άνέφελος! Ένώ τ'α σύννεφα τ'ου δίνουν π'αρί-α λαμπρόδα σ'α χ'αρώματα τ'ης α'γής και τ'ου δειλινού και σ'α τ'ες άσημένιες άχ'ατίδες τ'α φ'εγγαριού!

Μ'αυ φ'α'νιχαν τόσο παρ'αξ'ενα τ'α λόγια εκείνα, που πρώτη φορά τ'α άκουγα άπ' άνδρικά χ'είλη, ώστε όταν σ'α μι' στιγμή μ'αυ πήρε τ'ο χ'α'ρι και τ'οφ'ερε με π'α λυλεπτότητα σ'α χ'είλη τ'α, γ'ατεμμένη ή καρδιά μου έκτυποδσε κι' έτρεμε, όπως τ'ο δάχτυλο τ'ης νυφούλας άμ' άγγίξη τ'ο δαχτυλίδι τ'ου γάμου.

... Όταν ξ'εχνώντας τ'ον προδότη εκείνον που αγάπησα, έπ'α'γα σ'α πρώτο ραντεβ'ο, π'α'ρα εκεί κάτω σ'α ν'α ωμορφη γαλήνια έξ'οχή, συλλογιζόμουν ά-διάκοπα:

— 'Η καρδιά δεν γεριάει! Κι' έγώ νόμιζα π'α είχα θ'αψει για πάντα τ'α καρδιά μου... Μ'α έχει κι' αυτή τ'α δικαιώματά της σ'α ή ζωή!

Έπ'α'γα και τ'ον άντάμωσα με τ'α λαχτάρα τ'ης κοπελίτσας που άκούει τ'α π'αρώτα γ'α'να έρωτόλογα. Π'αως μ'α έρεσε εκείνη ή μελαγχολία τ'ων ματιών του! Ήταν μι'α μελαγχολία άνδρική, γεμάτη από περηφάνεια κι' άξιοπρέπεια. Αυτό μ'α έκανε να τ'ον νομίσω για ένα εξαιρετικό άν'θρωπο.

— Μ'αυ άρέσουν τ'α μακρ'α μαλλιά, μ'αυ είπε, κα'ιδ'υόντας τ'α μαλλιά μου, και τ'α γ'α'να χ'είλη, τ'α π'αρώτα γιατί μ'αυ θυμίζ'ουν τ'α γυναικεία χ'αρή, και τ'α δ'εύτερα γιατί ωμορφαίνουν τ'α άχ'αση ζωή μας με τ'α λόγια τους.

Ήταν ή πρώτη φορά που τ'α χ'είλη του έζήτησαν τ'α δικά μου. Νικημένη από τ'ον σ'α'αθερό τόνο τ'ης φωνής του δεν μ'α πορέσα να τ'ου άρνήθ'ω τ'α χ'είλη μου.

Από την ζωή των ιπποδρομιών

Οι ακροβάτες του θανάτου

Ο «άνθρωπος όβιδα». Το τραγικόν τέλος του. Ο σχοινοβάτης που πέρασε τον Νιαγάρα. Οι Καντόνες.

Όταν σκοτώνεται ένας ακροβάτης στο τσίρκο, το πράγμα φαίνεται απλό, κοινό, δίχως κανένα γενικό ενδιαφέρον. Είναι σαν να λήη κανείς: Ένας αεροπόρος κάρκε στον άερα, ένας ναύτης χάθηκε στη θάλασσα, ένας Μεξικανός επαναστάτης τουφεκίστηκε, μια «βεντέτα» της θόνης ητοκτόνησε. Μά απ' όλους αυτούς τους θανάτους το δράμα του ακροβάτου είναι το πιο συγκινητικό γιατί και ο ίδιος είναι αξίος του πιο μεγάλου και του πιο ελκρινούς οίκτου. Ο αεροπόρος έχει τη δόξα, ο ναύτης τον θόλο του, η γυναίκα του κινηματογράφου τις έρωτικές ιστορίες της. Ο ακροβάτης δεν έχει τίποτε άλλο παρά τη σκληρή κι άχαριστη καθημερινή δουλειά του, το μισθό του, αξίον λόγου αν πετύχει, άσημαντον αν δεν άρρέσει—και στο τέλος αυτών των εξαντλητικών προσπαθειών, τον θάνατο!

Ο ακροβάτης παίζει με τον θάνατο. Τόν άγγιζουν καθημερινώς τα κρύα φτερά του σκοτεινού αυτού θεού.

Στην αρχή, η συνήθεια εξαφανίζει κάθε φόβο. Έπειτα η ιδέα του θανάτου γίνεται ένα είδος έρεθισμού. Μια δύναμις, μια άκατανίκητη όρμη. Όλα αυτά έννοείται, όταν ο λόγος για τόν όποιον ρισοκινδυνεύουμε είναι ευγενικός, αξιοθαύμαστος. Άλλά ο ακροβάτης δεν άγωνίζεται για μια τέτοια ευγενική ιδέα. Ο θάνατος είναι διαρκώς κοντά του, όπως το μαγιά, ή πούδρα τά σχοιναίου.

Ένας ακροβάτης λοιπόν που σκοτώθηκε πρό εβδομάδος στο Παρίσι λεγόταν Ρισάρ. Η μητέρα του ήταν ιππεύτρια, κι ο πατέρας του ένας μέτριος θαυματοποιός. Ο Ρισάρ από μικρός συνήθισε στη ζωή του ιπποδρόμου. Έγινε άνθρωπος—φείδι, δηλαδή ένας από τούς ακροβάτες εκείνους που καταπλήσσουν με τις Ισοροπίες του, και τέλος δένουν τα πόδια πίσω στο λαιμό τους ή περνούν σαν φείδια μέσα από τα ξύλα μιας καρέκλας. Ο Ρισάρ όμως θα γινόταν κι αυτός ένας μέτριος άρτίστας του τσίρκου, σαν τόν πατέρα του, αν δεν άνεκαλύπτε μια μέρα τόν «άνθρωπον όβιδα».

Ο «άνθρωπος όβιδα» είναι δημιουργία, ενός γερμανοιταλού ακροβάτου, του Τσανίνι. Ξέρετε τώρα τί είναι αυτός ο «άνθρωπος—όβιδα»;

Ένα πελώριο κανόνι, ένα τρομακτικό τηλεβόλο, τοποθετείται στη μέση του τσίρκου ή στο ύπαιθρο. Δέκα μέτρα πιο πέρα τεντώνεται ένα δίχτυ. Έπειτα ο ακροβάτης γλυστράει και χάνεται μέσα στο τηλεβόλο, σαν ζωντανή όβιδα. Ο βοηθός του τότε κάνει μερικούς χειρισμούς, και γιά μια στιγμή, άκούγεται μια κανονιά. Και μέσα από τις λάμψεις του μπαρουτιού και τούς καπνούς ο άνθρωπος όβιδα πετιέται στον άερα, μέσα στο δίχτυ. Έννοείται ότι ο ακροβάτης δεν έσφενδονίζεται από την έκρηξη του μπαρουτιού. Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί ν' άνθξει σε μια τέτοια έκτίναξη. Ο ακροβάτης πετάγεται στον άερα μ' ένα απλό, άθωο «κόλπο» τó έξης:

Μέσα στο κανόνι είναι ένα δυνατό έλατήριο επάνω στο όποιο άκουμπον τα πόδια του ακροβάτου. Η έκτίναξη αυτού του έλατηρίου είναι άρκετή γιά να στείλει έναν άνθρωπο πάνω στο προστατευτικό δίχτυ. Κουρδίζουν λοιπόν το έλατήριο και έτοιμάζουν τόν κρότο και τόν

καπνό της κανονιάς με ένα ειδικό μπαρουτιού που παίρνει φωτιά τη στιγμή ακριβώς που έκτινάζεται το έλατήριο και τó «νούμερο» άρχίζει. Οι άποστάσεις είναι ύπολογισμένες, με

μαθηματική άκρίβεια και στο κάτω—κάτω της γραφής δεν άπαιτείται νάχη ο ακροβάτης παρά ψυχραιμία παραδειγματική και τήν άκίνησία νεκρού.

Ο Ρισάρ είδε μια μέρα αυτό το έντυπωσιακό νούμερο του Τσανίνι και τó δοκίμασε κι αυτός. Η έπιτυχία του ήταν θριαμβευτική!.. Υπήρχαν τώρα δυό άνθρωποι—όβιδες σ' όλη τήν Εύρώπη. Ο Τσανίνι κι ο Ρισάρ. Πρώτος όμως ο Τσανίνι πλήρωσε με τη ζωή του, τήν έφεύρεση αυτή του «άνθρώπου—όβιδα». Είτε γιατί δεν έλειτούργησε καλά τó έλατήριο του τηλεβόλου, είτε γιατί τó δίχτυ ήταν πιο κοντό, ο Τσανίνι έσφενδονίστηκε στον άερα κι έσπασε τó κεφάλι του επάνω, σ' έναν τηλεγραφικό στύλο.

Κατόπιν αυτού ο Ρισάρ τρομοκρατήθηκε. Κατάλαβε γιά πρώτη φορά ότι δεν έπρεπε να έχη τυφή έμπιστοσύνη στο έλατήριο. Έπειτα, είχε πιά γεράσει. Τέλειωσε λοιπόν τó συμβόλαιό του κι άποτραβήχτηκε από τά Ιπποδρόμια. Από τότε δεν ύπήρχε κανένας άνθρωπος—όβιδα στην Εύρώπη. Τή περασμένη όμως έβδομάδα άργανώθηκε στο Παρίσι, μια φιλανθρωπική γιορτή στην όποια θα έλάμβανε μέρος κι ένας Ιπποδρόμιος με τούς «άρτίστες» του. Ο διευθυντής του Ιπποδρομίου θυμήθηκε τόν Ρισάρ, τόν άνθρωπο όβιδα που ζούσε ήσυχα στο σπιτάκι του, και τόν έκάλεσε να λάβη κι αυτός μέρος στή φιλανθρωπική γιορτή.

Ο Ρισάρ στην αρχή δίσταζε. Έπειτα δέχτηκε κι έβγαλε από τμή άποθήκη τó σκουριασμένο πιά τηλεβόλο του. Μά παρ' όλη τή χαρά και τήν ευθυμία της γιορτής ο Ρισάρ ήταν μελαγχολικός και με βαρέια καρδιά. — Είναι η τελευταία φορά! Η τελευταία! Ψιθύριζε κάθε τόσο κινώντας θλιβερά τó κεφάλι του. Κι' αλήθεια ήταν η τελευταία φορά που έκανε μια τέτοια έπίδειξη. Τό σώμα του έσφενδονίστηκε στο άερα μ' όλη τήν έφτασε στο δίχτυ γιατί ήταν σκουριασμένο τó έλατήριο του κανονιού. Κι' ο Ρισάρ έπεσε κι έγινε μια άμορφη μάζα επάνω στο έδαφος. Μά δεν είναι τίποτε.. μ'ήν συγκινείσθε, σκοτώθηκε ένας ακροβάτης.

Γνώρισα άλλοτε έναν γέρο τόν Ντεζαμάρκο, έναν περίφημο σχοινοβάτη ο οποίος έπ' επνήτα χρόνια θριάμβευσε στα Ιπποδρόμια της Εύρώπης Είχε περάσει μάλιστα και καταρράκτες του Νιαγάρα επάνω σ' ένα σύρμα. Σέ ηλικία όγδόντα χρόνων θέλησε να κόνη πάλι μερικά έπίδειξεις έπάνω στο σχοινί, γιά τελευταία φορά! Έ, λοιπόν, έπεσε κι έσπασε τήν σπονδυλική του στήλη!

Οι πιο έκπληκτικοι ακροβάτες της έποχής μας είναι οι περίφημοι «Τρείς Κοντόνες». Ο ένας άπ' αυτούς είχε παντρευτεί τήν έπίσης διάσημη ακροβάτιδα, Λίλιαν Λετρέλ. Η Λίλιαν έπαίξε στο Άμστερνταμ. Ο Κοντόνας στο Παρίσι. Ένα βράδυ η Λίλιαν έπεσε και σκοτώθηκε. Τηλεφώνησαν τήν είδηση στον διευθυντή του «Σίρκ ντε Παρί» έπου δούλευαν οι Καντόνες. Ο διευθυντής άφθεσε να τελειώσουν τó νούμερό τους κι είπε στον άνδρα της τήν τραγική είδηση. — Τό ήξερα.. τού άπήντησε ο ακροβάτης, ξεσπάζοντας

σε λυγμούς. Μοι τó είχα τηλεφωνήσει καιμένα Μά έπρεπε να κόνω τó νούμερό μου! Αυτή είναι ή τέλη των ακροβατών. Νά παίζουν διαρκώς με τόν θάνατο.

PENE ARMANT

Αί πρόοδοι τής έπιστήμης

Πώς μιλούν τά ζώα

Οι κωφάλαλοι και ή γλώσσα τών ζώων.—Τά δυό «σοφά» άλογα του Κράλ.—Τό πιο έξυπνο σκυλί του κόσμου.—Πώς μιλεί ο γορίλλας Κονγκό κτλ.

Θά έλθω άσφαλώς ή ήμέρα που θα ίδουμε να μ' άς ύποδέχεται σέ κάποιο μεγάλο ξενοδοχείο ή σέ κανένα πολυτελές νυκτερινό κέντρο ένας χιμπαντζής και να μ' άς ρωτά τί θέλουμε.

Ένα τέτοιον θαύμα πρέπει να τó περιμένη κανείς δίχως καμιά έκπληξη από τή νεωτέρα έπιστήμη. Έτσι τούλάχιστον προβλέπει ο Άμερικανός ζωολόγος Γίερκς, που έχει άφιερώσει τή ζωή του γιά τήν πραγματοποίηση άκριβώς αυτού του θαύματος: να μάθω δηλαδή τούς χιμπαντζήδες να μιλούν!

Οι κωφάλαλοι που μιλούν

Κι' οι κωφάλαλοι άλλοτε έθεωρούντο ως άγιάτρευτοι κι' όμως πολλοί άπ' αυτούς άκούνε και μιλούν θαυμάσια!

Στή αρχαιότητα πίστευαν πως οι κωφάλαλοι δεν μπορούσαν να μιλήσουν γιατί είχαν έκ γενεής κάποιο έλάττωμα τού έγκεφάλου ή γιατί ήσαν άτελή τά φωνητικά τους όργανα.

Άργότερα μόνο καταιάβανε πως ένας κωφάλαλος δεν μπορούσε να μιλήσει γιατί ήταν κουφός και τότε, με διαφορετικά πειράματα και θεραπείες κιτάφεραν, περί τά μέσα του 16ου αϊώνος να κάμουν μερικούς κωφάλαλους να μιλήσουν.

Ο πρώτος μάλιστα διδάσκαλος τών κωφάλαλων ήταν ο Πέντρο Πόντιο ντε Λεόν, ένας Ισπανός, ο όποιος έμαθε σέ μερικούς κωφάλαλους να μιλούν, να διαβαζουν, να γράφουν και να λογαριάζουν.

Ζώα που μιλούν

Υπάρχουν πολλά ζώα, όπως τά σκυλιά, οι χιμπαντζήδες και τόσα άλλα, που καταλαβαίνουν τά λόγια μας και κάνουν ό,τι τούς ποθμε.

Ένας από τούς χιμπαντζήδες του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου, π. χ γιά να τού δώσουν οι έπισκέπται καμιά «λιχουδιά» τούς χαιρετά στρατιωτικώς και με διαφόρους τρόπους έκφράζει τις έπιθυμίες του.

Η γλώσσα με τά κτυπήματα.

Ένας από τούς διασημότερους ψυχολόγους τών ζώων, ο γερμανός καθηγητής Τσίγκλερ, αναφέρει πολυάριθμα τέτοια παραδείγματα ζώων, που έμαθαν να έκφράζονται με τήν «γλώσσα με τά κτυπήματα», που τήν έφευρε ο Βίλελμ φόν Όστεϋ.

Ο σορός αυτός έπιστήμων έμαθε δυό άλογα να μιλούν με κτυπήματα, με τόν αξιοθαύμαστο τρόπο, ώστε όταν τά παρουσίασε γιά πρώτη φορά σ' α 1904, όλοι οι συνάδελφοί του έμειναν κατάπληκτοι από τά κατορθώματά τους.

Ένας άλλος γερμανός καθηγητής, ο Κράλ, έτελειοποίησε τή μέθοδο τού Όστεϋ κι' αυτός δυό άλογα να χτυπούν επάνω σέ μια σανίδα με τó δέξι πόδι τις μονάδες και με τó ίδιο πόδι τις δεκάδες. Τ' άλογά του έμαθαν άκόμη, ύστερα από ύπομονετικά μαθήματα, να κάνουν τις τέσσερες πράξεις τής αριθμητικής κι' έφθασαν σ' ό σημείο να καταλαβαίνουν τήν έννοια της τετραγωνικής ρίζης και της άλγεβρικής δυνάμεως.

Ο Κράλ ύστερα συνεδύασε τούς αριθμούς με τά γράμματα τού αλφαβήτου κι' έτσι κατάφερε τ' άλογά του να διαβαζουν χωρίς λάθος τις λέξεις που

τούς έδειχναν οι δύσπιστοι συνάδελφοί του και να έκφράζουν μ' αξιοθαύμαστο τρόπο τις σκέψεις τους και τις έπιθυμίες τους.

Τό σοφό άλογο

Μ' αυτά μάλιστα τ' άλογα του Κράλ έκαναν διάφορα πειράματα κι' άλλοι έπιστήμονες, δίχως νά ναι μπροστά ο Κράλ. Ο Τσίγκλερ αναφέρει ότι σ' α 1911 ο καθηγητής Σόλλερ ρώτησε ένα από αυτά, τόν περίφημο «Μωχάμετ» τί είλαι ή ζάχαρη και τó «σοφόν» άλογο άπήντησε: «γλυκό».

Ο Σόλλερ τού έκανε κι' άλλες έρωτήσεις κι' ο «Μωχάμετ» τού άπαντούσε κάθε φορά χωρίς να διατάση: «είναι άσπρη», «έχει τέσσερες γωνίες», «μ' άρέσει πολύ». Με τόν «Μωχάμετ» έκανε πειράματα κι' ο ίδιος ο Τσίγκλερ και φαίνεται ότι τόν κούρασε πολύ γιατί έπαψε ν' άπαντά σ' ός έρωτήσεις του κι' έλεγε μόνο: «Θέλω να πάω στον σταύλο!»... «κ' υρασμένο». Περτέρως τότε ο καθηγητής τόν ρώτησε: «Ποιος θέλει να πάη στον σταύλο;» και τάλογο τού άπήντησε: «Εγώ»!

Σκυλιά—άνθρωποι

Ο Τσίγκλερ όμως κάνει λόγο και γιά μερικό αξιοθαύμαστο σκυλιά. Ένα άπ' αυτά, ο «Χάνς» τó σοφό σκυλάκι της κ. Λός όταν έγυρισε άπ' έω με τήν κυρία του, και τó ρώτησε ο γερμανός καθηγητής, τού άπήντησε: «Ο Χάνς πήγε περίπατο. Όμορφα σ' α δάσος... Δεν έβρεξε. Ο Χάνς τώρα κουρασμένος...»

Αυτό τó αξιοθαύμαστο σκυλί, όχι μόνον άπαντούσε (με τή γλώσσα τών κτυπημάτων, φυσικά) στις έρωτήσεις που τού έκαναν οι διάφοροι έπιστήμονες, αλλά και πολλές φορές «μιλούσε» μόνο του. Μια φορά που τó είχε πάρει μαζί του ο Τσίγκλερ σέ μια έπιστημονική τού άνακοίνωση ο «Χάνς» άπάντησε τόσο έξυπνα σ' όλες τις έρωτήσεις του, ώστε ο κόσμος άρχισε να χειροκροτά ή ό' όν έ'θουσιάζό του. Ο καθ' ύπτης τότε ευχαριστημένος έδωσε λίγη ζάχαρη στον Χάνς κι' εκείνος τού άπήντησε μ' ός του: «δ Χάνς πρώρα ζάχαρη. Ο κόσμος κουνάει τά χέρια του... Ο Χάνς πολύ ευχαριστημένος».

Μια μέρα πάλι ο καθηγητής Τσίγκλερ, που βρισκόταν σ' α σπίτι της κ. Λός, μάλωσε τó Χάνς γιά κάποια αίτια κι' όταν ή κυρία του, που εκείνη τή στιγμή ήταν σ' α διπλανό δωμάτιο, μπήκε τήν περιέργη και τόν ρώτησε τί είχε κάνει, τής άπήντησε: «Ο Χάνς καθότανε στον καναπέ».

Άλλη μια φορά σημειώνει ο Τσίγκλερ—ο Χάνς είχε μείνει σ' α σπίτι με τήν ύπνέτρι, γιατί ή κ. Λός είχε βγί έξω. Όταν γυρισε, λοιπόν, ρώτησε τó «σοφόν» σκυλάκι αν είχε έλθει καμιά κυρία γιά έπίσκεψη. Κι' ο Χάνς τότε είπε τόνονα μιας φίλης της και πρόσθεσε μόνος του: «Έφαγε μήλο», «δ Χάνς έκόθθησε τόνονα».

Ο Χιμπαντζής που μιλάει και γράφει

Ένα τέτοιο αξιοθαύμαστο ζώο είναι κι' ή Μιμή, δ' έξημερωμένος χιμπαντζής τού μερικανού καθηγητού Ουίλλιαμ Φόρνες, ο όποιος ισχυρίζεται ότι θα κατορθώσει τóς να κινή τόν έξυπνο χιμπαντζή του να άρθρώνη λέξεις.

Η Μιμή ξέρει τώρα ένα σωρό δύσκολα πράγματα. Γράφει τόνονα της με τά ξύλινα γράμματα τού άλφαβήτου και ξεχωρίζει τά γράμματα από τó Α έως τó Μ. Επίσης ξέρει να συνθετ ή και τις λέξεις: «ψωμί», «μπανάνα», «ζάχαρη», «νερό» και «Μπίλλυ», πούναι τó χαϊδευτικό όνομα τού κυρίου της.

Άπ' αυτά τά παραδείγματα, βλέπει κανείς ότι όχι μόνον μερικά ζώα καταλαβαίνουν τή γλώσσα τών ανθρώπων, αλλά ότι μπορούν θαυμάσια να μάθουν να τήν...μιλούν!

Ο Κράλ ύστερα συνεδύασε τούς αριθμούς με τά γράμματα τού αλφαβήτου κι' έτσι κατάφερε τ' άλογά του να διαβαζουν χωρίς λάθος τις λέξεις που

Ο Κράλ ύστερα συνεδύασε τούς αριθμούς με τά γράμματα τού αλφαβήτου κι' έτσι κατάφερε τ' άλογά του να διαβαζουν χωρίς λάθος τις λέξεις που

Ο Κράλ ύστερα συνεδύασε τούς αριθμούς με τά γράμματα τού αλφαβήτου κι' έτσι κατάφερε τ' άλογά του να διαβαζουν χωρίς λάθος τις λέξεις που

Ο Κράλ ύστερα συνεδύασε τούς αριθμούς με τά γράμματα τού αλφαβήτου κι' έτσι κατάφερε τ' άλογά του να διαβαζουν χωρίς λάθος τις λέξεις που

Ο Κράλ ύστερα συνεδύασε τούς αριθμούς με τά γράμματα τού αλφαβήτου κι' έτσι κατάφερε τ' άλογά του να διαβαζουν χωρίς λάθος τις λέξεις που

Ο Κράλ ύστερα συνεδύασε τούς αριθμούς με τά γράμματα τού αλφαβήτου κι' έτσι κατάφερε τ' άλογά του να διαβαζουν χωρίς λάθος τις λέξεις που

Ο Κράλ ύστερα συνεδύασε τούς αριθμούς με τά γράμματα τού αλφαβήτου κι' έτσι κατάφερε τ' άλογά του να διαβαζουν χωρίς λάθος τις λέξεις που

Ο Κράλ ύστερα συνεδύασε τούς αριθμούς με τά γράμματα τού αλφαβήτου κι' έτσι κατάφερε τ' άλογά του να διαβαζουν χωρίς λάθος τις λέξεις που

Η ΕΠΙ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

Αλμπερτιν, ά-φοῦ άναψε τὸ τσιγάρο της, πού της πρόσφερε ὁ γυιὸς της, τοῦ εἶπε, ἀποφεύγον- τας τὸ βλέμμα του.

—Εἶσαι πολὺ νέος ἀκόμα, Φράνς. Δὲν πρέπει νὰ βιάζεσαι τόσο νὰ πάρης προβίβα- σμό... Ἐχεις καιρὸ.

Ὁ Φράνς δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἐμεινε γιὰ λίγο σκε- πτικός καὶ κατόπιν τῆς εἶπε μετὶ τὸν γλυκύτερο τρόπο:

—Δὲν εἶναι καθόλου ἐνθαρρυντικό γιὰ μένα τὸ νὰ ἐπανα- λαμβάνετε καὶ σεῖς ὅσα μοῦ λέγει ὁ κόσμος. Ἐξ ἄλλου,

τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ δὲν εἶναι καθό- λου συγχρονισμένο. Μὴν ξεχνάτε πὼς ὑπάρχουν ὑπουργοὶ καὶ πρε- σβευτὰ 29 ἐτῶν...

Ἡ Ἀλμπερτιν ἔβλεπε τὴν ἄμε- τρη φιλοδοξία τοῦ γιου τῆς κι' αὐ- τὸ δὲν τὴν δυσσρεστοῦσε βέβαια.

—Ἐάν ἐπιθυμῶ νὰ διοριστῶ ἀκό- λουθος σὲ κομμισ πρεσβ-ία, συνέ- χισε ὁ Φράνς στὸν ἴδιο τόνο, τὸ κά- νω ἀκριβῶς γιατί εἰμαι νέος.

Μιά τέτοια ἐπιτυχία θὰ ἦταν πραγματικὴ νίκη στὴν ἡλικία μου. Ἀργότερα θὰ φθάσω ὅπωςδήποτε σ' οὐτὴ τῆ θέση... Ἀλλὰ ἀργότερα τί θ' ἀξίζῃ γιὰ μένα; ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ τὴν πάρω τώρα. Θὰ εἶναι τὸ πρῶ- το βῆμα γιὰ νὰ φθάσω ἐκεῖ πού ἀ- ποβλέπω. Ἄν τὸ πρῶτο αὐτὸ βῆμα τὸ κάνω ὕστερα ἀπὸ χρόνια ὅπως θὰ τὸ κάνουν ὅλοι οἱ συνάδελφοί μου, ποῖο θά'ναι τὸ ὄφελος;

—Μὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκόλο αὐτὸ πού ζητᾶς, Φράνς.

—Τὸ ξέρω. Θά'ταν βέβαια εὐκόλο ἂν εἶχαμε τὴν τύχη ν' ἀνῆλθωμε στὴν ὑψηλὴ ἀριστοκρατία. Ἄν ἤμουναι πρίγκηψ ἢ κόμης, ἢ τοῦλάχιστον ἂν εἶχαμε μεγάλες σχέσεις... ἂν γνω- ρίζαμε ἰσχυρὲς προσωπικότητες...

Ἡ Ἀλμπερτιν μάντεψε ποῦ θὰ κατέληγε ὁ γυιὸς της καὶ στὸ πρό- σωπό της χύθηκε ξαφνικὰ μιὰ χλω- μάδα.

—Γιὰ πές μου, μαμά, συνέχισε ὁ Φράνς, κάποτε... δταν ἀκόμα ἤμουναι παιδάκι ἢ οἰκογένειά μας συνδέετο πάρα πολὺ μετὸν κόμητα Λέχμππαχ. Τὸ θυμάμαι καλὰ αὐτό. Δὲν εἶπετε μέρα ἀπὸ τὸ σπῖτι μας. Αὐτὸς εἶ- ναι πολὺ ἰσχυρὸς σήμερα. Μιά λέξη δική του θο ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐκ- πληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία μου...

—Ἀγαπημένο μου παιδί, ἀπάντη- σε ἡ Ἀλμπερτιν ἐνῶ ἡ καρδιά της χτύπαγε δυνατὰ. Αὐτὸ πού ζητᾶς εἶναι ἀδύνατο... Πάνε χρόνια πού ὁ κόμης ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν οἰ- κογένειά μας. Πὼς θά'θαλες νὰ πάω ἐτσι ξαφνικὰ νὰ τὸν παρακαλέσω;

Ὁ Φράνς κύττωσε τὴν ὦρα. Σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε ἐ- νῶ τῆς φιλοῦσε τὸ χέρι:

—Ὅπως ἦπο ε, μαμά, εἶθε ἀσυγχώρητη πού παραμε- λήσατε τετοιεὲς σχέσεις...

Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Φράνς γιὰ τὸ γρα- φεῖο του, ἓνα ξαφνικὸ χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα κι' ἓνας ἡλικιωμένος ἀδύνατος κύριος μπῆκε μετ' ὕψος πολὺ σοβαρό.

Ἡ Ἀλμπερτιν μόλις τὸν ἀντίκρουσε, ἀνατινάχθηκε στὸ κάθισμά της κι' ἄφησε μιὰ φωνὴ πειθμοιαζε μετ' σπαραγμό:

—Τζώρτζι!

Ὁ ἡλικιωμένος κύριος πλησίασε σιγά. Τὸ ὕψος του γλ- νηκε ἀπειλητικὸ καὶ τὸ πρόσωπό του ὥχρο, σὺν πρόσωπο νεκροῦ. Ἡ συγκίνησή του ἦταν τέτοια, πού θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀκούσῃ καὶ τοὺς κτύπους τῆς καρδίας του.

Χωρὶς νὰ προφέρῃ καμμιά λέξη στοθήκε ἀπέναντι τῆς γυναίκας ἀπειλητικός.

Πέρασαν ἔτσι ἀρκετὰ δευτερό- λεπτα μιᾶς παγερῆς νεκρικῆς σι- γῆς.

Ἡ Ἀλμπερτιν δὲν εἶχε οὔτε τὴ δύναμη νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κάθισμά της γιὰ νὰ τὸν χαι- ρήσῃ. Εἶχε κυριολεκτικὰ παραλύσει.

Στὸ τέλος καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, ἔτεινε τὸ τρεμάμενο χέρι της:

—Τζώρτζι! Σὺ! Ἀπὸ πότε; Ἀπὸ πού ἔρχεσαι; Δὲν εἶ- ναι δυνατόν!... Τί ἐκπληξή!...

—Ξέρεις καλὰ γιατί ἦρθα! Εἶχα ὀρκιστῇ νὰ τὸ κάμω, καὶ κρατῶ τὸ λόγο μου! Ἡ μάλλον εἶχα ὑπο- σχεθῇ στὸν δυστυχισμένο μου ἀδελ- φό... στὸν ἄνδρα σου, πού τὸν δο- λοφόνησες...

—Ἐγώ;... Ἐγὼ τὸν δολοφ... Ἐ- γώ;

Ἡ φωνὴ της πνίγηκε σ' ἓνα λυγ- μό.

Ὁ γέρος στεκόταν ἀμείλικτος ἀ- πέναντί της. Τὸ βλέμμα του ἔφευγε στὸ δικό της σάν μαστίγιο.

—Βέβαια, δὲν τὸν δολοφόνησες μετ' ὁ χέρι σου! Τὸν δολοφόνησε ὅμως ἡ προδοσία σου. Θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπα τότε;

Σοῦ εἶπα πὼς μιὰ μέρα θά'βρι- σκες τὴν τιμωρία σου ἀπὸ τὸν γυιὸ σου!

Ὁ γυιὸς θὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα! Σὺν ἄλλῃ Κλυτεμνή- στρα, θὰ δικαστῇς ἀπὸ τὸ παιδί σου! Αὐτὰ σοῦ εἶχα πῇ. Τὰ ξέ- χασες;

Ἡ Ἀλμπερτιν ἀπέσυρε τὸ μα- ντῆλι πού κάλυπτε τὸ πρόσωπό της καὶ τὸν κύττωσε ἱκετευτικά:

—Τζώρτζι! Ἦσουναι πάντα σκλη- ρὸς ἀπέναντί μου...

—Νοί... Καὶ ὅμως, νά, πού σ' ἄ- φησα τόσα χρόνια ἡσυχῇ. Μπορεῖ μάλιστα καὶ νὰ ὑπέθετες πὼς εἶχα πεθονεῖ στὴ ξενιτειά, ἢ πὼς εἶχα ξεχάσει καὶ σένα καὶ τὸν ἀδελφὸ μου καὶ τὸ παιδί σου; Δὲν ξέχασα ὅμως τίποτε. Τα θυμᾶμαι ὅλα σάν νά'νινον χθές. Κι' ἔπρεπε νὰ ἐκ- δικηθῶ! Καὶ ἔτσι... ὁ γυιὸς σου θὰ μάρη σὲ μιὰ ὥρα πὼς καὶ γιατί ὠρφάνεψε τόσο μικρὸς!

—Ὅχι, δὲν θὰ τὸ κάνης αὐτό. Τζώρτζι!

—Θὰ τὸ κάνω γιὰ νὰ πεθάνω ἡ- συχος!

Θὰ τοῦ πῶ πόσο σ' ἀγαποῦσε ὁ ἀδελφός μου, ὁ πατέρας σου, πόσο σὲ λάτρευε καὶ πὼς τοῦ φέρθηκες

ἐσὺ, πὼς τοῦ ἀπέδωκες τὴν ἀγάπη του, πὼς σ' ἔπιασε μετ' τὸν ἔραστο σου, τὸν κόμητα Λέχμππαχ!... Ὑστερα θὰ τοῦ πῶ ὅπως βρέθηκε τὸ πτώμα του σὸ δάσος μετ' μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι καὶ θὰ τοῦ διαβάσω τὴν ἐπιστολὴ πού βρέθηκε ἐπάνω του καὶ πού ἀπευθυνόταν σὲ σένα!

—Τζώρτζι!... Τζώρτζι!... ψυθύρισε ἡ Ἀλμπερτιν μετ' οβυ- σμένη φωνή.

Κι' ἐνῶντας τὰ χέρια της ἔπιασε στὰ γόνατά του μ' ἀναφυλλητά.

—Τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τὴν ἔχω ἐγώ, συνέχισε ὁ γέρος. Δὲν σοῦ τὴν ἔδωσα γιατί θὰ τὴν κατέστρεφες. Ὁ γυιὸς σου ὅμως θὰ τὴν διαβάσῃ. Ὁ σκοπὸς τῆς φωνῆς τοῦ πατέρα του. Τὸ τελευταῖο του παράπονο! Θὰ μάθῃ ποιὸς ἦταν ὁ πατέρας του καὶ ποῖα ὑπῆρξε ἡ μητέρα του.

—Τί θὰ κερδίσης Τζώρτζι, ἂν μοῦ κάνης αὐτὸ τὸ κακό; Ἐκείνον θὰ βλώψης, δὲν ἐμένα. Ἐγὼ τιμωρήθηκα ἀρκετὰ. Τί θὰ κερδίσης ἂν μὰς δῇς καὶ τοὺς δυὸ δυστυχισμένους;

—Μὰ μήπως ὑποθέτεις πὼς τόσα χρόνια ὄνειρευόμουν τὴν εὐτυχία σου; Γνωρίζω πού ἐργάζεται ὁ γυιὸς σου. Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ. Σὲ δέκα λεπτά θὰ τὰ ξέρῃ ὅλα!... Καὶ λέγοντας αὐτά, βγήκε ἀργὰ καὶ ἀμείλικτος ὅπως εἶχε μπεῖ.

Ὁ Φράνς χλωμὸς καὶ ἀμίλητος καθόταν στὸ γραφεῖο του καὶ στήριζε τὸ κεφάλι του μετ' ἀριστερό του χέρι ἐνῶ μετ' δεξιό του κρατοῦσε ἓναν ἀνοιχτὸ φάκελλο, κιτρινισμέ- νον ἀπὸ τὴν πολυκαιρία.

—Τώρα τάμαθες ὅλα! τοῦλεγε ὁ ἐκδικητικὸς θεὸς του. Δὲν μένει παρά νὰ διαβάσης καὶ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ πα- τέρα σου.

—Συγγνώμην μιὰ στιγμὴ, θεῖε, μου, εἶπε ὁ Φράνς μετ' τὸν εὐγενέστερο τρόπο. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἀπευθύνεται σὲ μένα;

—Τὴν ἔκρυψα χρόνια γιὰ σένα καὶ θέλω νὰ τὴν δια- βάσης!

—Ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην, θεῖε μου. Πρὸς ποῖον ἀ- πευθύνεται ἡ ἐπιστολὴ αὐτή;

—Πρὸς τὴν μητέρα σου.

—Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ, ἀρνοῦμαι νὰ τὴν διαβάσω. Μὴ με διακόπτετε, παρακαλῶ. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ παραδώσετε ἐπιστολὴ πού ἀπευθύνεται πρὸς τὴν μητέρα μου, κι' ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν διαβάσω. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ρωτήσω πού βρέθηκε ἡ ἐπιστολὴ αὐτή;

—Στὴν τσέπη τοῦ σακκακιῦ τοῦ πατέρα σου.

—Ποιὸς τὴν βρήκε;

—Ἐγώ!

—Ἦταν κλειστὴ ἢ ἀνοιχτή;

—Κλειστὴ!

—Καὶ τὴν ἀνοίξατε!

—Μπροστὰ στὸ πτώμα τοῦ ἀδελφοῦ μου, τοῦ πατέρα σου... Ὅποιοσδήποτε θά'κανε ὅτι ἔκανα ἐγώ.

—Δὲν εἶμαι τῆς ἰδίας σὰς γνώμης, «Ὁ ποῖος δὲ ἡ- π ο τ ε» εἶχε καθῆκον νὰ παρυσώσῃ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ στὴν μητέρα μου κλειστὴ. Ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην ἀλλὰ ἡ διαγωγή σας στὸ ζήτημα αὐτὸ ὑπῆρξε ἀχαρακτή- ριστη καὶ ὀρεῖλα νὰ ὁμολογήσω, θεῖε μου, πὼς δὲν κατά- λαβαίνω καλὰ τί περιμένετε ἀπὸ μένα. Τὸ γεγονός ἐστὶ μοῦ εἴπατε ὅσα μοῦ εἶπατε, σημαίνει ὅτι στερεώθηκε τῆς στοιχειώδους λεπτότητος. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σχη- ματίσω νῶμῃ οὔτε γιὰ τὴν διαγωγή τῆς μητέρας μου οὔ- τε καὶ τοῦ μακαρίου τοῦ πατέρα μου. Ἡ ἀποκάλυψις πού μοῦ κάνετε μετ' ἀναστασιάζει ἐναντίον σας. Καὶ ἡ καθῆ- κον μοῦ ὑπαγορεύει νὰ λησῇ νῦν τὴν ἀπέναντί της μη- τρός μου καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀπέναντί μου διαγωγή σας.

—Πῶς; Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔμαθες, θὰ ἐξακολουθήσης γὰ ζῆς μέ...

—Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια — διηγείτο ἓνας ναυτικὸς—βρισκόμουναι σ' ἓνα ἀ- μερικανικὸ γιῶτ. Ὅταν λοιπόν, μετ' ὁ γιῶτ αὐτὸ παραπλέαμε τις δυτικὲς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικής, προσβλήθηκαμε ἀπὸ ἓνα πελώριο σμήνος κουνουπιῶν. Ἐγκατεστάθηκαν πάνω στὸ πλοῖο μας σάν μαῦρο πυκνὸ σύννεφο καὶ μὰς ὑ- ποχρέωσαν δλους νὰ ἔμειναι μετ' ἐπὶ τῆς σουμε καταφύγιο κάτω στὸ ἀμπάρι καὶ στὸ μηχανοστάσιο τοῦ γιῶτ.

Ἀργότερα διαν πρῶτος ἐγώ, ἀνέ- βηκα στὸ καταστρώμα, παρατήρησα μετ' ἀνακούφιση ὅτι τὸ πρωτοφανὲς αὐ- τὸ σύννεφο τῶν κουνουπιῶν εἶχε ἀπο- συρθεῖ κι' εἶχε χαθῇ στὸν ὀρίζοντα. Εἰδοποίησα, τότε, ὁλόχαρος, τοὺς ἄλ- λους καὶ ἐοιμασθήκαμε νὰ συνεχίσου- με τὸ ταξίδι μας. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξή μας δταν τὴν ὥρα πού λύναμε τὰ σκοινιά γιὰ ν' ἀπλώσουν τὰ πανιά τοῦ πλοίου, διαπιστώσαμε ὅτι πανιά δὲν ὑπῆρχαν!

—Θὰ τὸ πιστέψετε; Ὅλα τὰ εἶχαν

—Σὰς παρακαλῶ θεῖε μου... Δὲν ἐγνώρισα τὸν μακαρί- τη πατέρα μου... Ἦμουναι πολὺ μικρὸς δταν πέθανε. Λυ- ποῦμαι πολὺ γιὰ τὸν τρόπο πού διαλέξατε γιὰ νὰ κάμω τὴν δική σας γνωριμία.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, ὑπο- κλίνθηκε εὐγενέστατα καὶ συνώδευσε τὸν θεῖο του ὡς τὴν ἔξοδο.

Ὅταν ὁ Φράνς ἐπέστρεψε σπῖτι του, ἡ Ἀλμπερτιν ἔ- πεσε μετ' ἀναφυλλητὰ στὴν ἀγκαλιά του.

—Παιδί μου... μὴ μ' ἐγκαταλείψης... Μὴ!

—Μὰ τί ἐπάθατε, μητέρα; Τί σημαίνουν αὐτά;

Στὸ τραπέζι κάθισε ἡρεμὸς σάν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τί- ποτα. Μίλησε γιὰ τὸν Ὑπουργό, γιὰ τὸν τμηματάρχην καὶ τοὺς συναδέλφους του, ὅπως ἔκανε κάθε μέρα.

—Δέχθηκες καμμιά ἐπίσκεψη; τόλμησε νὰ ρωτήσῃ ἡ Ἀλμπερτιν.

—Μήπως ἐννοεῖτε τὸν θεῖο Τζώρτζι;... Ναί. Ἦλθε. Πα- ράξενος τύπος...

Πρὶν χωριστοῦν, ὁ Φράνς ἐπανελάβε στὴν μητέρα του τις βλῆψεις του γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν ἀπαίτηση πού εἶχε ἀπὸ τὴν μητέρα του:

—Θὰ τὸ κάνετε, μαμά, γιὰ μένα! Ὁ κόμης Λέχμππαχ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας. Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν θ' ἀρνηθῇ αὐτὴ τὴν χάρη δταν τοῦ ζητήσετε σεῖς!

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἀλμπερτιν κατάχλωμη ἔτρεμε μέσα στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο τοῦ κόμητος.

—Ἐσεῖς ἐδῶ κυρία μου; Δὲν περίμενα ποτὲ νὰ σᾶς ξαναδῶ. Ὑπέφερα τόσο πολὺ δταν πληροφορήθηκα πὼς με ἀπατήσατε καὶ μένα ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας. Βέβαια δὲν ἦταν μικρὸ πταῖγμα ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ πού περάσαμε μαζί. Εὐτυχῶς ἐγὼ δὲν αὐτοκτόνησα σάν τόν... συγγνώμην, κυρία...

—Ὡ! Δὲν θάρχομουναι ποτὲ νὰ σᾶς ἀνησυχίσω ἂν δὲν βρισκόμουναι σὲ φοιρητὴ ἀνάγκη...

—Καταλαβαίνω, πὼς ἡ ἐπίσκεψή σας αὐτὴ ἦταν ἀναπό- τρεπτη, συνέχισε ὁ ἐκδικητικὸς κουνιάδος σας σὰς ἔφερε σὲ δύσκολη θέση... Τέλος πάντων θὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ γιου σας. Ἐξ ἄλλου αὐτὸς ὁ νέος μ' ἐνδιαφέρει: Ἐχει ὅτι τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ πρώτης τάξεως καρ- ριέρα στὴ διπλωματία. Ξέρει νὰ βᾶ δὲ ζῆ ἐπὶ π τ ω μ ᾶ τ ω ν!

ΦΕΛΙΞ ΣΑΝΤΟΝ

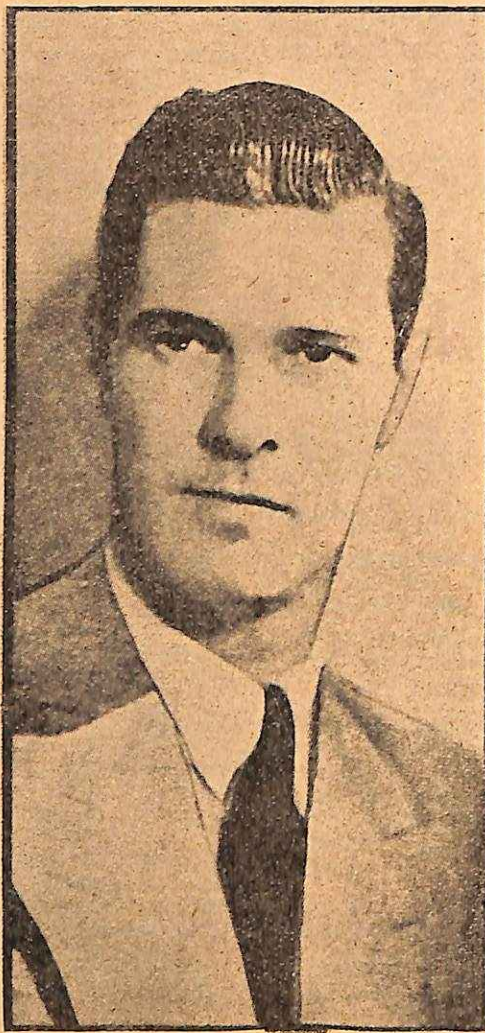
ἀκτὲς τῆς Ἀφρικής καὶ βρισκόμουν ἀκριβῶς στὸ ἴδιο μέρος. Ξάφνου, λοι- πόν, εἶδαμε τὸ ἴδιο σύννεφο τῶν κου- νουπιῶν. Δὲν καταλάβαμε ὅμως ὁμῶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κουνουπιῶν. Κὼι ξερετε γιατί; Γιατί τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ φοροῦε ἀπὸ ἓνα παντελονάκι ἀπὸ... καραβόπανο. Ἐτσι εἶχαν γίνεῖ ἀγνώριστα!

Ἡ συνήθεια τοῦ καπνίσματος εἶναι τόσο ἰσχυρὴ στὴν Ὀλλανδία, παρατή- ρησε κάποτε ἓνας ἀξιδιώτης, ὥστε δταν κανεὶς βρίσκεται στὴν κλειστὴ αἴθουσα ἐνὸς ἐστιατορίου ὅπου ὅλοι καπνίζουν δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν ἄνθρωπο πού κάθεται πλάι του.

—Τότε πὼς κατορθώνει καὶ βρίσκει τοὺς πελάτες τὸ γκαρσόνι;

—Ἀ! Εὐκολώτατα. Ἐχει πάντα μαζί του δυὸ φουερα μετ' ὅποια δώ- χει τὸν καπνὸ κι' ἐτσι βλέπει ποιὸς τὸν φωνάζει.

Ἡ ἄλλη μέρα πού σᾶς συνέβη τὸ ἀλλόκοτο αὐτό περιστάτικό—μοῦ εἶπε—παρέπλεα κι' ἐγὼ τις δυτικὲς

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἀπευθύνεται σὲ μένα;

ΤΟ ΨΕΜΜΑ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

καταβροχθίσει τὸ κουνουπίαι!

Αὐτὴ τὴν παράξενη καὶ ἀπίστευτη περιπέτειά μου—συνέχισε ὁ τερατολό- γος ναυτικὸς—τὴν διηγῆθηκα σὲ μιὰ ναυτικὴ λέσχῃ πέρυσιν...

Φυσικὰ κανεὶς δὲν με πίστεψε.

Ἀξαφνὰ ἐκείνη τὴν ὥρα ἓνας ἀπό- στρατος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος ὅλως τυχαίᾳ παρακολουθοῦσε τὴν ἀφήγησή μου καὶ τὸν ὁποῖον ποτὲ ἄλλοι δὲν εἶχα συναντήσῃ, ἐπενέβη κι' ἔβεβα ὡσεὶ τὰ λεγόμενά μου πρὸς γενικὴν καταπληξή.

—Τὴν ἄλλη μέρα πού σᾶς συνέβη τὸ ἀλλόκοτο αὐτό περιστάτικό—μοῦ εἶπε—παρέπλεα κι' ἐγὼ τις δυτικὲς

Μεταξύ των εποντικών των αριστοκρατικών ξενοδοχείων της Ριβιέρας ήταν και ο Χάμιλιν Σόμερς: ένας τυπικός αγγλος λωποδύτης ηλικίας 30 χρόνων, ο οποίος, χάρις στην τακτική του, διατηρούσε ανέπαφη την υπόληψή του και το γόητρό του. Το δεύτερο επάγγελμά του ήταν Ιμπρεσάριος.

Αγκαθάρτιζε διάφορες χορεύτριες από το Παρίσι και το Λονδίνο, τις οποίες τοποθετούσε στα πολυάριθμα μιούζικ-χόλ και καμπαρέ της Ριβιέρας. Ο Σόμερς εξασκούσε το δεύτερο επάγγελμα για να συγκολλήσει το πρώτο, δυστυχώς όμως γι' αυτόν η νεκρή περίοδος της Ριβιέρας προκαλούσε κρίση και στα δύο του επαγγέλματα, κι έτσι τους μήνες της αναδουλειάς τους περνούσε με άνια.

Ήταν Οκτώβριος, και ο Σόμερς αποφάσισε να δοκιμάσει την τύχη του σε κανέναν σιδηροδρομικό σταθμό. Δεν άργησε να πετύχει στον σκοπό του. Το τραίνο των Παρισίων έφθασε σε λίγη ώρα και ο Σόμερς, χωρίς στα προσόντα του, κατόρθωσε να κλέψει μια μικρή βαλίτσα από ένα διμερίσμα της πρώτης θέσεως. Μπήκε σ' ένα ταξί και έφθασε στο ξενοδοχείο του Άγιου Μαυρικίου όπου διέμενε. Σ' ο δωμάτιό του όμως, μόλις άνοιξε τη βαλίτσα κι άρχισε να εξετάζει το περιεχόμενό της, δοκίμασε μια δυνατή συγκίνηση. Ανακάλυψε εκεί μέσα μια δική του φωτογραφία!

Το μυαλό του έτρεξε άμέσως στο παρελθόν. Θυμήθηκε την γυναίκα του που τον εγκατέλειψε. Κατόπιν μίαν άλλη που ανεμίσθη στη ζωή του κατά την σκοτεινή και την τρικυμώδη περιόδο όταν η γυναίκα του τον είχε αφήσει, και δεν σκεφτόταν τίποτα στον κόσμο παρά μόνον το παιδί του:

Ο πατέρας του Σόμερς πέθανε εύθις μόλις παντρεύτηκε και ο νεαρός Άρθουρ Σιλιτού—αυτό ήταν το πραγματικό όνομά του—συνάντησε ιά πρωά εμπόδια στη ζωή: Ήταν 26 χρόνων, παντρεμένος με μια θελκτική γυναίκα και είχε ένα παιδάκι δυό χρόνων. Η γυναίκα του όμως ήταν άσιατη και φιλοχρήματη. Δεν άργησε δὲ να βρῇ, τὸν ἄνθρωπο που ἠθελε—ἕναν πλουσιο—και εγκατέλειψε τον Σόμερς αφήνοντάς του και το παιδί.

Έτσι τὰ τελευταία χρόνια κανείς δεν γνώριζε ότι ο αριστοκράτης λωποδύτης Σόμερς είχε παιδί που το σπούδαζε στο πα-

λήο κολλέγιο του Καίμπριτζ. Ένδιαφερόταν και υπε-ρφηανεύονταν για την πρόοδο του παιδιού του, όταν όμως άρχισε να μεγαλώνει και να ζητά εξηγήσεις, τότε ο Σόμερς αποφάσισε για το καλό του παιδιού του να διακόψει κάθε σχέση μαζί του και ν' αναθέσει την φροντίδα της κατοπινής διαπαιδαγωγήσεώς του σ' έναν δικηγόρο του Λονδίνου.

Πέρασε καιρός αρκετός. Πατέρας και γιός δεν βλέποντουσαν πιά.

Ο νεαρός Σιλιτού, δασκίς τὸν ρωτούσαν οἱ συμμαθηταὶ του, ἔλεγε διὸ ὁ πατέρας του βρισκε-ται στίς Ἰνδίες. Κατόπιν τοῦ εἶπαν διὸ πέθανε. Αυτό ἦ-ταν ὅλο.

Αὐτὰ ἀναπολοῦσε τώρα ὁ Σόμερς ἐξετάζοντας τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας ποὺ εἶχε κλέψει.

Ἡ βαλίτσα ἦ-ταν τοῦ παιδιοῦ του καὶ

τὰ διάφορα ἔγγραφα ποὺ εἶχε μέσα φανέρωναν διὸ εἶχε σταλῇ ὡς ὑποδιευθυντὴς μιᾶς Ἀγγλικῆς τράπεζας, στὸ ὑποκατάστημά της στίς Κάννες.

Ὑποδιευθυντὴς σὲ τράπεζα! Προσπάθησε νὰ φέρῃ στὸν νοῦ του τὴν παιδική του σιλουέττα. Στὴ βαλίτσα βρῆκε ἕνα φα-γελένιο πανταλόνι του. Τόβγαλε καὶ τὸ μέτρησε μὲ τὸ δικό του ἀνάστημα. Τὸ παιδί εἶχε μεγαλώσει. Εἶχε γίνει σωστός ἄνδρας!

Ἀνάμεσα στ' ἄλλα ἀντικείμενα εἶδε καὶ τὴ φωτογραφία μιᾶς γυναίκας: Μιᾶς ὠραιότατης κοπέλλας. Θυμήθηκε τὴν γυναίκα τῆς δικῆς του—τὴν μητέρα του. Κατάλαβε.

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ θὰ ἦταν κάποια γιωρμίνα τοῦ παιδιοῦ του. Πλάϊ στὴν φωτογραφία της ἦταν ἕνα δεματάκι μὲ γράμματα. Δὲν δίστασε... Τὸ ἀνοίξε καὶ διάβασε ὅλα τὰ γράμματα, σιγά, προσε-κτικά, καὶ κατόπιν τᾶβαλε πάλι στὴ θέση τους.

Ἡ νέα τῆς φωτογραφίας ἀγαποῦσε τὸ παιδί του. Ὅλα τὰ γράμματα προδίδαν ἕνα βαθὺ αἶσθημα. Ἐμοιάζαν μὲ τὰ γράμ-ματα ποὺ τοῦστελνε ἡ Μάριον—ἡ γυναίκα του—ὅταν κι' αὐτὸς ἦταν νέος καὶ φοιτοῦσε στὸ Καίμπριτζ.

Ἐβαλε μὲ τάξη στὴ θέση του ὅ,τι εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν βαλίτ-τσα καὶ τὴν ἔκλεισε. Ἐννοίωσε κάποια κρυφὴ χαρὰ, πὺ ὁ γιός του εἶχε στανδιορομήσει καὶ στὴ δουλειά καὶ στὸν ἔρωτα.

Πῆρε τὸ ἀκουστικό καὶ εἰδοποίησε τὴν τράπεζα διὸ κατὰ λά-θος βρέθηκε στίς ἀποσκευές του μιὰ βαλίτσα τοῦ κυριοῦ Σιλι-τού, κι' ὅτι τὸ ἀπόγευμα θὰ τὴν πῆγαινε στὴν τράπεζα νὰ τοῦ τὴν παραδώσει. Ἡθελε νὰ βρῇ ἀφορμὴ νὰ δῇ τὸ παιδί του. Ἦ-ταν βέβαιο διὸ δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζε. Ὅταν τὸ ἀντίκρουσε ἔ-πειτα ἀπὸ λίγες ὥρες στὸ γραφεῖο τὸ εἶδε μεγαλειότερο ἀπ' ὅ,τι τὸ φανταζόταν. Ὁ λωποδύτης ἐννοίωσε μιὰν ὑπερφάνεια ποῦχε ἔ-ναν τέτοιο γιό. Τὸν χόρτασε μὲ τίς ματιές· μίλησαν λίγο καὶ κατόπιν χωρίστηκαν.

Τ' ὄνομα τῆς νέας ἦταν Σόνια—ἴγν, κι' ἀπὸ τὴν διεύθυνση πὺ εἶδε στὰ γράμματά της—ἔμενε στὴ Νίκαια—κατάλαβε γιὰτὶ ὁ γιός του ζήτησε νὰ μετατεθῇ ἀπὸ τὸ Λονδίνο στὸ ὑποκατά-στημα τῶν Καννῶν.

Παρακολούθησε τὰ ἴχνη της τὴν ἐπομένη κίολας ἡμέρα, καὶ ἀνεκάλυψε διὸ ἦταν χορεύτρια ἐνὸς καμπαρέ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ριτς Πιλάζα. Ἐπισκέφθηκε αὐτὸ τὸ κέντρο μὲ τὸ ἐπίσημο κοστοῦμ του κι' ἐπεζήτησε τὴν γνωριμία της... Τῆς συστήθηκε ὡς Τζέιμς Στίσεϋ, ἱμπρεσάριος καλλιτεχνῶν, καὶ τῆς ἔδωσε τὸν ἑαυτό του στὴν διάθεσή της. Τῆς ἐπρότεινε νὰ τῆς βρῇ καλλιτέ-ρα θεοσῇ, ἀλλ' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε διὸ ἀγαποῦσε.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔφθασε στὸ τραπέζι ὁ νεαρός Σιλιτού. Πα-τέρας καὶ γιός κυττάχθηκαν. Ἡ Σόνια τοὺς συνέστησε.

Μίλησαν γιὰ τὸ θέατρο, γιὰ τὴν πρόοδο τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ στὸ τέλος ὁ Σόμερς ἄφησε τοὺς δυὸ ἑρωτευμένους μονάχους κι' ἔφυγε. Στὸ μυαλό του καίεστρονε κάποιο σχέδιο. Ἐπρεπε νὰ διαπιστώσῃ ἀπὸ τώρα τὴν μελλοντικὴ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ του. Τὸ δικό του πάθημα—ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ ἀπ τὴν ἀστατη καὶ ἀσυνείδητη γυναίκα του—τὴν μητέρα τοῦ Τζῶν—τὸν εἶχε κάμει νὰ δυσπιστῇ στίς γυναῖκες. Καὶ ἡ Σόνια ἦταν μιὰ ἀπ' αὐτές.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ συνάντησε τὴ Σόνια Κῆν στὸ κέντρο

ΤΟΥ Μ. Α. ΖΑΚΟΤ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ήταν χορεύτρια ἐνὸς καμπαρέ...

τῶν καλλιτεχνῶν. Τὸ καφέ—ρεστορὰν «Σέμπραντ».

Τὴν προηγούμενη νύχτα, μὲ τὸν σύντροφό του Τζῶν, εἶχε ριψοκινδυνέψει μιὰ σοβαρώτατη διάρρηξη τὴν ὅποιαν εὐτυχῶς εἶχε φέρει σ' αἰσιο πῆρας: Εἶχε κλέψει τὰ πολύτιμα μπιζοῦ ἐνὸς ζεύγους νοτιομερικανῶν, εἶχε ἐνεχειρίσῃ σ' ἕνα κλεττα-ποδόχο, μέλος τῆς σπείρας, τὸ μερίδιό του κι' ἔτσι εἶχε τώρα στὴ τσέπη του ἕνα πο-σὸ 10.000 λιρῶν.

Πλησίασε στὸ τραπέζι της, ντυ-μένος ἄψογα, καὶ μ' ἕνα συμπαθη-τικό μειδίαμα στὰ χεῖλη. Ἡ Σόνια τὸν ὑποδέχθηκε ἀξιοπρεπέστα-τα: Τὸ ἰμάγιμά της καὶ τὴ φῆμη τοῦ Σόμερς μεταξὺ τῶν χορευτριῶν τῆς Ρι-βιέρας, ὡς πλουσιον ἀνθρώπου εἶχε ἐπηρ-άσει ἀρκετὰ τὸ μυαλό της. Ἐξ ἄλλου οἱ προτά-σεις του ὅ-πως εἶχε ἀρ-χίσει νὰ τις δια-τυπῶ νῆ ἦαν ἐν-διαφέ-ρουσες.

Δὲν εἶχε νὰ χάσῃ τίποτα. Ὁ λωποδύτης τῆς ἐπρότεινε νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ ἕνα πολυτελὲς διμερίσμα στὸ Χάϋ Πάρκ καὶ νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ 5.000 λίρες τὸ χρόνο ἐφ' ὅσον ζοῦσε καὶ ὅλη του τὴν περιουσίαν, μετὰ τὸν θάνατόν του, ἂν δεχότανε νὰ τὸν πάρῃ ἄνδρα της. Ἀλλ' ἐκείνη τοῦ ἐδήλωσε διὸ ἀγαποῦσε καὶ δὲν θὰ παντρευότανε παρὰ μόνον τὸν ἀγαπημένο της.

Ἐξαφνα τὸ πρόσωπο τοῦ Στίσεϋ φωτίστηκε ἀπὸ μιὰν σατα-νικὴ σκέψη. Ἦταν τὸ τελευταῖο του «ἀτοῦ» γιὰ νὰ δοκιμάσῃ, τὴν γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε τὸ παιδί του. Καὶ τῆς εἶπε διὸ ὁ Τζῶν δὲν βρισκόταν ἐν τάξει μὲ τὴν Τράπεζα.

— Ἀκούστε με, ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε. Μὴν ἐπιχειρήσῃτε καμμιὰ σκηνὴ γιὰ ὅ,τι θὰ σὰς πῶ. Μὴν φαίνεστε φοβισμένη. Μὰ; κυττάζοντες. Λοιπὸν, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὁ Τζῶν σὰς ἔκαμε πολλὰ δῶρα δὲν εἶναι ἔτσι;

Περίμενε μὲ ἀγωνία τὴν ἀπάντησή της. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ σχε-δίου του βραχίζονταν τώρα στὴν τύχη. Ἰὰ λόγια της τὸν ἐξέπληξαν.

— Ναι, μοῦ δώρησε αὐτὸ τὸ πανταῖφ, ποὺ ἔχω στὸν λαιμό μου. Μοῦ τὸ ἀγόρασε τὴν περασμένη βδομάδα, τὴν ἐπέτειο τῶν γενεθλίων μου.

— Κοστίζει πολλὰ λεπτὰ, δὲν εἶναι ἔτσι; Περισσότερα ἀπ' ὅσα μπορεῖ νὰ ἐξοικονομήσῃ ἕνας ὑπάλληλος μιᾶς Τράπεζας.

— Εἶναι ὑποδιευθυντὴς. Ἐπίσης μοῦ εἶπε διὸ δὲν στοιχίζει πολὺ. Τὴν εἶδε διὸ ἦταν τρομοκρατημένη τώρα.

— Θὰ σὰς ἐξέπληττε ἂν σὰς ἔλεγα πόσο κόστισε;... Ὑστερα ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἐξοδα ποὺ ἔχει δημιουργήσει μαζί σας... Δὲν εἶναι ἔτσι;

Κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι. Συνῆλθε ὁμως.

— Τὶ ἐννοεῖτε;

— Δὲν ἐννοῶ τίποτα. Ἀπλῶς θέλω νὰ πῶ διὸ ὁ Τζῶν, βρι-σκειται σὲ κάποια ἀταξία μὲ τὸ ταμεῖο τῆς Τράπεζας. Τὰ δῶρα ποὺ σὰς ἔκαμε τὰ πλήρωσε μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ διαχειρίζεται, καὶ πρεπε νὰ τὰ βάλῃ στὴ θέση τους πρὶν τὸν καλέσῃ ἡ ἀστυνομία.

Σεῖς μπορεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι... Δὲν τὸ πιστεύω, τραύλισε ἡ Σόνια.

— Εἶπα διὸ μπορεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε...

— Ἐγώ; Πῶς; ἔκαμε σαστισμένη.

Ἐνα σκοτεινὸ μειδίαμα ἔσχισε τὰ χεῖλη τοῦ Σόμερς. Τὸ πον-τίκι ἐτοιμαζόταν νὰ ἐγκαταλειψη τὸν κινδυνεῦν σκάφος Προχώρησε:

— Ὁ Τζῶν καταζητεῖται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Τώρα βρίσκε-ται δίχως δουλειά, ὁπένταρος. Πρέπει νὰ ἐξαφανιστῇ, καὶ νὰ πάῃ ποῦ; ὁ Θεὸς ἔξερει. Πρέπει νὰ ξαναρχίσῃ καὶ χρειάζεται βοήθεια.

Ἡ Σόνια στρεφότανε στὰ πόδια της.

— Πρέπει νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ Πηγαίνετε με ἐκεῖ ποὺ εἶναι κρυμμένος. Μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ δίχως ἐμένα.

Ἐξαφνα ὁ Τζῶν φάνηκε στὸ καὶ ὠφλι τῆς πορτας. Ὁ Σό-μερς βλαστήμησε γιὰ τὸ ναυάγιο τῶν σχεδίων του, ἐνῶ ἡ Σόνια δοκίμαζε μιὰ χαρὰ. Ὁ ἑρωτευμένος νέος πλησίασε στὸ τραπέζι.

— Ὁ! Τζῶν! Ψιθύρισε ἡ Σόνια σφίγγοντάς του τὸ χέρι.

— Συμβάλειν τίποτε; ρώτησε.

Τὸ λαρόγγι τοῦ λωποδύτη εἶχε ξεραθῇ.

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἐπαγγελματικὸ του «τουπέ» τὸν ἐγκατέ-

λειπε. Ἐτοιμάσθηκε νὰ δικαιολογηθῇ.

— Μόλις ἔλεγα στὴν μίς Κῆν, τραύλισε, ὅτι...

— Μοῦ τ' ἀποκόλυψε ὅλα Τζῶν, διέκοψε ἡ Σόνια. Γιατὶ δὲν ἐμπιστεύτηκες σὲ μένα τὸ μυστικὸ σου;

— Δὲν καταλοβαίνω τί λέτε, ἐψέλλισε ὁ Τζῶν Σιλιτού.

Τὸ πρόσωπο τοῦ εἶχε χάσει τὸ χρῶμα του καὶ παρατηροῦσε σὰν χαμένος τὸν ἡλικιωμένο Σόμερς.

— Μοῦ εἶπε γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν Τράπεζα, καὶ τὰ λεπτὰ ποὺ πῆρες γιὰ νὰ μοῦ ἀγοράσῃς τὰ δῶρα καί... Ἀδιαφορῶ ὅμως γιὰ ὅλα αὐτὰ Τζῶν. Εἶσαι προθυμὴ νὰ ὑποστῶ καὶ γὼ τὴν τύχη σου. Γνωρὶς πόσο σὲ ἀγαπῶ...

— Ἀς καθήσουμε! τὴν διέκοψε ξερά.

Ἐπεσε βαρὺς στὴν καρέκλα, κυττάζοντας ἕνα γύρω, σὰν φο-βισμένος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κύταξε τὸν Σόμερς.

— Εἶμαι περιέργος νὰ μάθω πῶς ξέρετε γιὰ τὴν κατάχρησή μου, εἶπε Τὸ πληροφορηθήκατε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

— Ὁχι, τραύλισε ὁ Σόμερς. Τὸ ὑπέθεσα.

— Δὲ πέσατε ἐξω στοῦ. ὑπολογισμοὺς σας...

— Ὁ Τζῶν ἔστρεψε τὸ βλέμά του καὶ κύταξε τὴν Σόνια.

— Πῆγαινε ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, καὶ σρόντισε νὰ μὲ ξεχάσῃς.

Ἡ Σόνια δὲν κινήθηκε. Κυττάζοντάς τὴν, ὁ πατέρας τοῦ Τζῶν, ἐννοίωσε αὐτὴ τὴν ἀποκαλυπτικὴ στιγμὴ, νιροπὴ γιὰ ὅ,τι εἶχε κάμει.

— Ποιὰ λεπτὰ κατεχρασθήκατε ἀπὸ τὴν τράπεζα;

— Ὁ! θεέ μου! ἀναστὲ ἄξε ὁ νέος, καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ.

— Μὴ φεύγετε! τὸν διέταξε ὁ Σόμερς. Καθῆστε. Ἴσως νὰ σὰς φανῇ ἐκπληκτικό... ἀλλὰ εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς βοηθήσω.

Ἐέρεις, παιδί μου, τὸν πατέρα σου τὸν γνώριζα.

— Τὸν πατέρα μου;

— Ἦ αν ὁ καλλίτερος μου φίλος, καὶ κάποτε μὲ βοήθησε

ποῦ εἶχα βρεθῇ στὴν ἴδια θέση μὲ τὴ δική σου. Τὰ λεπτὰ ποὺ τοῦ ὀφείλω, θὰ σὰ δώσω ἐσένα.

Καὶ βγάζοντας τὸ δέμα τῶν 10.000 λιρῶν τ' ἀφῆκε στὸ τραπέζι.

— Ἐπέστρεψε στὴν Τράπεζα ὅ,τι ἔχεις πάρει, καὶ μὲ τὰ ὑπολοιπα

κάνε τοὺς γάμους σου. Ἡ γυναίκα ποὺ διάλεξες εἶναι ἀξία καὶ

τίμια. Κι' ἔχω λόγους νὰ πιστεύω διὸ δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ πο-

τὲ ὅπως ἐγκατέλειψε ἡ μητέρα σου τὸν πατέρα σου.

Μ. Α. ΖΑΚΟΤ

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζῶν

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέτε! ἐψέλλισε ὁ Τζ

Εκείνοι που ήταν της τύχης της

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Έσκυψε για να πάρη το φανάρι και να διευθύνη το φως του προς το πρόσωπο του άγνωστου. Ο ξένος όμως δεν της έδωκε τον καιρό. Ριχτηκε κατ' επάνω της και της κράτησε ακίνητο το χέρι που είχε αρπάξει πιά το φανάρι.

Τότε έπηκολούθησε μια παράξενη πάλη. Ο άνδρας κρατούσε τη Νέλλη κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μη μπορέ να ιδή το πρόσωπό του, ούτε να ριζή επάνω του το φως.

Και κρατώντας αυτήν έλαφρά για να μη την πονέση, προσπαθούσε με ένα κτύπημα του ποδιού του να πετάξει μακριά το φανάρι. Εκείνη αντιστάτο. Δεν μιλούσαν. Οι άναπνοές των, που λαχάνιαζαν, ακούγοντο μόνο και το τικ-τάκ της καρδιάς των.

Ήτο φανερόν ότι ο άγνωστος προσπαθούσε να μη πληγώσει τη νεαρή γυναίκα. Με προσοχή και δισταγμό έκανε τις κινήσεις του. Και γι' αυτό η Νέλλη, με ένα πήδημα, κατόρθωσε να έλευθερωθή και ευρέθη πίσω από μια πολυθρόνα. Τότε έσήκωσε το φανάρι.

Αλλά τα διεσταλμένα μάτια της δεν είδαν παρά μια μεγάλη σιλουέτα που έφευγε με το κεφάλι προς τα κάτω, σαν ένα πληγωμένο ζώον, το όποιον οι σκύλοι κυνηγούν στο δάσος.

Είχε την εντύπωση ότι ο άγνωστος αυτός ήτο ύψηλότερος και πιο γεμάτος από τον άνδρα της. Παρετήρησε ακόμη ότι, ο άγνωστος, ενώ έφευγε, προσπαθούσε να κρύψη το κεφάλι του στα μπράτσα του.

Τότε, τρέμοντας εξ αιτίας της σκηνής αυτής, που δεν την είχε προβλέψει ούτε τόσο βίαιη ούτε τόσο τραγικά άνωφελη ή Νέλλη στάθηκε όρθια και ζαλισμένη.

Δυό μόνον πράγματα έγιναν φανερά. Πρώτον ότι ο νυκτερινός επισκέπτης δεν ήτο ο άνδρας της, γιατί αυτός δεν θα είχε κανένα λόγον να κρύψη το πρόσωπό του και δεύτερον ότι δεν ήθελε να τον δει ή γιατί τον γνώριζε ή γιατί δεν επιθυμούσε να γίνει γνωστός από την περιγραφή που αυτή θα έκανε.

Ο επισκέπτης λοιπόν έφρόντιζε να μην αναγνωρισθή από εκείνους που κατοικούσαν στο Μοντγογιά;

Αυτός ο συλλογισμός της επέτρεπε να πιστεύσει ότι ο Ύβρις Κερμέρ δεν ήξερε τίποτα και ήταν σπορσοισμένη την άλλη μέρα να πληροφορήση τον άνδρα της για όλα αυτά που συνέβησαν.

Και πραγματικώς πρωί πρωί, χωρίς καν να προγευματίσει, έπήγε κατ' ευθείαν στο γραφείο του κ. Κερμέρ, αλλά δεν τον βρήκε εκεί. Τότε έσπευσε να τον ζητήσει παντού. Πήγε σ' όλα τα δωμάτια αλλά τα εύρισκε άδεια. Χωρίς ν' άνησυχήσει, έκπληκτη όμως, έσκέφθη ότι είχαν φύγει όλοι ποιός ξέρει για ποιά άφορμή.

Ο κηδεμών της Νέλλης Σαμπατιέ, συνοδευόμενος από την γεροντοκόρη αδελφήν του, πήγε στο Μοναστήρι όπου την είχε βάλει να σπουδάση διότι ήταν κόρη του αδελφικού του φίλου, και την έπληξε. Όταν έγύρισαν απίτι του, της έδήλωσε ότι δεν μπορούσε πλέον να ξεοδεύη γι' αυτήν, την έφωδίασε με λίγα χρήματα και την έστειλε στας Νοτίους Έπαρχίας της Γαλλίας να λάβη υπηρεσίαν στο Μοντγογιά σ' έναν απομονωμένον πύργον.

Εφθάσε εκεί έπειτα από ένα κοπιώδες ταξίδι και πεζοπορία πολλών ωρών. Αλλά ο πυργοδεσπότης κ. Κερμέρ της έδήλωσε ότι ζητούσε άνδρα, για γραμματέα και την έδωξε. Και η μικρή όρφανή βρήθηκε έτσι σ' εκείνη την έρημιά έντελώς μόνη και χωρίς χρήματα. Έπειδή ήταν ψυχρός καιρός, την έπλησαν να διανυκτερεύση στον πύργον κι' έπειτα την εκράτησε να τακτοποιήση την βιβλιοθήκην του και συνενοείτο μαζί της μόνον έγγραφως. Ένα βράδυ άκουσε να φτερινίζεται κάποιος, ενώ ήταν μόνη, κι' άλλοτε της έφάνη ότι είδε στον κήπον έναν πελώριο καβαλλάρι. Έτσι πέρασε αρκετός καιρός όταν μια μέρα ο πυργοδεσπότης την εκάλεσε και της είπε ότι την είχαν παρ' ξηγήσει πούμινε μ' έναν έργενην κι' ότι δεν μπορούσε να την κρατήσει πια πα' ά υπό τον όρον να την πάρη γυναίκα του, κι' εκείνη συγκατετέθη. Της έπρομήθευσε πλούσιες τουσλέττες και την όρισμένην ήμέρα έπήγαν στην πόλη να κάνουν τους γάμους των. Γύρισαν σπίτι των και η όρφανή έκοιμήθη στο δωμάτιόν της μόνη όταν μια νύχτα πούειχε διακοπή το ρεϊμά την έπεσεφθη ο άνδρας της. Αλλά εκείνη δεν άνεγνώρισε τη φωνή του και κλείστηκε στο διπλανό δωμάτιο. Έπειδή δεν είχε σύρτη το δωμάτιόν της έστερέωσε την πόρτα με μια καρέκλα. Την άλλη μέρα έπεσε στο χιόνι κι' έκτύπησε κι' ο άνδρας της της έτριψε το γόνυ και την συνώδευσε στο σπίτι. Η όρφανή ήταν τώρα άποφασισμένη να τον δεχθή καλά. Αλλά και πάλι τρώμαζε και τ' άλλο βράδυ τον περίμενε έφωδιασμένη με σπέρτα και μ' ένα φανάρι πούχε κρύψει στο διπλανό δωμάτιο. Ο επισκέπτης ήλθε, εκείνη άπεμακρύνθη.

Αλλά χωρίς να το εννοήσει, σιγά-σιγά άρχισε να αισθάνεται την καρδιά της βαρεία.

Όλα τα άδεια εκείνα έωμάτια... η μεγάλη σιωπή... όπληρχε κάτι το υπόκωφο γύρω της... Ένα άκαθόριστο προαίσθημα, το όποιον έμεγάλωνε δυο περνούσαν τα δευτερόλεπτα. Έ ήε στα διαμερίσματα των υπηρετών. Εκεί ήτο βεβαία ότι κάποιον θα εύρισκε. Ούτ' εκεί κανείς. Ποντού έρημιά. Στους σταύλους κανείς. Συνέβαινε κάτι το άσυνήθιστο στο Μοντγογιά.

Κι' αυτοί οι σκύλοι έλειπαν! Μια άγωνία την έπιασε άπτόμα. Αισθάνετο πώς είχε ένοκώσει κάποια δυστυχία. Έξαφνα είδε έναν νεαρόν όπρητή πούφερνε χορτάρι κι' έτρεξε προς αυτόν.

—Σατουρνέ, τί συμβαίνει; Γιατί δεν περιποιηθήκατε άκόμη τα ζώα;

Ο υπρέτης άφησε να πέση το χόρτο και με το κακότο στο χέρι άπάντησε.

—Είμαι όλομύναχος, κυρία, για να περιποιηθώ τα ζώα.

—Αλλά ποθ είναι οι άλλοι;

—Εφугαν όλοι να πάνε να ψάξουν για να βρουν τον κύριο.

—Ποιον κύριο;

—Μά δεν ξέρω... Τό άλογο γύρισε μόνο του και σελλωμένο. Συνήθως τα άλογα και τα μουλάρια βοσκοονται στο σταύλο. Σήμερα μās έλειπεν ένα. Τό βρήκαμε εκεί κοτω στο όροπέδιο... Ήταν σελλωμένο, με τα ήνλα κρεμασμένα και ο ένας άναβολεύς είχε χαθή. Τό άλογο φαινόταν άνήσυχο και νευρικό, έτέντωνε τ' αυτίσ και όταν έπηγάμε να τό πλησιάσουμε έκανε σάλτους και άποτραβιόταν όλγυα βήματα. Κι' έπειδή αυτό φάνηκε άνεξήγητο ο' όλους, είδοποιήσαμε τον κύριο.

—Α! ο κύριος ήτο στον πύργο; άνεστέναξε με άνακούφιση η Νέλλη, γιατί είχε νομίσει ότι είχε συμβη άτύχημα στον άδρα της.

—Μάλιστα, κυρία. Ο κύριος ήταν έδω. Πρέπει όμως να να πιτέψουμε ότι κάτι σοβαρό συμβαίνει γιατί έφυγε σαν τρελλός μαζί με όλον τον κόσμο! Πρέπει να βρούμε τον καβ' άλλρη, έλεγε άνήσυχος. Τό ότι τό άλογο γύρισε μόνο, αυτό σημαίνει ότι εκείνος που τό έκαβαλλέκευ έπληγώθη. Ο Κρισπέν και η Νορίνα ήταν όπως αυτός, σαν τρελλοί. Η γρηά έκλαιγε. Εφугαν όλοι μαζί άφήνοντας σέ μένα τη φροντίδα για τα ζώα.

—Μά για πέστε μου, αυτός ο κύριος; αυτός ο κοβαλλάρης; Έχετε ιδέαν περί τίνος πρόκειται;

—Όχι, κυρία. Αλλά ο κ. Κερμέρ και οι άνθρωποι του Πύργου τό ήξεσαν. Η κυρία θα μάθη ότι ίσως πρόκειται για κάποιον που τον λένε 'Ιάκωβο.

—'Ιάκωβος; έψιθύρισε εκείνη έκπληκτη. Πώς ξέρετε τό όνομα αυτό;

—Δεν είναι πολύ δύσκολο. Ο Κρισπέν έλεγε όλη την ώρα: «Ο κακομοίρης ο κ. 'Ιάκωβος, άρκει να τον βρούμε».

—Και δεν ξέρετε κανένα στο Μοντγογιά που να έχη τό όνομα αυτό;

—Όχι, κυρία.

—Σας εύχαριστώ, φίλε μου. Αλλά ποιό άλογο έκαβαλλέκευ; Δείχτέ μου τό.

—Νά, αυτό είναι, εκεί. Τό έδέσαμε για να ήσυχάση πριν τό βάλουμε στο σταύλο. Είναι ήσυχώτερο τώρα.

Η Νέλλη τό έπληρωσε. Ήτο ένα ύψηλό, ώραιό, άσπρο άλογο, τό όποιο έγύρισε τό κεφάλι προς αυτήν και άρχισε να χρεμετίζη όταν εκείνη έφθασε κοντά του. Την άφησε να τό χ' ιδέψη από τα ρουθούνια. Το μιλούσε και εκείνο έμενε πειθαρχικό έμπρός της.

Έξήτασε τη σέλλα με προσοχή και άν και δεν είχε καν ιδέα από τέτοια πράγματα, έσχημάτισε όμως τη γνώμη ότι ήτο σέλλα προωρισμένη για κύριον και δι' η' ο' έξαιρετικά ώραια. Αυτή η διαπίστωση την έκανε νευρική. Έσκέπτετο τον νυκτερινό της έπισκέπτη.

Γύρισε στο διαμέρισμά της κι' έκάθησε στο παρ' όθρο για να ξετάση τα γύρω. Σε λίγο είδε να πλησιάζη ένας όμιλος. Η Νορίνα άφησε τους άλλους και έτρεξε προς τό σπίτι.

—Τι τρέχει Νορίνα;

—Ένα άτύχημα, είναι νεκρός.

Όρθια στο επάνω μέρος της βεράντας και με άγωνιώδες πρόσωπο η Νέλλη έπερίμενε την τραγική συνοδεία. Για πρώτη φορά θάβλεπε έναν νεκρό.

Στό κάτω μέρος της βεράντας η όμάς των ανθρώπων είχε μείνει άκίνητη, περιμένοντας τις όδηγίες του κυρίου. Πολύ ώρκα, πολύ συγκεκινμένη η νεαρά γυναίκα κατέβη τις σκυλες και έτρεξε γρήγορα προς τον νεκρό.

Διέκρινε τις υπότες, τις μακρυές κνήμες, τις ντυμένες με κυλόττα. Όλόκληρο τό επάνω μέρος του σώματος ήτο κρυμμένο καλ' ά κάτω από τό μαύρο σάλι της Νορίνας.

Η Νέλλη έκαμε τό σταυρό της, έπειτα έπροχώρησε προς τον άνδρα της, του όποιου τό πρόσωπο είχε άλλοιωθή.

—Ύβρις, ποιός είναι; ρώτησε εκείνη. Πώς συνέβη αυτό τό δυστύχημα;

—Προφανώς μια άπερισκεψία. Ήταν από εκείνους που τα τολμούν όλα. Τίποτε δεν τον κρατούσε. Τον βρήκαμε πρό ο' ίγου στο βάθος της χαράδρας. Από τό πρωί τον γυρεύαμε παντού. Τι τρομ'ή δυστυχία.

—Είναι ο 'Ιάκωβος; Είπεν η Νέλλη.

—Ναι άπάντησε εκείνος, τόσο συγκινημένος, ώστε τό όνομα αυτό δεν του έκαμε καμμία έντύπωση που προφερόταν από τη γυναίκα του.

Αλλά τό γεγονός ότι ο άνδρας της δεν έξεπλήσσετο από τό ότι αυτή τό γνώριζε, ήταν για τη νεαρή γυναίκα σαν ένα μεγάλο κτύπημα στην καρδιά.

Εν τούτοις συνεκρατήθη και τα άγωνιώδη μάτια της έστράφησαν προς τό εξαπλωμένο πτώμα.

Μόλις έφάνη κάποιος δισταγμός στο πρόσωπό της. Τρικλίζοντας έβάδισε προς τον νεκρό και τό χέρι της πούτρεμε θέλησε να σηκώση τό σάλι για να ιδή τό πρόσωπο αυτού του μυστηριώδους 'Ιάκωβου, για τον όποιον ο άνδρας της ποτέ δεν της είχε μιλήσει και τό όποιον την ύπαρξη έδέχετο εκείνος ότι αυτή την έγνώριζε.

Αλλά ο κ. Κερμέρ έπρόλαβε και εκράτησε τό αδιάκριτο χέρι.

—Όχι! Νέλλη! Όχι! Αφήσα, τέ τον ν' άναπαυθή έν ειρήνη άφοϋ δεν θέλησε, όταν ζούσε, να ιδήτε τα παραμορφωμένα χαρακτηριστικά του!...

—Δεν θέλησε; έψιθύρισεν έ-

—Ο Ύβρις Κερμέρ περνούσε όλη την ήμέρα στην άπελπισία του

Ο Ύβρις Κερμέρ περνούσε όλη την ήμέρα στην άπελπισία του

Ο Ύβρις Κερμέρ περνούσε όλη την ήμέρα στην άπελπισία του

κείνη σαν όπνωτισμένη, γιατί τώρα έγνώριζε ποιός ήτο ο νεκρός. Δεν θάλησαι! Αλλά ποιός ήτο; Δεν έννοω για-τί κλαίτε.

—Χάνω τον άδελφό μου, τον κακόμοιρο τον μικρό! Ήτο τό πάν για μένα! Τα έβυσσασα όλα για να μην είναι μόνος στη ζωή και φεύγει αυτός πρώτος. 'Ιάκωβε! Φτωχέ μου 'Ιάκωβε. Γιατί ύπήρξες τόσο ριψοκίνδυνος άπόψε; Γιατί ξανάρχισες τις νυκτερινές σου ήπασίες, που δεν θα γνώρισης ποτέ πιά;

Τό πρόσωπο της Νέλλης έπαίρνε μια τραγική προσοχή. Και ένδ' ο Κερμέρ βοηθούσε εκείνους που μετέφεραν τό πτώμα ν' άνεβούν τις σκάλες κι' έπειτα να τό τοποθετήσουν επάνω εις ένα κρεβάτι έκστρατείας, που έβαλαν γρήγορα στο σαλόνι, ή νεαρή γυναίκα σκεπτόταν...

Υπήρχαν άκόμη μεγάλα και στην άπάντησή του, αλλά στα συγκινητικά λόγια του θλιμμένου άδελφού, εκείνη λίγο έλειψε ν' άπάντηση.

—Εφуге, γιατί τον έδιωξα άπόψε, έπειδή ήθελα όπως-δήποτε, να γνώρισω εκείνον που έπέμενε να έρχεται κοντά μου μέσα στα σκότη, εκείνον που δεν ήθελε να τον ιδώ!...

Τώρα η πεποίθηση αυτή την κατεκυρίευσε... Ο νεκρός ήτο ο παράξενος νυκτερινός επισκέπτης της.

Αλλά εκείνο που την ένδιέφερε ήτο τόσο μικρό πράγμα, κατά την τραγική αυτή ώρα, ώστε δεν είπε τίποτε. Τα λόγια είναι πράγματα του άέρος και μπορούν καμμία φορά να κάνουν τόσο κακό...

Τι άλλωστε είναι μια άνεπιθύμητη έπίσκεψη μπρός στο μεγάλο αυτό μυστήριο που είναι ο θάνατος; Κι' αυτός ο θάνατος δεν έρριχνε ένα πέπλο σ' όλες τις χειρονομίες καλές ή κακές, τις όποιες ο μακαρίτης μόρρεσε να διαπράξη κατ' την ζωή του; Η ένέργεια της δικαιοσύνης σβύνει όταν ο ένοχος πεθάνη.

Μια γενναίωφρων συστολή της έκλεινε τό στόμα. Δεν είχε τό δικαίωμα να ταοάξη την τρυφερή άνάμνηση, την όποια ο Ύβρις διατηρούσε για τον άδελφό του. Συνέφερε έπίσης ν' άναπαυθή έν ειρήνη ο δυστυχής, που δεν ύπήρχε πλέον.

Αργότερα θα ήξερε περισσότερα... άν ήτο δυνατόν να μάθη και άλλα πράγματα.

Η ταφή έγινε μετά 4 ήμέρας. Στο διάστημα αυτό έρχόντουσαν κι' έφευγαν γιατροί, παπάδες, έργολάβοι κηδεϊών. Η μόλιστα ήλθε να ιδή την Νέλλη για φορέματα, παλτά και μαύρους πέπλους, που ήταν άναγκαίοι. Κτίστης έπήγαν στο Μοντγογιά για να έτοιμάσουν στο έσχατο σημείο του όροπεδίου τό νεκρικό κοιμητήριο. Τέλος άνθη και στέφανοι που παρηγγέλθησαν με μεγάλη έξοδα, έφθασαν για να ριχθούν γύρω από τον νεκρόν.

Αυτές οι μέρες της λύπης έφάνησαν μεγάλες στην όρφανή, ή όποια έφερε μέσα της ένα βαρύ σταυρόν άγωνίας και ή όποια έπλανάτο με χαμηλά τό κεφάλι, σαν μια ψυχή στο σπίτι που ήτο τώρα πιο σιωπηλό από κάθε άλλη φορά.

Τό πένθος αυτό, που έθιγε βαθειά τον άνδρα της, φαινόταν ότι έγίνετο και γι' αυτήν έξ ίσου σκληρό. Αλλά δεν προσήγγιζε τους δυο συγγους, παρά την καλή θέληση της νεαρής γυναίκας, ή όποια ήθελε να παρηγορήση τον άνδρα της.

Επιμόνως ο Ύβρις Κερμέρ έμενε παραδομένος στη θλίψη του και κάθε φορά που η Νέλλη θέλησε να τον παρηγορήσει, είχαν άποφύγει αυτή την προσπάθειά της.

—Αργότερα... Νέλλη... Έπι του πόντος αφήσατέ με μόνον. Έφ' όσον τό πτώμα του άδελφού μου άναπαύεται έδω, θέλω να είμαι όλόκληρος σ' αυτόν και να μη μοιράζω τό ξενύχτι μου με κανέναν.

Μπρός σε μια τόσο σταθερή θέληση, η όρφανη υπεχώρησε. Είχε την εντύπωση, ότι κατά τις μέρες εκείνες του πένθους, αυτή έλαμβάνετο τόσο λίγο όπ' όψει από τον σύζυγό της, ώστε δεν τον λυμύσε να διαρεσθηθών καν γιατι την άπεμάκουε.

Και όμως δεν καταλάβαινε γιατί άφηνε όλους τους άλλους να τον πλησιάζουν· την Νορίνα, τον Κρισπέν, τον γιατρό, τον παππά. Όλοι αυτοί μπόρεσαν να του μιλήσουν. Ο Ύβρις Κερμέρ είχε διακόψει για λίγο τη θλίψη του για να τους απαντήσει. Μόνον εκείνη έφαινόταν να την απομακρύνει συστηματικώς... Όχι βέβαια με κακό τρόπο, αλλά σαν να τον έμποδιζε μια μυστική ντροπή να της μιλήσει μπροστά στο πτώμα του άδελφού του.

Και η Νέλλη, ανήσυχη, διερωτάτο αν ένώνριζε εκείνος τις λεπτομέρειες της τελευταίας συνομιλίας με τον δυστυχισμένο, την ύπουλη πάλι στο σκοτάδι, ή οποία είχε ενσως ως συνέπεια αυτό το τρομερό δυστύχημα;

Προσποθοίσε να καθορίση τη στιγμή. Ήταν περίπου 10 ή ώρα, όταν η παράξενη σκηνή είχε τελειώσει. Την άφησε αυτός ο άνθρωπος και πήγε να συναντήσει τον άνδρα της; Ή μανιώδης και άπελπισμένος, έφυγε προς το βουνό γι' αυτή την τελευταία ήπιασία, κατά την οποία βρήκε τον θάνατο;

Από τη στιγμή που έφεραν το άκρωτηριασμένο πτώμα μια τρομερή ανησυχία την έβασάνιζε. Είχε σχεδόν τύψεις συνειδήσεως. Ποιό άκριβώς ήταν το μέγεθος της ευθύνης που την έβάρυνε σ' αυτό το δυστύχημα; Χωρίς την περιέργειά της και τη θυελλώδη σκηνή, που τόσο βίαία τους έχώρισε, ο άνθρωπος αυτός δεν θα ήτο ενσως νεκρός.

Χωρίς να το θέλη λαιπόν η Νέλλη, έξυπνέτησε την τύχη...

Άλλ' ή όρφανη μπορούσε να έχη τη δύναμη να μην είναι περίεργη; Μπορούσε να εξακολουθήσει να υποτάσσεται στις νυκτερινές επισκέψεις, που της ήταν δυσάρεστοι ενόος ανθρώπου που την τρομοκρατούσε; Όλη της ή έσωτερική ύπαρξη της έλεγε ότι δεν θα μπορούσε να το δεχθών.

Αυτή ή ανησυχία την ένοχλούσε έως τότε που έγινε ή κηδεία. Και όταν έφθασε ή σειρά της να ρίξη το άγιασμένο νερό στον άνοικτό λάκκο, όπου έτοποθετήθη το πτώμα του πεθαμένου, εκείνη έμεινε άκίνητη στο χείλος του τάφου. Και με τα βλέμματα στηλωμένα στην κάσση, που θα σκέπαζε σε λίγο το χώμα, έρατούσε ακόμη τη συνειδήσή της, ανήσυχη για τον παράξενο δεσμό, που την ένωνε με τον νεκρό.

Στο κεφάλι της, το παραγεμισμένο από δισταγμούς, στριφογύριζε ή σκέψη ότι το καλλίτερο που είχε να κάμη ήτο να συγχωρήσει... ότι ώφειλε επίσης να ζητήσει συγγνώμη για τα άθελήτά της λάθη.

—Αναπαυήτε έν ειρήνη και ό Θεός άς σας συγχωρήσει, όπως έγω το κάνω... έψιθύρισε.

Και γιατί τα λόγια αυτά, σε μια τέτοια στιγμή, της άνεβηκαν στα χείλη ως έξ ένστικτου, της έφάνη ότι ήσαν ή έκφραση της αληθείας και ότι δεν ώφειλε να κάμη διαφορετικά.

Στο γραφείον του κ. Κερμέρ ή Νέλλη έπροχώρησε κομψή και χαριτωμένη μέσα στα μαύρα της φορέματα. —Κύριε Κερμέρ, ήλθα να μου μιλήσετε για τον άδελφόν σας. Δεν πρέπει να είναι ξένος σε μένα.

—Άλλοίμονον, Νέλλη, και όμως δεν ύπήρξε τίποτε άλλο για σας.

—Αυτό είναι βέβαιον.

Τά μάτια της, για ένα δευτερόλεπτον, δισταυρώθησαν με τα βλέμματα του άδρός της, που την εξέταζε.

Άλλ' ενσως να μην ήξερε εκείνος όλα όσα από έβδομά-

δων την έβάραιναν και δεν έπρεπε, έπομένως, ν' άρχισή την συζήτηση αυτή κατά τρόπον άδέξιον.

—Κάθε τί που σας ένδιαφέρει, ένδιαφέρει και έμένα, είπε με γλυκύτητα. Άλλά ό άδελφός σας, τον όποιον αγαπούσατε πολύ με ένδιαφέρει ακόμη πιο ιδιαιτέρως. Δεν πιστεύω να άμειβάλλετε γι' αυτό;

—Τί να σας πώ περισσότερα από ό,τι ξέρετε; Έγεννηθήκαμε την ίδια μέρα. Δυό δίδυμοι που δεν άφησαν ποτέ ό ένας τον άλλο και τους όποιους ένα άνόητο δυστύχημα έρχεται να χωρίσει για πάντα. Λυπούμαι τρομερά, Νέλλη.

—Τό αίσθάνομαι καλά και συμμετέχω της λύπης σας, πιστεύσατέ με. Άλλά μιλήστε μου ακόμη περισσότερο γι' αυτόν και για σας, σας παρακαλώ. Ή παιδική σας ήλικία

προφανώς έπέρασε στο Μονγογιά.

—Ό! καθόλου! Γεννηθήκαμε στη Βρετάνη κι' έχομε ακόμη εκεί κτήματα όλα τα οικογενειακά μας άκίνητα. Τό όνομά μας σας δείχνει την καταγωγήν μας. Έδώ στο Μονγογιά ήλθαμε μετά τον πόλεμο... για να ταφώμεν εδώ...

—Γιατί να ταφήτε εδώ;... Ό! γιατί αυτή ή έκουσία φυλάκισις;

—Ά! Νέλλη! Δεν μπορείτε να έννοήσετε εκείνο, που ό φοικτός πόλεμος μάς έκανε... τί έκανε στον άδελφό μου πρό παντός...

Και ζωντανός ξαφνικά ό άνθρωπος, έκήρυξε την τραγική κατηγορία των λσών, οι όποιοι το μούν να πολεμούν και άν άλληλοσκοτώνωνται, ένώ αυτό το δικαίωμα της ζωής ή του θανάτου δεν θα έπρεπε να άνήκει παρά μόνον στον Θεόν.

—Έσπουδάσαμε μαζί, αλλά σωματικώς και διανοητικώς ό άδελφός μου με ύπερτερούσε. Ήτο ύψηλός, ώραίος και εύφυής. Όταν βγήκε πρώτος από το Πολυτεχνείον, από όπου

βγήκα και έγω με τους τελευταίους, προωρίζετο για τα άνώτερα πεπρωμένα, καθώς και τις ώραιότερες κοσμικές έπιτυχίες. Και ό πόλεμος έξερράγη... Ό πόλεμος ό άπαίσιος ό τυφλός, που κτυπά χωρίς να ξέρη που και ποιόν. Γιατί ήτο γερός και καλοφιαγμένος ό άδελφός μου, έφυγε άμέσως... γενναία, χαρούμενα, σαν ένας ήρωας, όπως όλα τα έν ύπλοις άδελφία του, που τραγουδούσαν, πηγαίνοντας στον πόλεμο. Γιατί ήμουν κακοφιαγμένος και καχεκτικός στην ήλικίαν των 19 χρόνων μ' άφήκαν πίσω, σαν για να φυλάξουν ένα πολύτιμο πράγμα, ένώ ή ανθρωπίνη λογική θα ήθελε να κάνωμε διαφορετικά να προφυλάμε από τον θάνατον τα ώραία και γερά παιδιά, που διαωνίζουν τη ράτσα, και να στέλνουμε στη φωτιά τους κακοφιαγμένους και καχεκτικούς, που είναι συνήθως στόματα άχρηστα για την ανθρωπότητα. Άφοι χρειάζονται σάρκες στα κανόνια για να χορτάσουν με έπιτυχίες οι μέμαλοι που διευθύνουν τους λαούς, τουλάχιστον άς μη στέλνουν τους πιο καλούς.

Ή Νέλλη άκουγε με στενοχώρια τό βίαιο κατηγορητήριο αυτό. Ο Ύβρις Κερμέρ της έφάνη παντοτε ένας άνθρωπος ήρεμος και μετρημένος και μια ανησυχία γεννιόταν μέσα της, που τον άνεκάλυπτε τόσον βίαιον.

—Όπως όποτε απέστάλη στο μέτωπον και έτραυματίσθη... έπήρε ένα τραύμα άπαίσιον, που του κατέστρεψε το πρόσωπον και έκανε τό ώραίο αυτό παδί με φάτσα φρικώδη... ένα τέρας, τό όποιον έπέρασε 5 χρόνια στα νοσοκομεία, χωρίς να μπορέσουν οι καλλίτεροι χειρουργοί να τον κάμουν λιγώτερο τρομερόν! Έννοείτε; Ό πόλεμος άρπαζε τό παν από τον άδελφόν μου, άφοι αυτόν τον ώραϊον και άνώτερον τον έκαμε μια ύπαρη ξεχωριστήν, ένα ζωντανόν ράκος, που δεν είχε πιά θέση μεταξύ των ανθρωπών και δεν ήταν παρά μια ύπαρη άπελπισίας και φρίκης.

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Διηκούσα τότε μια μεραρχία πυρβολικού στο Μιλάνο. Τα μεγάλα γυμνάσια είχαν πιά τέλε ώσει και τα στρατευμάτα γύριζαν στις πόλεις του στρατωνισμού των...

Ένα πρωί, ένώ βρισκόμουν καθάλα στ' άλογό μου και παρακολουθούσα την άναχώρηση της μεραρχίας μου από τό πεδίο των άσκήσεων, ξεχώρισα άνάμεσα στους χωρικούς, τους όποιους είχαμε στρατολογήσει με τους άραμπάδες τους, για τη μεταφορά των πυρομαχικών, κάποιον που μου έκανε έντύπωση.

Ήταν ένας χωρικός κακοντυμένος και βρωμάρης, με ρούχα κουρελιασμένα και πέδιλα τρύπια, δεμένα σ' ά πόδια του με σπάγγους. Παρ' όλο όμως τό τρισάθλιο παρουσιαστικό του, τό πρόσωπό του φαινόταν τόσο έξευγενισμένο κι' είχε τόσο λεπτά κι' άριστοκρατικά χαρακτηριστικά, ώστε, τ' άφθονά του γένεα κι' ή άπλυσία του δεν κατάφεραν να τά κρύψουν από τό μίτι ένός προσεκτικού παρατηρητού.

Έγεννα στον άξιωματικό του έπιτελείου μου, να με άκολουθήσει και καλύψαμε μαζί προς τό μέρος του άλλόκοτου αυτού χωρικού. Μόλις βρεθήκαμε κοντά του, τον ρώτησα άπότομα:

—Δικός σου είναι ό άραμπάς;

—Όχι, έξοχώτατε... ό δικός μου είναι πιο πίσω, προς τό τέλος της φάλαγγος των μεταγωγικών.

Τά λόγια του αυτά τά είπε με μεγάλη ψυχραιμία βιάζοντας συγχρόνως με σεβασμό τον λερωμένο του σκούφο...

Οι ύποψίες μου μεγάλωσαν τότε πιο πολύ. Έπρόσεχα πάντοτε πώς ό μεγάλος μου βαθμός και τά χρυσά γαλόνια της φανταχτερής στολής μου, έτάρασσαν τους άπλοϊκούς χωρικούς που παρουσιάζονταν μπροστά μου, και τους έκαναν να σαστίζουν στα λόγια και στα φροσίματά τους. Γι' αυτό κι' ή ψυχραιμία στάση εκείνου του χωρικού καθώς κι' ό φυσικός τρόπος με τον όποιον μου φερνόταν μ' έκανε να τον λοξοκυτάζω ύποπτα και να προσέσω:

Θά ήθελα να δώ με τά μάτια μου τον άραμπά σου και τά ζώα σου.

—Ευχαρίστως, έξοχώτατε... Πηγαίνω μια στιγμή να σας τό φέρω...

Κι' έκανε να φύγη με μια παράξενη προθυμία.

—Όχι... όχι... Περίμενε ένα λεπτό... του είπα.

Συγχρόνως έκανα νεύμα στον έπιτελή μου και εκείνος έκάλεσε άμέσως προς τό κέντρο της φάλαγγος των μεταγωγικών, και μου έφερε σε λιγάκι τον διοικητή της ταγματάρχη Β.

Ο Χωρικός τότε χλώμιασε σαν πτώμα. Κι' ένώ ό ταγματάρχης Β... με βεβαίωνε πώς τέτοιο άτομο ποτέ του δεν είχε άγκάσει για μεταφορές, κι' ούτε τον γνώριζε καθόλου, ό ύποπτος άρχισε να τρέμη, δίχως να βγάξη μιλιά από τό στόμα του.

—Ψίλε μου, του είπα τότε, μιλάς θαυμάσια τα ιταλικά, σαν άνθρωπος γραμματισμένος, κι' ό τόνος της φωνής σου δείχνει πώς όσο είμαι έγω άραμπατζής άλλο τόσο είσαι και σύ... Έχω την ύποψία μάλιστα πώς έτοιμάσεις πράγματα εις βάρος του στρατού... Και για να τό ξεκαθαρίσουμε αυτό τό ζήτημα, θα σε κρατήσουμε στη φυλακή για λίγες μέρες...

Ο χωρικός δεν είπε λέξη. Είχε άναγκάσει όμως στο μεταξύ την ψυχραιμία του, και περιορίστηκε να μου ρίξει μια βλοσυρή ματιά. Έπειτα, σκύβοντας τό κεφάλι του, άφησε να του περάσουν στα χέρια τά σίδερα δίχως καμιά αντίσταση.

Πέρασαν λίγες μέρες. Στο διάστημα αυτό, τό Στρατοδικείο έχοντας πιά στα χέρια του άμφολλες άποδείξεις για την ένοχη του ψευτοχωρικού εκείνου, τον κατεδίκασε εις θάνατον επί κατασκοπείας. Και μέσα σε 24 ώρες, πλήρωσε με την ζωή του τον φόρο στην άμειλικτη Δικαιοσύνη, ή οποία προστατεύει την ασφάλεια του έθνους από τις έχθρικές επιβουλές.

Ή αν άνθυπολογισμός του Άυστροουγγρικού στρατού, λεγόταν Τόσκο Μαρζέτι και καταγόταν από τη Βουδαπέστη. Τον είχε στείλη τό Γενικό Έπιτελείο της πατρίδος του για να παρα-

κολουθήσει από κοντά τά μεγάλα γυμνάσια του στρατού μας στον κάμπο του Μιλάνου. Είχε κρατήσει λεπτομερείς σημειώσεις για τη δύναμη των συνταγμάτων, για τις νεώτερες μεθόδους των γυμνασίων του στρατού μας και για τον αριθμό των κανονιών μας.

Οι σημειώσεις αυτές βρέθηκαν στο δωμάτιό του, κρυμμένες μέσα στις σανίδες του πατώματος. Είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο σε μια άνύποπτη οικογένεια χωρικών, στους όποιους είπε πώς έχόταν από την Νότιο Ίταλία με λίγα παραδάκια, πώς σκόπευε ν' άγοράσει κανένα χωράφι στο χωριό και πώς θάμενε όριστικά εκεί, άηδιασμένος από τους κατατρεγμούς των συγγενών του, για κληρονομικά ζητήματα. Αντιθέτως με τη μεγάλη ταραχή του—κατά την ήμερα που τον πρωτοανακάλυψε—άντικρουσε τα τουφέκια του έκτελεστικού άποσπάσματος με μεγάλη ψυχραιμία. Πέθανε σαν ήρωας...

Κόντευε πιά να ξεχάσω την πένθιμη αυτή ιστορία, όταν, ένα πρωί, μόλις είχα φτάσει στο στρατηγείο μου κι' άρχισα να δέχομαι τις άναφορές των σωματορχών μου, πήξε βιαστικά στο γραφείο μου ό ύπασιπτής μου και μου άνέφερε πώς κάποια δεσποινίς άριστοκρατικού παρουσιαστικού, μου ζητούσε έπίμονα άκρόαση μυσική, δίχως να φανερώνη τονόμ της...

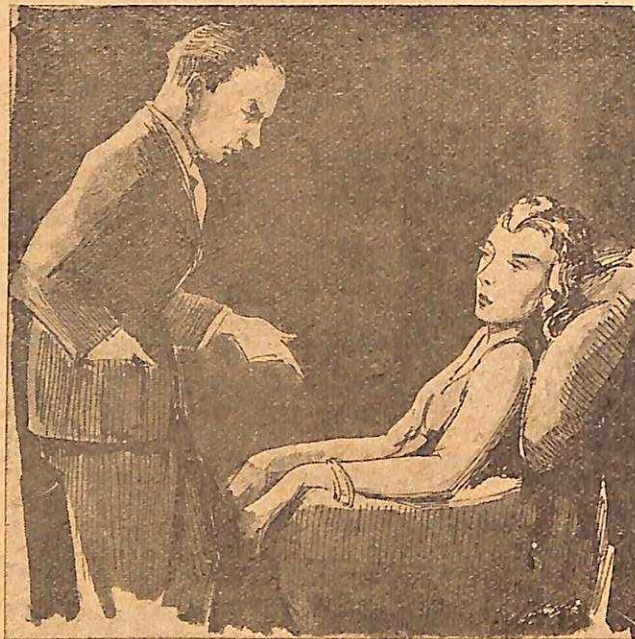
Την δέχτηκα άμέσως σ' ένα σαλονάκι πλάι στο γρα-

φείο μου. Ήταν μια νέα με πρασινογάλαζα μάτια, γλυκύτατο στόμα, σωστή σλαβική καλλονή.

—Με συγχωρείτε που σας άνησυχώ, στρατηγέ μου, και σας ευχαριστώ, που με δεχτήκατε χωρίς να μάθετε τονόμ μου, μου είπε ή νέα καθήμενη άπέναντί μου σε μια πολυθρόνα. Άλλως τε, έξηκολούθησε, τί σας ένδιαφέρει να τό μάθετε;... Μά... δεν βλέπετε πώς από τό κεφάλι ως τά πόδια είμαι βουτηγμένη στο πένθος;...

Την έκύταξα με περιέργεια ανήσυχη κάπως τώρα. Έστερα την ρώτησα διστακτικά.

—Πού θέλετε να καταλήξετε, δεσποινίς; Ποιά είσθε; Τά χείλη της άρχισαν να σιγοτρέμουν, τά χέρια της να κ-

—Τί θέλετε να μάθετε, Νέλλη; Τί σας τρομάζει;

Ήταν μια νέα με πρασινογάλαζα μάτια...

νοούνται νευρικά και τὰ μάτια της νὰ βγάσουν φλόγες. Κι' ἀμέσως ξέσπασε:

—Ποιά είμαι; Τί σὰς νοιάζει;.. Μὲ ρωτήσατε καθόλου, ὅταν πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες μοῦ δολοφονοῦσατε τὴ μόνη ἀγαπημένη ὑπαρξὴ πού εἶχα στὸν κόσμον; "Εἰ; Ἐννοεῖτε τώρα ποιά είμαι;... Εἶμαι ἡ μνηστὴ τοῦ Τσέκο... Ναι... Τοῦ λατρευτοῦ μου Τσέκο, πού τὸν παραδώσατε στὸν Χάρο μὲ τόσο ἥσυχη τὴ συνείδησή σας, συνιζήνοντας γιὰ πάντα τὴν ἔρημη καὶ φτωχὴ καρδιά μου... Τί θ' ἀπογίνω τώρα πού μοῦ σβύσατε παντοεινὰ τὴ μοναδικὴ χαρά μου, πού φώτιζε τὴν πονεμένη μου ζωὴ; Γιατί συντρίψατε τόσο ἀπλάγνα μιὰ δύστυχη ὁρμητὴ πού δὲν σὰς ἔφταιξε σὲ τίπο α, στερώνας τὴν ἀπὸ τὸ μόνο ἀγαπημένο στήριγμά της σ' αὐτὸν τὸν κόσμο; Γιατί;... Γιατί;..

Σηκώθηκα ἀμέσως, ταραγμένος ἀπὸ χίλια δυὸ ἀόριστα συναισθηματα, καὶ κάνοντας μιὰ ἐλαφρὴ ὑπόκληση μπροστά της, κατώρθωσα νὰ τραυλίσω.

—Δυστοῦμι πολὺ καὶ σέβομαι τὸν πόνο σας, δεσποινίς... Μὰ γιατί ἀποτεινέστε σὲ μένα; Ὁ νόμος εἶναι ἀμείλικτος, ἡ Δικαιοσύνη κάνει τὸ καθήκον της κι' ὁ μνηστὴρ σας—σάν ἀξιωματικό—ἤξερε πολὺ καλά τίς συνέπειες τῆς κατασκοπείας του... Ποιὸς φταίει, λοιπόν, πραγματικά;

Μόλις ἀκουσε τὰ λόγια μου αὐτὰ, ἡ νέα ἔγινε ἔξω φρενών. Ἀφροὶ λύσσας φάνηκαν στὶς γωνιὲς τῶν αἰλικῶν χειλιῶν της, τὰ μάτια της ἀστραποβόλησαν καὶ φώναξε:

—Ἐσύ... ἐσύ φταίς μονάχα. Μόλις πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες ἔφτασα ἀπ' τὴ Βουδαπέστη, μὰ πρόλαβα νὰ τὰ μάθω όλα... Ἐσύ ἡ-

σουν ὁ αἷτιος νὰ τὸν πιάσουν καὶ στὸ Στρατοδικεῖο πάλι ἡ δική σου μαρτυρία βίαιον περισσότερο ἀπ' ὅλας.. Μὲ σπάραξες, μοῦ ξέσχισες τὴν ψυχὴ καὶ μοῦ κουρέλιασες τὴ ζωή;.. Μὰ θὰ σ' ἐκδικήθῃ τώρα, δολοφόνει!..

Καὶ πρὶν προλάβω νὰ τὴν συγκρατήσω, ῥίχτηκε ἔξαλλη ἐπάνω μου καὶ κάρφωσε στὸ στήθος μου ἓνα κομψὸ οὐγγαρέζικο στυλέτο, πού ἔδωλε ξαφνικά ἀπὸ τὸ μαῖοι τοῦ παλτοῦ της.

Τὸ χέρι της ἦταν λεπτὸ κι' ἀδύναμο, κι' ἡ πληγὴ, πού μοῦ ἀνοιξε, ἐπιπόλαια κι' ἀκίνδυνη.

Τὸ αἷμα ὅμως πετάχτηκε ὀρμητικὰ καὶ κύλισε ἀπὸ τὴ στολὴ μου στὸ πάτωμα. Ἐὼ τὴν ἀφώπλισα ἀμέσως καὶ φώναξα τὸν ὑπασπιστή μου, μὲ ἥσυχη καὶ ψύχραιμη φωνή.

Ὁ θόρυβος ὅμως τῆς πάλης καὶ οἱ κραυγὲς τῆς νέας ἐπροκάλεσαν τὴ συρροή, στὸ σαλόνάκι μου, πολλῶν ἀξιωματικῶν ἀπὸ τὰ διάφορα γραφεῖα, οἱ ὁποῖοι, βλέποντάς με σὲ τέτοια χάλια, ἐννοίωσαν τί συνέβη κι' ἔτρεξαν πρὸς τὴν δεσποινίδα γιὰ νὰ τὴν συλλάβουν.

Τὸς σταμάτησα ὅμως ἀμέσως, λέγοντάς τους ἐπιτακτικά:

—Ἡ δεσποινὶς νὰ φύγῃ ἀνενόχλητη.. Κύριοι, ἀπαίτῳ τὴν ἐχμύθειά σας καὶ βασιζομαι σ' αὐτήν. Νὰ ἐλθῇ ὁ γιατρός. Ὁρεβουάρ, κύριοι.

Ἡ αὐτὴ κοπέλλα ἀπόμεινε σάν κεραυνόπληκτη. Μαῦρριξε μιὰ ματιὰ ἀνέκφραστη καὶ δίχως νὰ βγάλῃ λέξη, ἔσκυψε τὸ χλωμό της προσώπκι καὶ μὲ βῆμα κλονισμένο διώθηκε τὸ κατώφλι.

Δὲν τὴν ξαναεῖδα πιά ποτὲ μου, οὔτε κἀν ἔμαθα τί ἀπόνεινε...
R. ROYGER

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΙ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΙ

Στὰ ἀπόμερα χωριά τῆς Λιθουανίας πού βρισκονται πλάι σ' ἀπέραντα δάση, συμβαίνει κάπου—κάπου ἓνα φαινόμενο μοναδικὸ στὸν κόσμο.

Μιὰ ἢ περισσότερες ἀρκουδες, βγαίνουν ἀπὸ τὰ δάση, πλησιάζουν τὰ σπίτια τῶν χωρικῶν καὶ μόλις βροῦν κανένα παιδάκι μόνο του, τὸ ἀρπάζουν καὶ φεύγουν. Κι' ἂν μὲν τὸ παιδί εἶναι τριῶν—τεσσάρων ἐτῶν ἢ καὶ μεγαλύτερο, τὸ κατασπαράζουν καὶ τὸ τρώγουν! Ἄν εἶναι μωρὸ, τότε τὸ παίρνουν στὴ φωνή τους τὸ περιποιούνται—ὅσο μπορεῖ νὰ περιποιηθῇ μιὰ ἀρκουδα ἓνα μωρὸ—καὶ τὸ ἀνατρέφουν μαζί με τὰ ἀρκουδόπουλά τους!

Υπὸ τοὺς ὅρους αὐτοὺς τὸ παιδί χάνει στὸ τέλος κάθε ἀνθρώπινο ἐνστικτὸ καὶ σταματᾷ κάθε πνευματικὴ του ἀνάπτυξη.

Στὰ 1861 μιὰ μεγάλη συντροφιά Λιθουανῶν κυνηγῶν, πού εἶχε βγῇ παγανιά γιὰ νὰ κυνηγήσῃ λύκους καὶ ἀρκουδες, εἶδε ξαφνικά στὸ πιδ ἔρημο μέρος ἐνὸς μεγάλου δάσους, δυὸ μικρὰ παιδιὰ ὀλόγυμνα, ἀνάμεσα σὲ μιὰ μεγάλη ἀγέλη ἀπὸ ἀρκουδες.

Τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν φιλικώτατα μετὰ τὰ ζῶα αὐτά. Ἦσαν καὶ τὰ δυὸ δασύτριχα κι' ἔδειχναν ὅτι ἦταν ἡλικίας ὡς δέκα ἐτῶν. Ἐφαίνονταν ἐπίσης ἐξαιρετικὰ ὀσμολαεῖα, σκαρφαλώνανε μετὰ διαβολικὴ ταχύτητα ἐπάνω στὰ δένδρα καὶ πετοῦσαν πέτρες, τόσο μεγάλες πού μόνον ἄνδρες ὀσμολαεῖοι θὰ μπορούσαν νὰ τίς πετάξουν.

Ἐβγαζαν ἄγρια οὐρλιαχτά καὶ ἔρριχναν στοὺς ἀνθρώπους πού τὰ κατεδίωκαν ἀπειλητικὰ βλέμματα.

Οἱ κυνηγοὶ ὤρμησαν πρὸς τὰ ἐκεῖ κι' ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν τίς ἀρκουδες προσέχοντα: πάντα νὰ μὴ χτυπήσουν τὰ παιδιά.

Ἡ περιέργη αὐτὴ μάχη κράτησε ἀρκετὴ ὥρα, ὥσπου στὸ τέλος, ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ ἀνθρώποι κατώρθωσαν νὰ νικήσουν τὸν ὄμιλο τῶν θηρίων καὶ νὰ τὸν ἐκτοπίσουν.

Οἱ ἀρκουδες ἔφυγαν, ἀλλὰ μαζί τους ἔφυγαν καὶ τὰ δυὸ παιδιά. Οἱ κυνηγοὶ εἶχαν ξεχάσει πιά τὸ κυνήγι τους καὶ προσέθυσαν νὰ πιάσουν τὰ παιδιά. Τοὺς φώναζαν νὰ σταθοῦν, μὰ ἐκεῖνα, χωρὶς νὰ τοὺς δίδουν καθόλου προσοχή, ἔξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν μαζί με τίς ἀρκουδες.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ πολλῆς ὥρας δαιμονισμένο τρέξιμο, οἱ κυνηγοὶ κατώρθωσαν νὰ φτάσουν τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά καὶ νὰ τὸ κυκλώσουν. Ἄλλ' ὅταν θέλησαν νὰ τὸ πλησιάσουν, εἰνε ἀντιστάθηκε σάν θηρίο, βγάζοντας τρομεροὺς βρυχηθμούς καὶ ἀγκάνοντας τοὺς τόσο ἄγρια πού τοὺς ἀνοίξε μεγάλες πληγές.

Ἐν ἔλει κατώρθωσαν νὰ τὸ συλλάβουν καὶ νὰ τὸ πάρουν μαζί τους.

Ἐπειδὴ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ Λιθουανία ἦταν Ρωσικὴ ἐπαρχία, οἱ κυνηγοὶ πῆγαν τὸν μικρὸ ἀρκουδάνθρωπο στὸν βα-

σιλέα. Ὁ Βασιλεὺς τὸν συμπάθησε, παρ' ὅλο τὸ ἄγριο χαρακτὴρα του καὶ τὸν κράτησε στὸ παλάτι. Τοῦ πῆραν τοὺς καλυτέρους παιδαγωγούς, ἀλλὰ παρ' ὅλες τίς προσπάθειες πού κατέβαλαν δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν ἐξανθρωπίσουν!

Τὸ παράξενο αὐτὸ παιδί δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρει τὰ ρούχα πού τὸ ἐντυσαν. Καὶ μόλις βρισκόταν ἔτιω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνος, τὰ καταξέσχισε καὶ τὰ ἔβγαζε! Ὅσάκις δὲ ἤθελε νὰ μιλήσῃ ἔβγαζε κραυγὰς ἀναρθρες, ἀκριβῶς ὅπως τὰ ζῶα ἡ ὕρλιαζε.

Κανένα μέσον ἀπ' ὅσα εἶχε στὴ διάθεσή της τότε ἡ ἐπιστὴμη δὲν μπόρεσε νὰ ξαναφέρει τὸ παιδί στὸ διανοητικὸ ἐπίπεδο τοῦ ἀνθρώπου. Εἶχε παραμείνει ὀριστικὰ στὴν πνευματικὴ κατάσταση τοῦ ζώου.

Δώδεκα ὀλόκληρα χρόνια ἔζησε στὴν Ρωσικὴ Αὐλὴ ὁ νεαρὸς ἀρκουδάνθρωπος, χωρὶς νὰ ἡμερέψῃ. Διετήρησε ὅλες τίς συνήθειες πού εἶχε ἀποκτήσει ζώντας με τίς ἀρκουδες μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς. Πέθανε σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν, χωρὶς ποτε κανεὶς νὰ μάθῃ ποιοὶ ἦσαν οἱ γονεῖς του καὶ πῶς εἶχε βρεθῇ με τίς ἀρκουδες.

Ὁ διάσημος ἄγγλος ἱατρός Ὁ Κόννορ ἀναφέρει διὰ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1868 εἶδε στὴ Βαρσοβία ἓνα ἄλλο μικρὸ παιδί, δέκα περίπου χρόνων, πού τὸ εἶχαν βροῖ κυνηγοὶ μέσα σὲ μιὰ ἀγέλη ἀπὸ ἀρκουδες. Καὶ ὁ νευρὸς αὐτὸς ἦταν ἄγριος καὶ αἰδέαςος, τὸ δέρμα του ἦταν σκεπασμένο μετὰ δασὺ τρίχωμα, καὶ μόνο ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια μπόρεσε νὰ ἐξημερωθῇ κάπως καὶ νὰ μάθῃ λίγες λέξεις. Ὅταν, ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ μιλῇ, τὸν ρώτησαν γιὰ τὴ ζωὴ του πού εἶχε ζήσει ἀνάμεσα στὶς ἀρκουδες, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτε. Τὴν περίοδο ἐκείνη τῆς ζωῆς του τὴν εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς.

ΔΥΟ ΕΠΟΧΕΣ

Τὰ πάλαι

Τὸν εἶδε. Τὸν ἠγάπησε. Τὴν εἶδε. Τὴν ἠρσάσθη. Καὶ μεταξὺ τῶν δύο τῶν ὁ κόσμος ἐμοιράσθη. Τὴν ἔνωσιν τῶν ὁ Θεὸς ἠὲλόγησε. Μὲ χρόνια ἀπέκτησαν ὁκτὼ παιδιά καὶ εἴκοσιν ἐγγόνια.

Τὰ νῦν

Τὸν εἶδε. Τῆς γουστάρει. Τὴν μπάνισε. Τῆς γνέφει. Ἐηγήθησαν στὸ πῖ καὶ φῖ. Σπάσανε λ γο κέφι. Ὑστερα τὴν ῥώτησε ἀπλά, ἀπλά: Τί κάνει; Κ' ἐκείνη τοῦ ἀπήντησε: Μοῦ ἄρρεσε! Μοῦ φτάνει...

ΠΩΛ ΝΟΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Φωτογραφία Μετρο-Γκόλντουϊν

ΠΑΝΘΕΟΝ

ZANET KE-Y-NON

ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΚΑΡΔΙΑ

(Τ ΑΙΓ Κ' Ο)

ΣΤΙΧΟΙ
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ
ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΙΔΗ

Ο αυτοκράτωρ Κάρολος Πέμπτος, άναρχωνών έξ άρ-θρίτιδος, περιεπά-τει κατά τέτοιον πε-ρίεργον τρόπον. Ω-στε ο αλλόχνης του κόμης Μουρέν δέν ήμ-πόρεσε νά κρατήσει τά γέλια.

—Γιατί γελάτε; τόν ήρώτησεν ο άυτο-κράτωρ.

—Μεγαλειότατε, απάντησε ούτος, βλέ-πων τά άσταθή βήματά σας, νομίζω ότι βλέπω τήν εικόνα του παραπαίοντος Κρά-τους σας.

—Προσπαθήσατε νά μή κάνετε εις τό έξής παρομοίαν συγκρίσεις, απήντησεν ο Κάρολος Μάθετε ότι κυβερνά τό κεφάλι και όχι τά πόδια.

Ο στρατηγός του βασιλέως της Ίσπα-νίας Φερδινάνδου του Καθολικού, Γονζάλ-βες της Κορδούης, είχε τό άτύχημα νά ιδη τήν πυριτιδαποθήκην του άνατινασσομέ-νην υπό έχθρικης σφαίρας.

—Παιδιά ειπεν άτάραχος ο στρατηγός, θά νικήσωμεν. Η άνατίναξ εις τήν πυριτι-δαποθήκην δεικνύει ότι δέν έχομεν πλέον ανάγκην του πυροβολικού μας. Έμπρός με τίς λόγχες.

Ο στρατός έπετέθη και ή νίκη έστρε-ψε πράγματι αυτόν.

Ο Πέρσης ποιητής Χομεδής, εύρίσκειτο μίαν ήμέραν εις τό λουτρό με τόν Ταμερ-λάνον και μετά μερικῶν άλλων αυλικῶν. Διεσκέδαζαν με ένα παιχνίδι συνιστάμενον εις τό νά εκτιμοῦν πόσον χορήμα έστοίχιζεν έκαστος έξ αὐτῶν.

—Σέ υπολογίζω για τριάντα άσπρα, ει-πεν ο ποιητής εις τόν Ταμερλάνο.

—Τριάντα άσπρα αξίζει μόνον τό σιν-δόνη πού σφουγγίζομαι, παρετήρησεν ο Χομεδής.

—Μά τό υπελόγησα και αυτό, προσέθε-σεν άπαθῶς ο ποιητής,

Μία κυρία, τήν όποιαν ένεκα της φλυ-αρίας της είχαν ονομάσει γλωσσοκοπάνα εις τά παλαιά σαλόνια τῶν Αθηνῶν, άρ-ρώστησε. Όταν τήν έπισκέφη ο μακαρί-της Καραμήτσας, ή κυρία γλωσσοκοπάνα του ειπεν:

—Ηθελα, γιατρέ μου, νά βλέπατε και τήν γλώσσα μου

—Γήν βλέπω, κυρία μου' έχει άπόλυ-τον ανάγκην αναπαύσεως..

Ένας στρατιώτης μεθυσμένος έφιλονι-κούσε με τόν δεκανέα του.

—Σώπασε, του έλεγε' έσύ δέν είσαι άντρας

—Θά σου δείξω εγώ αν είμαι ή δέν εί-μαι άντρας, του απήντησεν ο δεκανέας.

—Αδύνατον, απεκρίθη ο στρατιώτης. Δέν άκούς κάθε πρωί τόν επιλοχίαν όταν όρρίζει τήν φρουρά πού λέγει: «Έξ αν-δρες και εις δεκανεύς». Βλέπεις λοιπόν ότι ο δεκανέας δέν είναι άντρας, και μή κοκορεύεσαι.

Μία ήμέρα ένας κλέπτης εισήλθεν εις τό διαμέρισμα του βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ', εις τά άνάκτορα τῶν Βερσαλλιών, και

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

έτοποθέησε μίαν σκάλα διά νά ξεκαρμά-ση και κλέψη τό όρολόγιον. Τήν στιγμήν εκείνην εισήλθεν ο βασιλεύς και νομίσας ότι ήτο ύπηρέτης, ζητών νά πάρη τό ρολό-γι δι' επιδιόρθωσιν, του εκράτησε τήν σκάλα για νά μή γλυστρήση. Όταν τήν έ-πομένην του άνήγγειλιν ότι εκλείψαν τό ρολόγι, ο Λουδοβίκος απήντησε:

—Μή πήτε σε κανένα τίποτε, γιατί εί-μαι συνένοχος της κλοπής.

Όταν ήγέρθησαν ταραχαι έξ αιτίας του Καίσαρος, οι συγκλητικοί απεφάσισαν νά εκλέξουν άρχοντα ίκανόν νά τόν άντιμετω-πίση. Ο Κάτων έπροέτεινε τόν Πομπήϊον. Όταν ο Πομπήϊος τόν ηύχαρίστησε ζητή-σας συγχρόνως τά συμβουλές του ο Κά-των του απήντησε:

—Δέν μου όφείλεις καμμία ύποχρέω-σιν εάν ό,τι λέγω και ό,τι πραιται άποβαί-νει χρήσιμον εις τήν δημοκρατίαν. Όσον άφορά τά συμβουλές μου προθύμως θά σου δίδω τοιαύτας ιδιαιτέρως όταν μου τάς ζητήσεις και δημοσία όταν δέν μου ζη-τήσεις τοιαύτας.

Πάντοτε όμως αὐται θά είναι προς τό συμφέρον της δημοκρατίας.

Ο μαρκήσιος Θεοβάλδος σπεύσας εις βοήθειαν του δυνάδε Μπενεβέντο, ένίκησε τους αντίπαλους του και αιχμαλωτίσας με-ρικούς απ' αὐτούς απεφάσισε νά τους ά-φήση έλευθέρους, άφού προσηγομένως τους εύνοχηρή.

Μία δέσποινα μαθοῦσα τοῦτο, έσπευ-σεν εις τήν σκηνήν του νικητοῦ και του ειπε:

—Περίεργο μου φαίνεται ένας ήρωας αν και σάς νά καταδέχεται νά κάνη πό-λεμο έναντιον τῶν γυναικῶν.

Μετά τήν παρατήρησιν αὐτήν ο Θεο-βάλδος άφήκεν έλευθέρους και άθίκτους τους αιχμαλώτους.

Τόν Βολταίρον έβασάνεζαν διαρκῶς διάφοροι συγγραφείς, πού ήθελαν νά του διαβάσουν τά έργα των. Μίαν ήμέραν έ-νας νέος δραματικός συγγραφεύς έπαρου-σίασθη εις αὐτόν και έζήτησε νά του δια-βάση ένα νέον δοράμά του, τήν «Ζάν ντ' Αρκ». Από τήν συγκίνησή του τό χειρό-γραφο διέφυγε από τά χέρια του και ή «Ζάν ντ' Αρκ» έπεσεν εις τό τζάκι. Ο ποιητής έτρεξε νά τό άποσύρη, άλλ' ο Βολ-ταίρος έμποδίζων αὐτόν, του λέγει:

—Μή για τό Θεό! Έρετε πολύ καλά

ότι ή Ζάν ντ' Αρκ έχάη ζωντανή.

Ός γνωστόν, Α-ρίσταρχος ο Σάμιος

εδίδαξε πρώτος ότι ή Γη κινείται περι-τόν άξονά της. Οι ιερείς όμως εξανέστη-σαν και τόν κατηγορούσαν ότι ταραττει τήν ήσυχίαν τῶν Θεῶν της Γης. Ο Αρί-σταρχος διά νά τούς κάνη τό χατήρι, για-τί δέν τόν έδέχοντο πλέον εις τά μυστή-ρια, έτροποποίησε τήν θεωρίαν του ειπών:

—Η Γη κινείται μεν περι τόν άξονά της, εξαιρέσει όμως τόν μέρος όπου κά-θονται οι Θεοί.

Ο βασιλεύς της Αγγλίας Κάρολος ο Α', καταδιωχόμενος από τόν Κρόμβελ, κατέφυγε, μετά διαπραγματεύσεις, εις τήν Σκωτίαν. Οι Σκῶτοι όμως, παραβάνον-τες τόν δοθέντα λόγον, έπώλησαν τόν Κά-ρολον εις τους Αγγλους του Κρόμβελ. Ο Ατύχως μονάρχης, έρωτώμενος παρά τινος φίλου του, διατί εξεδίλκωνεν ευχαρί-στησιν όταν οι έχθροί του τόν παρελάμ-βανον, παρετήρησε:

—Χαίρω διότι φεύγω από τους Σκώ-τους, διότι αντί νά μένω μεταξύ εκείνων πού με πούλησαν, προτιμώ νά ευρίσκωμαι εις τά χέρια εκείνων, πού με άγόρασαν.

Εις ταξιδιώτης, ταξιδεύων εν ήμέρα δομινατόν χειμῶνος έστάθμευσεν εις τι πανδοχείον και έπλησίασε τοσούτον εις τό πυρ ώστε έχάσαν τά υποδήματά του.

—Θά κάψετε τά σπηρούνια σας, ει-πε ή κόρη του πανδοχέως μόλις άντελή-φθη τό πράγμα.

—Θέλετε νά πήτε τά παπούτσια μου; Ηρώτησε ο ταξιδιώτης

—Όχι απήντησε ή κόρη, διότι αὐτά ήδη.. έχάσαν.

Εις κύριος καθήμενος εις τι θεωρεϊον του θεάτρου παρετήρησε έμπροσθέν του πλουσίας έστολισμένην και κομμοτάτην κυρίαν, ήτις συνεκέντρου τά βλέμματα τῶν θεατῶν.

—Ποία είναι ή κυρία αὐτή; ήρώτησεν ένα φίλον του, παρακαθήμενον.

—Μά, ή., γυναίκα σου, απήντησε έ-κείνος.

—Είναι τόσο αλλοιώτικη εις τό σπίτι ώστε, ώστε λόγω τιμής, δέν τήν άνεγνώ-ρισα.

Εις τόν καιρόν του φερετζέ και τῶν χαρεμιῶν εις τήν Τουρκίαν τῶν Σουλτά-νων ο καφές άπετέλει ένα από τά μεγαλεί-τερα δικαιώματα της γυναίκας του χαρε-μιού. Ι όσον ώστε ή άπαγόρευσις εκ μέρους του συζύγου εις τήν χανούμισσάν του νά πίνη καφέν άπειτέλει ένα εκ τῶν έλαχί-στων προβλεπομένων από τόν ιερὸν νόμον λόγω διαζυγίου υπέρ της γυναικός και εις βάρος του συζύγου.

Ένα στρατηγόν τόν έπληροφόρησεν όλίγον προ της συναντήσεως με τόν έχθρόν ο ύπασιπτής του, ότι ή δύναμις τῶν έχ-θρῶν διαρκῶς αύξάνει.

—Παιδί μου, απήντησεν ο στρατηγός, έδῶ δέν ήλθαμε για νά μετρήσωμε, άλλά για νά νικήσωμε. Έμπρός.

Τοῦ προξενούσε τὸν οἶκτο στ' ἀλήθεια ἐκείνη ἡ ξανθή, καὶ ὡρὴ νῆα ποὺ ἔμοιαζε σὰν Παναγία τοῦ Ἀσο ποὺ κάθε μέρα ἐδῶ κι' ἕνα μὴ-να, ἐπλησίαζε φοβισμένη στὴ θυρίδα τοῦ καὶ ζητοῦσε μ' ἀνυπόμονη φωνή!

«Μήπως ὑπάρχει τίποτε γιὰ τὴν Ἄννα Μάρι;»

«Τίποτε!» Χωρὶς ἄλλο θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κα-νένα ἐρωτικό γράμμα. Ἀλλὰ μὲ τὶς ἀλλόκοτες ἰδέες τοῦ γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ γιὰ τὴν αἰσθηματικὴ τους ἐπιμονή, ὁ Φράνκο Βάρτσι, ὑπάλληλος τοῦ Ταχυδρομείου στὴ θυρίδα τοῦ «Πόστ Ρεστάντ», εὗρισκε πὼς ἡ ξανθὴ ἐκείνη νῆα ἐπερίμενε ἰσως μάταια τὸ γράμμα ποὺ θὰ τὴς χάριζε μιὰ μεγάλη ἀνακούφιση στὴν ψυχὴ τῆς.

Ποιὸς ξέρεῖ ποιὸς ἦταν ὁ ἄγνωστος ποὺ δὲν ἔγραφε κι' ἰσως νὰ μὴν τὴν σκεφτόταν καθόλου παρ' ὅλο ποὺ ἡ δι-κὴ τῆς καρδιὰ ἀνυπομονοῦσε καὶ δὲν ἐκουραζόταν νὰ πε-ριμένει καὶ νὰ ἐλπίζει!

Ἀπὸ τὶς πολλὲς φορὲς ποὺ τῆς ἔλεγε «ὄχι» στὴν ψυχὴ τοῦ Φράνκο δημιουργήθηκε ἕνας οἶκτος ποὺ σιγά-σιγά μετεβλήθη σὲ στοργή, σ' ἕνα πόνο γιὰ τὴ μικρὴ ξανθὴ κι' ἀπογοητευμένη νῆα. Δὲν μπο-ροῦσε ὅμως νὰ τῆς κρύψει τὴν ἀλήθεια.

Καὶ κάθε μέρα, ἀκούραστη ἡ Ἄννα ἐπλησίαζε στὴ θυ-ρίδα.

—Τίποτε;
—Γίποτε! Μὰ γιὰ ποιὸν ὑ-ποφέρετε τόσο καὶ χάνετε τὴν εὐτυχία σας, δεσποινίς Ἄννα; τὴν ρώτησε μιὰ μέρα κατανικώντας κάθε δισταγμὸ τοῦ.

«Ἡ νῆα δὲν ἀπῆντησε» ὡ-χρίασε κ' ἀπεμακρύνθη μὲ σουρτὰ βήματα.

Γιὰ δύο μέρες δὲν παρου-σιάστηκε. Ὁ Φράνκο ἔνοιωθε

πὼς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ περάσει κι' ἡ τρίτη χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ψάξῃ δολόκληρη τὴν πόλη καὶ νὰ τὴν βρῇ, γιατί ἤθελε νὰ τῆς πῇ... Τὶ πράγμα;

Τὴν ἄλλη μέρα, τρέμοντας καὶ κοκκινίζοντας λίγο, ἡ Ἄννα παρουσιάστηκε στὴ θυρίδα.

—Τίπε;
—Τίποτε! δηλαδή, ἀκούστε, Ἄννα, Δεσποινίς Ἄννα, θὰ ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω... ἀπόψε τὸ βράδυ... στὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου...

Ἡ νῆα ἔκανε ἕνα καταφατικό νεῦμα μὲ τὸ κεφάλι καὶ ἔφυγε σχεδὸν τρέχοντας.

«Ὅ,τι μπορούσε νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ ἡ καλὴ του καρδιὰ καὶ ἡ ἀγνὴ ψυχὴ τοῦ, τὸ ἐπανελάβε στὴν Ἄννα ἐκεῖνο τὸ βρά-δυ, περπατώντας σιγά-σιγά ἀνάμεσα στὶς δενδροστοιχίες τοῦ πάρκου, ποὺ τὶς ἔλουζε τὸ φεγγάρι μὲ τ' ἀσημένιο φῶς τοῦ.

Κα' ὥρθωσε νὰ τὴν κἀνὴ νὰ μὴν σκέπτεται πιά ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἀνταποκρινόταν στὸν ἑρωτὰ τῆς καὶ τὴν ἔπεισε νὰ ὀπλισθῇ μὲ ἀδιαφορία καὶ περιφρόνηση γιὰ τὸν ἀνά-ξιον ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἔκανε τὰ ὑποφῆρη τόσο πολὺ, ἐνῶ ἦταν τόσο ὡραία καὶ τόσο ἀξιαγάπητη...

«Ἦταν συγκινημένη. Νὰ γιατί δὲν μοῦ εἶπε τίποτε ἀπόψε Ἀλλὰ αὐριο θὰ μοῦ μιλήσῃ...», σκεφτόταν Φράνκο γεμάτος ὄνειρα κι' ἐλπίδες, προσπαθώντας μάταια νὰ κοι-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ

M. ΜΑΡΕΛΙ

Ἡ χαρά μου δὲν περιγράφεται

λα γράμματα, ἐπάνω ἀπὸ τὸνομά τῆς ἔγραψε τὴ λέξι «ἐπι-στρέφεται».

Ὁ Φράνκο ἀναπήδησε ἀπὸ τὴν θέση τοῦ, εὐτυχισμένος. —Ἀγαπημένη μου μικροῦλα, ἀγάπη μου... τῆς εἶπε καὶ τῆς ἔσφιξε μὲ πάθος τὰ χέρια μέσ' τὰ δικά του.

«... Ἔτσι ἀγαπημένη μου Λουίζα, δὲλα πῆγαν καλὰ, κα-θὼς μὲ εἶχες συμβουλευθῇ. Ἀρραβωνιάστηκα καὶ σὲ δύο μῆνες θὰ γίνουν οἱ γάμοι μας. Γιὰ μένα, τὸ ξέρεις, ὁ ἔρω-ς ὑπῆρξε κεραυνοβόλος. Ἀγάπησα σχεδὸν ἀμέσως τὸ Φράν-κο μου, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εἶδα, τυχαίως, μαζί-ρις τὶς πολυτίμιες συμβουλές σου, ποὺ τόσο μὲ ἐξυπηρέ-τησαν καὶ μοῦ ἔδωσαν θάρρος, δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸν κά-νω νὰ μὲ προσέξῃ καὶ πρὸ παντὸς νὰ μ' ἀγαπήσῃ νὰ τὸν πολὺ, ὅπως μ' ἀγαπᾷ τώρα... Σοῦ ὁμολογῶ πὼς τόσο φορὲς ἐδίστασα... ἡ κωμωδία μ' ἔκανε νὰ ταπεινωθῶμαι... ἐννοιωθᾷ τὸν ἐφιάλτη νὰ μοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιὰ βλέποντάς-τον νὰ ὑποφέρῃ... Τὸ γράμμα σου ἔφθασε στὴν πιά κατὰ-ληλθι στιγμή... Αὐτὸ ἔδωσε τὴν τελευταία φάση στὴν κω-μωδία... αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ πάρῃ ἀμέσως τὴν ἀπόφασή του. Καὶ τώρα... εἰμαι τόσο... πολὺ εὐτυχισμένη».

Μ' ἕνα χαμόγελο ἡ Ἄννα ἔκλεισε τὸ γράμμα κι' ἔγρα-ψε στὸ φάκελλό του τὴν διεύθυνση τῆς πιά ἀγαπημένης τῆς φίλης.

M. ΜΑΡΕΛΛΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

μὴθ' μέσα στὸ μικρὸ καμαράκι τοῦ.

Τὴν ἐπομένην τὸ ἀπόγευμα ὅμως συ-νέβη κάτι τὸ ἀπρόο-πτο.

Ἀνάμεσα σ' ἕνα πακέτο ἐπιστολῶν, ὁ Φράνκο βρῆκε ἐκπληκτος καὶ γεμάτος ἀ-γωνία, ἕναν τετράγωνο φακέλλο στὸν ὁποῖο ἦταν γραμμένο, μὲ γράμματα μεγάλα καὶ λεπτὰ, τὸ νομα τῆς Ἄννας Μάρι. Ἦταν τὸ γράμμα «τῆς»! Ὁ ἄγνωστος ἀντίπα-λός του ἄρχισε νὰ κλονίζῃ τὸ ἑρωτι-κό του, ἀδύνατο ὅγκμη, οἰκοδόμημα! Ἐπρε-πε ὅμως νὰ παραδῶσῃ ἐκεῖνο τὸ γρομμά καὶ νὰ μὴν τὸ... λησμονήσῃ στὴ θυρίδα. Μιά σκέψη σκοτείνιασε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ νοῦ τοῦ. Ὅχι! Ὁ ἑρωτὰς ἔπρεπε νὰ εἶναι ἕνα δῶρο κι' ὄχι μιὰ κλοπὴ. Ἡ Ἄννα ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ γράμμα τῆς!

Κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα, ἡ Ἄννα παρουνιάστηκε στὴ θυ-ρίδα ἀλλὰ δὲ βρῆκε τὸ Φράν-κο. Φεύγοντας τὸν συνήτησε στὴν ἔξοδο. Κάθισαν σ' ἕνα τραπέζι τῆς αἰθούσης γραφῆς.

—Ἄννα δὲν ξέρω νὰ λέγω ἄστοχες κουβέντες!.. τῆς εἶπε, ξέρεις πόσο σ' ἀγαπᾶ... καὶ τώρα... ἔφθασε τὸ γράμμα «ἐκεῖνου» ποὺ τόσον καιρὸ περιμένει.

Καὶ μὲ μιὰ σχεδὸν τραγικὴ χειρονομία ἔρριξε ἐπάνω στὸ τραπέζι τὸν τετράγωνο φά-κελλο.

Ἡ Ἄννα εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι καὶ δὲν χονδρὰ δά-κρυα κύλισαν στὰ μάγουλά-της κι' ἔπεσαν κάτω στὶς πλά-κες.

Ὁ Φράνκο ἔνοιωθε τὸν ἑαυτὸ τοῦ νὰ τρέμῃ.

—Ἄννα, Ἄννα ἀγαπημένη μου, σὲ ἱκετεύω... ἀπεφάσισε... Ἀκουσε... θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου; τῆς εἶπε μὲ ἀ-γωνία.

Ἡ νῆα σήκωσε τὸ κεφάλι τὸν κύτταξε καὶ με γλυκύτητα, πῆρε τὴν πέννα καὶ μὲ μεγά-

Ἀπὸ τοὺς ἑρωτὰς τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν

Ὁ Μπαλζάκ καὶ ἡ Γεωργία Σάνδη

Τὸ ρωμάντσο τῆς ζωῆς των

Ἱστορικὴ θὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἡ μεγά-λη φίλια, ποὺ συνέδεσε τὸν μεγάλο μυ-θιστοριογράφο τῆς Γαλλίας Ὁνὼρ Μπαλ-ζάκ καὶ τὴν διάσημη γιὰ τὶς ρωμαντικές τῆς περιπέτειες συγγραφέα τῆς ἐποχῆς τοῦ, Γεωργίαν Σάνδην.

Γιὰ τὴν παροιμιώδη αὐτὴ φίλια θὰ δι-ηγηθοῦμε ἐδῶ μερικές χαρακτηριστικὲς λεπτομέρειες.

Ἡ Σάνδη, πολὺ νῆα ἀκόμη, εἶχε παν-τρευθῇ τὸν βαρῶνο Ντουντεβάν ὁ ὁποῖος ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες ἀρι-στοκρατικὲς οἰκογένειες τῆς Γαλλίας.

Μὰ ὁ γάμος τῆς ἦταν γι' αὐτὴν τρομερὰ ἀτυχία. Τίπο-τε δὲν μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ κοινὸ μετοξὺ τοῦ ἀριστοκρά-του βαρῶνου καὶ τῆς ρωμαντικῆς συζύγου τοῦ. Ἡ βαρὼνη Ν'ουντεβάν δὲν ἦταν γυναίκα γιὰ νὰ ζήσει μέσα στὴν ὑπο-κριτικὴ ἐθιμοτυπία τῶν ἀριστοκρατῶν, ἡ ὁποία τὴν ἐνό-χλοῦσε φοβερά. Ἐννοιοῦσε τὴ νεανικὴ τῆς καρδιὰ νὰ σκιρτᾷ γιὰ ἑρωτες καὶ περιπέτειες. ὄνειρευόταν τὴν ἐλεύθερη ζωὴ τῶν καλλιτεχνῶν τῆς ἐποχῆς τῆς, τὴ δόξα.

Στὴν ψυχολογικὴ λοιπὸν κατάστασιν ποὺ βρισκόταν ἡ Σάνδη, τῆς χρειαζόταν ἕνας ἄνθρωπος γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ νὰ πάρῃ τὴν ἀποφασὴ τῆς, νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ ἐκείνη, στὴν ὁποία τὴν κατεδίκασε ἡ κοινωνικὴ τῆς θέσις καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ποὺ ζητοῦσε. Καὶ ὁ ἄν-θρωπος αὐτὸς δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῇ. Ἦταν ὁ Ἰού-λιος Σαντώ, ἕνας μυθιστοριογράφος.

Ἡ Γεωργία καὶ ὁ Ἰούλιος ἀγαπήθηκαν. Κι' ἔπειτα ἀ-πὸ λίγο καιρὸ, ἡ βαρὼνη Αὐγὴ Ντουντεβάν, ἀκολούθησε τὸ φίλο τῆς καὶ ῥίχτηκε μαζί του στὴν ἐλεύθερη μοῦσικη ζωὴ, κυνηγώντας τὴ δόξα!

Εἶναι ἀπερίγραπτες οἱ ἐκκεντρικότη-τες αὐτῆς τῆς ρωμαντικῆς γυναίκας. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔκανε, ἦταν ν'ἀφήσῃ τὸν τίτλο τῆς βαρὼνης καὶ τὸνομά τῆς καὶ νὰ πάρῃ ἕνα ἀπλό φιλολογικὸ ψευδώνυμο τὸ ὁ-ποῖο καὶ τῆς ἔμεινε: Γεωργία Σάνδη.

Ἐγκατεστάθη μαζί μὲ τὸν φίλο τῆς σ' ἕνα ὑπερῶ κι' ἐκεῖ ἄρχισε τὴν και-νούργια ζωὴ τῆς. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ πωλῇ ἀκουαρέλλες καὶ κεντήματα, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί τῆς.

Ἡξέρε νὰ ζωγραφίζῃ καὶ νὰ κεντᾷ θαυμάσια. Συγ-χρόνως εἶχε ἀρχίσει νὰ γράφῃ ποιήματα, καὶ διηγήματα καὶ νὰ τὰ δημοσιεύῃ σὲ διάφορες ἐφημερίδες καὶ περιοδικά.

Ἦταν ἀπογοητευμένη μὲ τὴν καινούργια ζωὴ τῆς. Μα-ζί μὲ τὸν φίλο τῆς, ζοῦσε μέσα σὲ μεγάλη φτώχεια, ὅπως ὅλοι οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ καλλιτέχναι στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου τῶν. Μὰ ζοῦσε ἐλεύθερη, εὐτυχισμένη, ἐρωτευμέ-νη. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ προσελήθη μὲ τακτικὸ μι-σθὸ σὲ μιὰ ἐφημερίδα. Μὰ τὰ χρήματα ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς δὲν τῆς ἄρκοῦσαν γιὰ νὰ πληρώνῃ τὶς τουαλέτες τῆς. Ἦταν τόσο κομπῇ καὶ εὐχάριστη ὥστε δὲν μπορούσε νὰ ντύνεται φτωχικά. Καὶ ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκ-κεντρικότητες τραβοῦσαν, φυσικά, ἐπάνω τῆς τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ!.. ἐπὶ πλεόν ἐβγαλε τὰ γυναικεία φορέματα καὶ φόρεσε ἀνδρικά. Ἦταν κι' αὐτὸ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξω-φρενισμούς τῆς, ὅτι ὅμως καὶ ὁ μεγαλύτερος. Τὴν ἐβλε-παν νὰ βγαίνει ἔξω, φορῶ τας παντελόνι καὶ ρεντιγκότα καὶ νὰ πηγαίνει στὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων, στὰ θεάτρα, στὰ ἐργαστήρια τῶν καλλιτεχνῶν, στὰ μουσεῖα, στὰ καφ-φενεῖα, παντοῦ, τέλος δπου μπορούσε ν' ἀναπνεύσῃ τὸν πραγματικὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας.

Ὁ Μπαλζάκ θέλησε μιὰ μέρα νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τὴν ποιήτριαν αὐτὴ, ποὺ προκαλοῦσε τὴν γενικὴ περιέργεια. Τὴν εἰδοποίησε λοιπὸν νὰ πῇ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ τα-πεινὸ ὑπερῶ τοῦ ὁποῖο ἐστόλισε ὅσο μπορούσε καλὸ-

τερα, μ' ὅ,τι ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε κι' αὐτὸς τρομερὲς οἰκονομικὲς στενοχώριες.

Ἡ Γεωργία Σάνδη πῆγε πράγματι, μαζί μὲ τὸν φίλο τῆς, τὸν Σαντώ. Ὁ Μπαλζάκ τοὺς παρέθεσε γεῦμα καὶ μά-λιστὰ μὲ σαμπάνια! Συνωμίλησαν γιὰ διάφορα ζητήματα καὶ στὸ διάστημα μιᾶς ὥρας γεννήθηκε μέσα τοὺς ἡ με-γάλη ἐκείνη καὶ ἱστορικὴ φίλια ποὺ παρέμεινε μνημειώδης. Ὡστόσο, ἐξηκολούθησαν τὴν συνομιλία τοὺς ὥς τὰ μεσά-νυχτα. Ἦταν πιά ὥρα νὰ χωριστοῦν. Μὰ ὁ Μπαλζάκ ποὺ εἶχε νὰ πῇ πολλὰ πράγματα ἀκόμη, θέλησε νὰ συνοδεύσῃ τοὺς ἐπισκέπτας ὥς τὸ σπῖτι τοὺς.

Φόρεσε τότε, ὅπως διηγεῖται ὁ βιογράφος τοῦ, μιὰ θαυ-μασία ὀλοκαίνουρη νυχτικὰ μὲ χιυπητὰ χρώματα καὶ βγῆκε ἔξω μαζί τοὺς, μὲ τὶς...παντοφλές καὶ μ' ἕνα φανά-ρι στὸ χέρι! Μὰ ἦρθε καὶ πάλι ἡ ὥρα νὰ χωριστοῦν.

—Εἶναι πολὺ σργά, τοῦ εἶπε ἡ Σάνδη. Φοβοῦμαι μήπως σὰς συμβῇ τίποτε κακό, τώρα ποὺ θὰ γυρίζετε μόνος σας!

—Ὡ! δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ, εἶπε γελώντας ὁ Μπαλζάκ. Ἄν συναντιθῶ μὲ τίποτε κακοποιούς, ἢ, θὰ με-πάρουν γιὰ τρελλό, εἶσι ὅπως θὰ με ἴδουν καὶ θὰ με φο-βηθοῦν. ἢ θὰ με πάρουν γιὰ κανένα μεγάλον ἀρχοντα καὶ τότε θὰ με σεβασθοῦν!

Πέοσσε κάμποσος καιρὸς καὶ ἡ φίλια τοὺς μεγάλωσε πολὺ, ἀλλὰ κάποτε ὁ Μπαλζάκ ἔχασε τὴν ἀγαπημένη του φίλη. Ὄταν τὴν ξαναβρῆκε, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, πόσο εἶχαν ἀλλάξει τὰ πράγματα καὶ πόσο εἶχαν ἀλλάξει κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι!

Δὲν εἶναι ἄνωστη ἡ αἰσθηματικὴ πε-ριπέτεια ποὺ εἶχε ἡ ποιήτρια μὲ τὸν γλυ-κύτατον ποιητὴν Ἀλφρέδο ντὲ Μυσσέ. Ἦταν ἕνας ἔρω-ς σπαρακτικός, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε στοιχίσει ἀθόνα φλογερὰ δά-κρυα! Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸν ἡ Γεωργία Σάνδη ἐξήγησε νὸ βρῇ παρηγοριά μὲ ἄλ-λους περαστικούς ἑρωτὰς στὴν Ἰταλία ἐπου ἐαζίδεψε. Καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς ἑ-ρωτὰς δὲν βρῆκε παρὰ μονάχα τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀπογοήτευση.

Ἐνα καλοκαίρι ὁ Μπαλζάκ πῆγε νὰ περῶσῃ μερικές μέρες σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλιν τὴ Νοάν, κι' ἐκεῖ ἔμαθε πὼς στὴν ἴδια πόλιν ἔμεινε ἀπὸ λίγο καιρὸ καὶ ἡ παλιὰ του φίλη. Πῆγε καὶ τὴν βρῆκε. Τῆς διηγήθηκε τὴ ζωὴ τοῦ κι' ἐκείνη τὴ δική τῆς. Μὰ ἡ φωνὴ τῆς δὲν εἶχε πιά τὴν παλιὰ ζωηρότητα! Ἦταν ἀργή, λιγάκι βραχνή, περίλυ-πη. Ὄταν τελείωσε τὴ διήγησή τῆς τοῦ εἶπε:

—Γράψτε τα αὐτὰ σείς, ἀγαπητέ μου φίλε, γράψτε τὸ ρωμάντσο τῆς ζωῆς μου γιατί ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι νὰ ἔχω τὶς δυνάμεις ποὺ μοῦ χρειάζονται, γιὰ νὰ τὸ γράψω μο-νάχη μου.

Ὁ Μπαλζάκ τῆς τὸ ὑποσχέθηκε καὶ ἔφυγε, μὲ τὴν ἀπό-φασιν νὰ γράψῃ. Καὶ πράγματι ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ... Ἡ συνάντησις των αὐτὴ μὲ τὴ Σάνδη ἦταν ἡ τελευταία.

Ὅσο γιὰ τὸν πρῶτο σύζυγο τῆς Γεωργίας, τὸν βαρῶνο Ντουντεβάν, ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε πάρει διαζόγιο, ὅταν ἐξήγησε ἀ-πὸ τὸν βασιλεῖα ἕνα πα-ράσημο, ἀνέφερε μεταξὺ τῶν προσόντων τοῦ, ὅτι ἦτο ὁ νόμιμος σύζυγος τῆς Γεωργίας Σάνδης.

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολυεκατομμυριοῦχος Κέσσελμπαχ, πού ζητούσε νά βοηθήσει Πέτρον δούκα, γιά νά εφαρμόσει τό σχέδιο πού θά τόν ἔκανε ἐνδοξο, βρέθηκε σκοτωμένος στό ξενοδοχείο «Παλλάς» μέ μιὰ μικρή πληγή κάτω ἀπό τήν καρδιά, καί δίπλα στό πτώμα του ἡ κάρτα τοῦ Λουπέν. Σέ λίγο ἐδολοφονήθη καί ὁ γραμματικός του, ἐπειδή ἀνεγνώρισε σέ ποιόν ἀνῆκε ἡ ταμπακέρα μέ τὰ ψηφία Α. Μ. πρὶν μιλίση. Τό ἴδιο βράδυ γύρισε καί ἡ Δολορὲς Κέσσελμπαχ, ἡ ὁποία συντηριζομένη ἀπὸ τὴ δεινὴ συμφορὰ, ἀπεσώθη σὲ μιὰ βίλλα, κατὰ σύσταση τοῦ πρίγκιπος Σερβίν—τοῦ Λουπέν. Ἐκεῖ ἔμενε καί ἡ τροφὸς τοῦ Λουπέν ἡ Φραντσεσκά μέ τὴν νεορὰν Εὐδοκίαν, τὴν προστατευομένην τοῦ Λουπέν ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ὁ Πέτρος ὁ Δουξ ἐπέθανε, ἐφάρξε τέτοιον τὸν ποιητὴ Μπωμπρέ πού ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ καί τὸν ἔβαλε νά γνωρισθῇ μέ τὴν Εὐδοκίαν. Ὄταν ἦλθε στό Παρίσι ὁ Στάνβερζ, καί ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Λενορμάν τοῦδεῖς τὴν ταμπακέρα, ἐκεῖνος ἐτόλμαζε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα, μ' ὅλες τὶς παρακλήσεις τῆς Δολορὲς ποῦταν μπροστά. Ὄταν ἔφηνε τὸν ἀρσέναι καί ὁ Λενορμάν ἐροῖχθη εἰς καταδίωξιν τῶν κακούργων. Ἐκεῖνοι τὸν παρέσυραν μέ τὸν Γκουρέλ στὰ ὑπόγεια τῆς βίλλας—ποῦ ἔμενε ἡ Κέσσελμπαχ. Ἐπίασαν καί τοὺς δυὸ καί τοὺς ἐροῖξαν στὸν Σηκουάνα. Ὑστερ' ἀπὸ μέρες στὰ ἴδια ὑπόγεια ὁ συνένοχος τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου, ὁ Ἀλτενχάιμ βρέθηκε σκοτωμένος ἀπὸ τὸν σύντροφό του, κι' ἐκεῖνος ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ Λενορμάν ἦταν ὁ Λουπέν, ὁ ὁποῖος καί συνελήφθη διότι δὲν ἐπνίγη στὸ Σηκουάνα. Στὴ φυλακὴ ὁ Λουπέν δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Στάνβερζ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι τὸ μυστικὸ τοῦ Κέσσελμπαχ ἦταν ὅτι ὑπῆρχαν μερικὲς πολυτίμες ἐπιστολὲς τοῦ Γερμανοῦ αὐτοκράτορος στὸν πύργον τοῦ Βέλδεντ. Ὁ Λουπέν ἔκαμε μερικὲς δημοσιεύσεις καί τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νά τὸν ἐπισκεφθῇ ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπῆρε κι' ἐπῆγαν στὸ Βέλδεντ. Μιὰ μικρὴ τρελλὴ ποῦταν ἐκεῖ, λίγο τοὺς ὠδήγησε σὲς ξερυνές τῶν καί ὁ τὸν τέλος ὁ Λουπέν ἀνεκάλυψε τὴν κρύπτην δὲν βοήθη τίποτα ἐκεῖ μέσα. Εἶχε πάρει τὶς ἐπιστολὲς κι' εἶχε δολοφονήσει τὴν τρελλή Ἰσιλδαν. Ὁ Λουπέν ὑπεσχέθη νά βοηθῇ τὶς ἐπιστολὲς ἐντὸς μὴνός κι' ἐπεσκέφθη στὸ σπίτι τῆς Κέσσελμπαχ, ἡ ὁποία τοῦ ἐξέφρασε τὸν τρόμον τῆς γιὰ τὴν παρακολουθοῦσαν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τὶ δουλειὰ κάνει αὐτὸς ὁ κύριος;
—Στὴν τιμὴ μου, καλὰ—καλὰ, δὲν ξέρω. Εἶναι ἀνθρώπος ἀλλοιότιμος. Εἶναι πάντα μόνος. Δὲν μιλάει ποτὲ μέ κανένα. Ἐδῶ σχεδὸν δὲν ξέρουμε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του. Μᾶς δείχνει τὰ φαγητὰ πού θέλει μέ τὸ δάχτυλό του σὲν κα τάλιο. Σὲ εἰκοσι λεπτὰ τελειώνει. Πληρώνει, φεύγει.
—Καί πότε ξανάρχεται;
—Κάθε τέσσαρες ἢ πέντε ἡμέρες. Δὲν εἶναι τακτικός.
—Αὐτὸς εἶναι, δὲν μπορεῖ νά μὴν εἶναι οὗτος, ἔπανε. Λάμβανε μέσα τοῦ ὁ Λουπέν. Εἶναι ὁ Μαλράιχ, αὐτὸς εἶναι. Ἀναπνέει εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων βημάτων ἀπὸ ἐμένα. Νά τὰ χέρια πού σκοτώνουν ἀδιάκοπα. Νά τὸ μυαλὸ πού μεθαίει ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ τοῦ αἵματος... Νά τὸ θηριώδες τέρας. Νά ἡ νυχτερίδα...
Καί ὅμως ἦτο δυνατόν; Εἶχε καταλήξει νά τὸν θεωρῇ ὡς πλάσμα τόσο φανταστικόν, ὥστε δυσχερασεῖτο τώρα πού τὸν ἔβλεπε ζωντανόν νά κινῆται ἐμπρὸς του. Δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ δι' ἑτρώγε, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι, ψωμί καί κρέας καί ἔπινε μύρρα σάν τὸν πρῶτον τυχόντα, αὐτὸς πού τὸν εἶχε φαντασθῇ ὡς ἀκάθαρτον κτῆνος πού ἐτρέφετο ἀπὸ ζωντανὴν σάρκα καί ἐγλύκαινε τὸν λάρυγγά του μέ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων του.
—Πᾶμε, Ντουντεβίλ!
—Τὶ ἔχετε, ἀρχηγέ; Εἰσθε κατακίτρινοι.
—Ἐχω ἀνάγκην ἀπὸ ἀέρα. Ἀς φύγουμε...

Ἐξω ἀνέπνευσε βαθειά, ἐσφόγγισε τὸ μέτωπό του καί ἐψιθύρισε:

—Εἶμαι καλύτερα, ἐκεῖ μέσα πνιγόμενος... Ντουντεβίλ, ἡ λύσις πλησιάζει. Ἀπὸ ἐβδομάδες τώρα παλεύω ἀναντίον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ. Κοί νά, ξαφνικά, ἡ τύχη μου τὸν φέρνει στὸ δρόμο μου. Τώρα εἶμασ' ἐς ἰσοπαλοί.

—Δὲν χωρίζομαστε, ἀρχηγέ; Ὁ ἀνθρώπος μᾶς μᾶς εἶδε μαζί. Θὰ μᾶς προσέξῃ λιγώτερο διὰν εἰμαστε χωριστά.

—Μᾶς εἶδε; εἶπεν ὁ Λουπέν σκεπτικός. Αὐτὸς φαίνεται ὅτι δὲν βλέπει τίποτε, ὅτι δὲν ἀκούει τίποτε. Τὶ ἀπαίσιος τύπος!

Καί πράγματι ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ὁ Λέων Μασσιὲ ἐφάνη νά ἀπομακρύνεται χωρὶς νά ἐνδιαφερθῇ νά κυττάξῃ ἂν παρηκολοθεῖτο. Εἶχε ἀνάψει ἕνα σιγαρέτο καί ἐκάπνιζε μέ τὸ ἕνα χέρι πίσω, βαδίζων ἀδιάφορα σάν νὰ ἐξαίρετο τὸν ἥλιο καί τὸν ὄροσερὸ ἀέρα καί σάν νὰ μὴ ὑποπιεύετο ὅτι εἶναι πιθανόν νά ἐπιτηρηθῇ ὁ περιπατὸς του. Ἐπέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ τελωνεῖο, ἐπροχώρησε κατὰ μῆκος τῶν ὁχυρωμάτων, ἐγύρισε καί πάλιν διὰ τῆς πύλης Σιαμπερὲ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀνταρσίας. Ἐπρόκειτο ἀρα γὰρ νὰ μῇ εἰς τὰ διαμερίσματα τοῦ ἀριθμοῦ 3; Ὁ Λουπέν τὸ ἐπιθυμοῦσε πολὺ. Θὰ ἦτο ἡ καλύτερα ἀπόδειξις τῆς συνεργασίας του μὲ τὰ μέλη τῆς συμμορίας Ἀλτενχάιμ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐστράφη καί μῇκε εἰς τὴν ὁδὸν Ντελεζιάν, τὴν ὁποῖαν ἀκολούθησε μεχρὶ πέραν τοῦ ποδηλατοδρομίου Μτουφφαλο. Ἀριστερὰ, ἀπέναντι τοῦ ποδηλατοδρομίου, ὤπηρε, ἀνάμεσα εἰς τὰ ἐπ' ἐνοικίω παρκοῦ τοῦ τέννυς καί τῶν παγκῶν, μὲ κρὸν ἀπομονωμένον περίπτερον, τὸ ὁποῖον εἶχε γύρω ἕνα ἀραιοφυτευμένον κήπον.

Ὁ Λέων Μασσιὲ ἐσταμάτησε, ἔβγαλε ἕνα μάτσο κλειδεῖα ἀνοίξε πρῶτα τὸ κιγκλίδωμα τοῦ κήπου, ἔπειτα τὴν πόρτα τοῦ περιπτέρου καί ἐξηφανίσθη. Ὁ Λουπέν ἐπλησίασε μὲ καθ' ἑαυτοῦ ἀντελήφθη ἀμέσως, ὅτι τὰ ἐπιπλωμένα δωμάτια τῆς ὁδοῦ Ἀνταρσίας ἔφταναν μεχρὶ τοῦ τοῖχου τοῦ κήπου.

Ὅταν ἐπλησίασε ἀκόμη περισσότερον, εἶδεν, ὅτι ὁ τοῖχος αὐτὸς ἦτο ὑπερύψηλος καὶ ἐπάνω του ἐστηρικτο κάποιον ὑπόστεγον, κτισμένον στὸ βάθος τοῦ κήπου. Ἐξηκριβώσε, ὅτι τὸ ὑπόστεγον αὐτὸ, ἐστηρικτὸ εἰς ἕνα ἄλλο πού ἦταν στὴν δευτέραν ἀλὴν τοῦ ἀριθμοῦ 3 καί τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς ἀποθήκη εἰς τὸν Μεταπράτην.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ὁ Λέων Μασσιὲ, κατοικοῦσε σὲ σπῆτι συνεχόμενον μὲ τὸ δωμάτιον, ὅπου συναθροίζοντο οἱ ἐπὶ τὰ συνένοχοι τῆς συμμορίας Ἀλτενχάιμ. Ἐπομένως, οἱ τὸς ἦτο ὁ ὑπεύθυνος ἀρχηγὸς τῆς καί ἐπικοινωνοῦσε μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀσφαλῶς διὰ κάποιος στοᾶς, πού ὤπηρε μετὰ τῶν δύο ὑποστέγων.

—Δὲν εἶχα ἀπατηθῇ! εἶπεν ὁ Λουπέν, ὅταν ἐγύρισε κοντὰ στὸν Ντουντεβίλ. Ὁ Λέων Μασσιὲ καί ὁ Λουδοβίκος ντὲ Μαλράιχ εἶναι ἕνας καί ὁ αὐτὸς ἀνθρώπος. Ἡ κατάστασις ἀποτοσιεῖται.

—Σίγουρα! ὑπεστήριξε ὁ Ντουντεβίλ. Καί πρὶν περᾶσουν λίγες ἡμέρες, ὅλα θὰ κανονισθοῦν.

—Δηλαδή θὰ φάω μιὰ σιγανὴν ἀπὸ τὸν λαμό.

—Τὶ λέτε ἐκεῖ, ἀρχηγέ; Ὁραῖα ιδέα!

—Μπα! Ποιὸς τὸ ξέρει; Εἶχα πνιγτὸς τὸ προαίσθημα, ὅτι αὐτὸ τὸ τέρας θὰ μοῦφερνε δυστυχία.

Ἐπρόκειτο ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης νά παρακολουθεῖσιν τὴν ζωὴν τοῦ Μαλράιχ, κατὰ τρόπον τέτοιον, ὥστε νὰ μὴ μελινῇ ἀγνωστος καμμιὰ του κίνησις.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ ἂν ἐπλίστευαν τοὺς κατοίκους τῆς συνοικίας πού ἐρώτησε ὁ Ντουντεβίλ, ἦτο ἀπολύτως ἀλλόκοτη καὶ ἰδιόρρυθμη. Ὁ «τύπος τοῦ Περιπτέρου», ὅπως τὸν ἔλεγον, ἔμενε ἐκεῖ ἀπὸ ὀλίγων μηνῶν. Δὲν ἔβλεπε καί δὲν ἔλεγε, χετο κανέναν. Δὲν ἤξεραν νὰ ἔχῃ ὑπέρθετον. Καί τὰ παράσκοτεινὰ καί δὲν ἐφωτίσθησαν ποτὲ. Ἀλλ' ὅμως, τὶς περισσότερες φορές ὁ Λέων Μασσιὲ ἔβγαίνει μόλις ὁ ἥλιος κλειε πρὸς τὴν δύσιν του καί ἐγύριζε τὴν χαραυγὴν, ὅπως ἐισχυρίζοντο ἐκεῖνοι, πού τὸν εἶχαν συναντήσῃ κατὰ τὰ ξημερώματα.

Ὁ βίος του ἦτο ἀπολύτως ἀκονόνιστος. Ἐξηφανίζετο πολλὰς ἡμέρας. Ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι ἔμενε κλεισμένος σπῆτι τοῦ Προσέβηθον νά μάθουν τί ἔκανε ἐν τῷ μεσάζῳ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρθωσαν. Συνέβη μάλιστα ἐπανειλημμένως τὸ ἐξῆς παραδόξον. Ἐνῶ ὁ Λουπέν τὸν παρακολουθοῦσε, ὁ

ἀνθρώπος πού ἐβάδιζε σιγὰ—σιγὰ, χωρὶς ποτὲ νά γυρίσῃ νά κυττάξῃ πίσω του καί χωρὶς νά σταματῇ ποτὲ, ἐξαφανίζετο ὡς διὰ μαγείας. Καί ἄλλοτε ἐφαινόταν, ὅτι ἔχανετο μέσα στὸ πλῆθος σάν φάντασμα, ἐνῶ ὁ Λουπέν ἔμενε ἐκεῖ ἀπολιθωμένος, γεμάτος θυμὸ καί ἀπορία. Ξαναφαινότανε ὅμως κάποτε ξαφνικά. Τὶ ἔκανε ἐν τῷ μεσάζῳ;

—Μία σημείωσις γιὰ σᾶς, ἀρχηγέ! εἶπεν ὁ Ντουντεβίλ ἕνα βράδυ κοντὰ τὰς ὀκτώ, ὅταν τὸν συνήντησε εἰς τὴν ὁδὸν Ντελεζιάν.

Ὁ Λουπέν τὴν ἀνοίξε. Ἡ κ. Κέσσελμπαχ τὸν παρακολούθει νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν της. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα δύο ἀνθρώποι εἶχαν σταματήσει κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό της καί ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχεν εἰπῇ: «Μόνο φωτιά ἐφάνη... Ὡστε σύμφωνα, θὰ τὸ κάνωμε ἀπόψ». Εἶχε δὲ κατέβει καί εἶχε παρατηρήσει, ὅτι τὸ ἐξώφυλλον τοῦ παραθύρου τῆς ὑπηρεσίας δὲν ἔκλεινε πιά, ἡ τοῦλάχιστον ἦτο εὐκολον ν' ἀνοίξῃ ἀπ' ἔξω.

—Ἐπὶ τέλους, εἶπε ὁ Λουπέν, ὁ ἴδιος ὁ ἐχθρὸς μᾶς δίνει τὴν μάχη. Τόσο τὸ καλύτερο! Ἀρκετὰ ἐφύλαξα βάρδια κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Μαλράιχ. Τώρα, Ντουντεβίλ, ἀκουσε. Θὰ πᾶς νὰ συγκεντρώσῃς μιὰ δωδεκάδα ἀπὸ τοὺς πιὸ γενοὺς ἀνθρώπους μᾶς. Στάσου! Πάρε καί τὸν Μάρκο μέ τὸν κλητῆρα Ἰερώνυμο. Στείλε τοὺς ὅλους μαζί σὲ τὴν ὁδὸν Ἀμπελών. Ὁ Καρολί μὲ τὸν γιὸ τοῦ θὰ εἶναι στὴ δουλειὰ τους. Ὁ συνεννοηθῇ μαζί τους καί κατὰ τὰς ἑνδεκα καί μισὴ θάρρης νά με συναντήσῃ σὲ τὴν γωνία τῆς ὁδοῦ Ἀμπελώνων ἢ τῆς ὁδοῦ Ρενουάρ Ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἐπιβλέψωμε τὸ σπῆτι.

Ὁ Ντουτεβίλ ἔφυγε. Ὁ Λουπέν πού ἔκρινε ὅτι ἡ στιγμή ἦταν κατάλληλη, ἐπλησίασε στὸ περίπτερον ἐσκαρφάλωσε ἐκεῖ ὅπου ἦθελε, μῇκε σὲ μιὰ ἀποθήκη γεμάτη παληοκιβώτια, ποῦταν δίπλα σὲ τὴν ἀποθήκη τοῦ Μεταπράτη, ἐφιοξε μιὰ μικρὴ τρύπα κι' ἐκύτταξε. Σὲ λίγο εἶδε νά μπαίνει ὁ Μεταπράτης καί σὲ λίγο, ἕνας ἕνος τέσσαρες ἄλλοι. Ἀκουσε τὸ Μεταπράτη νά λέῃ ὅτι οἱ ἄλλοι δυὸ ὁ Ντιεντοννέ καί ὁ Ζουφλοῦ θὰ τοὺς συναγαθοῦσαν κάτω. Ὅταν τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι ἦσαν ὅλοι ἐπλισμένοι, τοὺς εἶπε ὅτι εἶχε ἰδεῖ τὸν ἀρχηγό, δηλαδή εἶχε μιλῇ μὲς ὅς ἕνα σκοτεινὸ δρόμο, κι' ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ θὰ γύμνω-

ναν τὸ σπῆτι τῆς Κέσσελμπαχ.
—Κι' αὐτὴν τί θὰ τὴν κάνουν; εἶπε ἕνας.
—Πρῶτα τὸ μαντὴλ στὸ στόμα, ἔπειτα τὸ σχοινί, καί θὰ τὴν φέρουμε ἐδῶ. Νά, σ' αὐτὸν τὸν παληοκανάπε. Ἐκεῖ θὰ περιμένουμε διαταγὰς.
—Εἶναι καλοπληρωμένη ἡ δουλειὰ;
—Τὰ χρυσαικὰ τῆς Κέσσελμπαχ, πρῶτα.
—Ναί, ἂν βροῦμε πολλὰ ἄλλ' ἐγὼ μιλάω γιὰ τὰ σίγουρα.
—Τρία ἑκατοστάρικα μπροστάντζα γιὰ τὸν καθ' ἕνα μας. Καί ἔπειτα τὰ διπλᾶ.
—Τάχεις τὰ λεπτὰ;
—Ναί;
—Ἡ ὥρα ἡ καλὴ. Ἀς λένε ὅτι θέλουν. Ἀλλ' ὅσο γιὰ τὴν πληρωμὴ δὲν ὑπάρχουν δυὸ σάν αὐτὸν τὸν παράξενον. Μᾶς ἂν ἀνυγκασθῇ κανεὶς νά παίξῃ τὸ μαχαίρι, ὑπάρχει ἰδιαίτερο;
—Τὸ ἴδιο πάντοτε. Δυὸ χιλιάρικα.
—Κι' ἂν εἶναι ὁ Λουπέν;
—Τρία χιλιάρικα.
—Ἀ, ἂν μπορούσαμε νά τὸν βροῦμε αὐτὸν τὸν σατανά.
—Νά τὸ σχέδιον τῆς ἐπιθέσεως! εἶπεν ὁ Μεταπράτης. Θὰ χωριστοῦμε σὲ τρία μπουλούκια. Ἐνα σφύριγμα καί ὁ καθένας ἐμπρὸς σὲ τὴν δουλειὰ του.
Ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, οἱ κακοποιοὶ ἐγκατέλειψαν

τὴν ἀποθήκην. Ὁ Λουπέν ἐβγήκε γρήγορα ἀπὸ τὴν κρύπτην του καί ἐπήδησε στὸ δρόμο. Ἐτρεξε πίσω ἀπὸ τὸ τελωνεῖο καί ἀνέβη εἰς ἕνα αὐτοκίνητο.

—Ὁδὸς Ρενουάρ! διέταξε.

Ἐσταμάτησε τριακόσα βήματα μακριὰ ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῶν Ἀμπελώνων, ὅπου τὸ σπῆτι τῆς κ. Κέσσελμπαχ καί ἐπροχώρησε πεζὴ ἕως τὴν γωνίαν τῶν δύο δρόμων. Πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν ὅμως ὁ Ντουτεβίλ δὲν ἦτο ἐκεῖ.

—Ἀλλόκοτο! ἐσκέφθη. Εἶναι ἐν τούτοις περασμένα μεσάνυχτα. Πολὺ παράξενον μοῦ φαίνεται αὕτη ἡ ὑπόθεσις.

Ἐπερίμενε ἐπὶ δέκα εἰκοσι λεπτά. Μεσάνυχτα καί μισή. Κανεὶς! Δὲν ἔπρεπε ν' ἀργήσῃ περισσότερο. Ὅπως δὴποτε ἂν ὁ Ντουτεβίλ καί οἱ δυὸ φίλοι δὲν εἶχαν μπόρσει νά ἔλθουν, ὁ Καρολί, τὸ παιδί τοῦ κι' αὐτὸς θάρκοῦσαν νά ἀποκρούσων τὴν ἐπιθεσὴ χωρὶς νά ὑπολογισθῇ καί ἡ συνδρομὴ τῶν ὑπηρετῶν. Ἐπροχώρησε. Ἀλλὰ δυὸ ἀνδρες παρουσιάσθησαν ἐμπρὸς του, προσπαθοῦντες νά κρυφθοῦν σὲ τὴν σκιάν μιᾶς γωνίας τοῦ τοίχου.

—Διάβολε! ἐσκέφθη. Εἶναι ἡ προφυλακὴ τῆς συμμορίας! Ὁ Ντιεντοννέ καί ὁ Ζουφλοῦ.

Τὸ νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τῶν καί νά τοὺς θέσῃ ἐκτὸς μάχης νὰ μῇ δὲ ἔπειτα στὸ σπῆτι ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς κουζίνας, ἦτο τὸ φρονιμώτερον. Θὰ μπορούσε ἄλλως τε νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ τὴν κυρίαν Κέσσελμπαχ εἰς μέρος ἀσφαλές. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ νά ἀποτύχῃ τὸ σχέδιον, πού εἶχε κάμει νὰ συλλάβῃ ὁλόκληρην τὴν συμμορίαν Ἀλτενχάιμ μαζί μὲ τὸν Λουδοβίκον δὲ Μαλράιχ.

Ἐξαφνα ἕνας συριγμὸς ἀκούσθη ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ σπῆτι. Ὅσον οἱ ἄλλοι. Θὰ ἐγένετο λοιπὸν καί δευτέρα ἐπιθεσις ἀπὸ τὸν κήπον; Ἀλλὰ μόλις ἀκούσθη τὸ σφύριγμα οἱ δυὸ ἀνδρες διεσκέλισαν τὸ παράθυρον καί ἐξαφανίσθησαν.

Ὁ Λουπέν ἐσκαρφάλωσεν εἰς τὸ μπαλκόνι καί ἐπῆδεν εἰς τὴν κουζίαν. Ἀπὸ τὸν κρότον τῶν βημάτων ἔκρινε τότε ὅτι οἱ πολιτορκετοὶ εἶχαν μῇκε τὸν κήπον. Καί ὁ θόρυβος πού προξενούσαν ἦτο τόσο δυνατὸς, ὥστε ὁ Καρολί ἀσφαλῶς θὰ τὸν εἶχε ἀκούσει.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας Κέσσελμπαχ, πού βρισκόταν κοντὰ σὲ τὴν σκάλαν. Μῇκε γρήγορα, ἔτρεξε πρὸς αὐτήν, τὴν ἐξύπνησε καί μὲ τὸν ἐπιβλητικὸν τὸν ἐρώτησε.

—Ὁ Καρολί; Ὁ γιὸς σου; Ποῦ εἶναι;
—Πῶς! ἔψιθύρισε ἐκείνη. Ἀλλὰ... ἔφυγαν.
—Τὶ! ἔφυγαν;
—Σεῖς μοῦ ἐγράψατε, πρὸ μιᾶς ὥρας ἕνα τηλεγράφημα.

Κοντὰ τῆς βρισκόταν πράγματι πεταγμένον ἕνα κομμάτι μπλε χαρτί. Τὸ σήκωσε καί διάβασε:

«Στείλτε μου ἀμέσως τοὺς δύο φύλακας καί ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς περιμένω στὸ Γκράντ Ὀτέλ. Μὴ φοβεῖσθε τίποτε».

—Καί πιστέψατε; Οἱ ὑπηρετῶν σας;

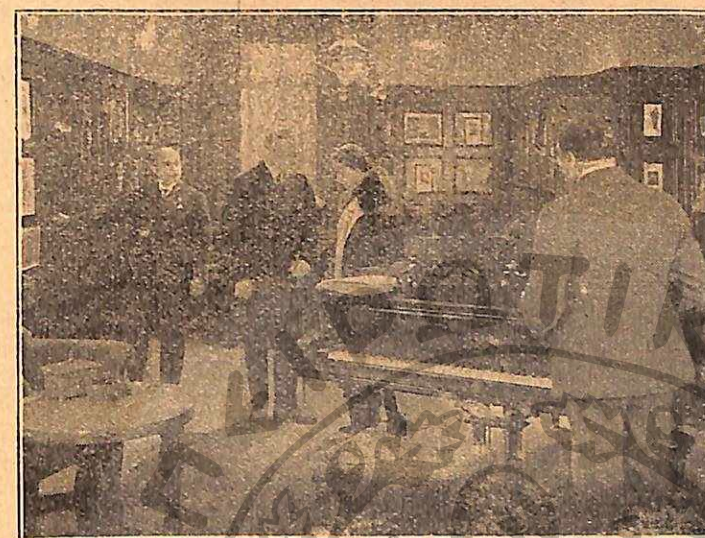
—Ἐφυγαν!

Ἐπῆγεν εἰς τὸ παράθυρον. Τρεῖς ἀνδρες ἐπλησίαζαν. Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ διπλανοῦ δωματίου, πού ἔβλεπε πρὸς τὸν δρόμον, εἶδε δύο ἄλλους. Καί ἐσυλλογίσθη τὸν Ντιεντοννέ καί τὸν Ζουφλοῦ, καί τὸν Λουδοβίκον δὲ Μαλράιχ, πού θὰ ἐτριγύριζε κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἀθέατος καί ἀκατάβλητος.

Ι Ζ'

Εἰς ΘΑΝΑΤΟΝ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Λουπέν εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἶχε παρασυρθῇ εἰς ἐνέδραν, διὰ μέσων τῶν ὁποίων δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀποφύγῃ, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ἐμάντευε τὴν μονα-

Ἡ κυρία Κέσσελμπαχ ἐπῆγε στὸν ἀναγκιστῆρα.

δικήν δεξιότητα και τὸν ἀπαράμιλλον συνδυασμόν. "Ὅλα εἶχαν προδιαγραφὴν καὶ συνδυασθῇ ἀπὸ χέρι σπανίου τεχνίτου. "Ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν ἀνθρώπων του, ἡ ἐξαφάνισις ἢ ἡ προδοσία τῶν ὑπηρετῶν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἰδικὴ του παρουσία εἰς τὸ σπῆτι τῆς κυρίας Κέσσελμπαχ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν, ἦτο ἐπίσης στατινικῶς ἀτα προετοιμασμένη.

Προφανῶς δὲ καὶ ἡ τύχη εἶχε βοηθήσει τοὺς ἐχθρούς του, ἀλλὰ τίποτε δὲν τὸν ἔκανε νὰ δειλιάσῃ. "Ὅταν σκεπτόταν ἐν τοῦτοις, τὴν διανωνὴν τοῦ Μαλράιχ, τὴν δολοφονίαν τοῦ Ἀλτενχάιμ, τὴν δηλητηρίασιν τῆς τρελλῆς τοῦ Βέλδιντε, ἐσκέπτετο ἂν ἡ ἐνέδρα ἐκείνη δὲν διηθύνετο ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐναντίον του.

Τῶς ἐν τοῦτοις ἦτο ἡ στιγμή τῆς δράσεως. "Ἐπρεπε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Δολορὲς, τῆς ὁποίας ἡ ἀπαγωγὴ κατὰ κάθε δυνατὴν πιθανότητα, ἀποτελοῦσε τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἐπιθέσεως. "Ἐκλείσε λοιπὸν τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου καὶ ἐτοιμάσε τὸ περιστροφόν του. "Ἐνας πυροβολισμὸς θὰ ἐσήκωνε εἰς τὸ πόδι, τὴν συνοικίαν καὶ οἱ κακοποιοὶ θὰ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν.

"Ἀλλ' ὅχι, ἐπιθύρουν. "Ὅχι! Δὲν θέλω νὰ ποῦν, ὅτι ἀπέφυγα τὴν πάλιν. "Ἡ περίπτωση εἶναι θυμασία. Καὶ ἔπειτα, ποιὸς τὸ βεβαίανει, τί θὰ φύγουν; Εἶναι πολλοὶ καὶ δὲν λογαριάζουν τοὺς γείτονες.

"Ἐγύρισε σὸν κοιτῶνα τῆς Δολορὲς. "Ἐπειδὴ ὁ θόρυβος ἀντηχοῦσε στὴ σκάλα, ἐδιπλοσυντάλανε τὴν πόρτα. "Ἡ Δολορὲς ἔκλειε καὶ σπαρταροῦσε ἐπάνω στὸ ντιβάνι.

"Ἐκείνος τὴν ἰκέτευε: "Ἐχετε δυνάμεις; Εἴμαστε στὸ πρῶτο πτόωμα. Θὰ μπορούσα νὰ σὰς βοηθήσω νὰ κατεβῇτε. "Ἐνα σχοινί, ἀπὸ τὸ παράθυρο.

"Ὅχι, ὅχι, μὴ μ' ἀφήνετε... φοβοῦμαι. Δὲν ἔχω δυνάμεις. "Ἐρχονται νὰ με σκοτώσουν... Ὑπερασπισθίτε με. Τὴν ἐσήκωσε στὰ χέρια του, τὴν ἔφερε εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ σκύψας ἐπάνω τῆς.

"Μὴν κινήθῃτε, τῆς εἶπε, μὴν ἀνησυχεῖτε. Σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι ἐν ὅσῳ ζῶ, κανεὶς δὲν θὰ ἐγγίσῃ ἐπάνω σας. "Ἡ πόρτα τοῦ πρώτου δωματίου ἐκλονίσθη. "Ἡ Δολορὲς ἄφησε κραυγὴν καὶ ἐκόλλησεν ἐπάνω του.

"Ἀχ, νὰ τοὺς! Θὰ σὰς σκοτώσουν... Εἴσατε μόνος σας; "Ἐκείνης τῆς εἶπε με συγκίνησιν: "Δὲν εἶμαι μόνος... Εἴσατε εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

"Ἐδοκίμασε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἀγκάλισμά της, ἀλλ' ἐκείνη ἀρπάξε τὸ κεφάλι του με τὰ δύο τῆς χέρια, ἐκάρφωσε στὰ μάτια του βλέμματα γεμάτα στοργὴ καὶ τοῦ ἐψιθύρισε:

"Ποῦ πηγαίνετε; Τί πάτε νὰ κάνετε; "Ὅχι... νὰ μὴν πεθάνετε... δὲν θέλω πρῆπει νὰ ζήσετε, πρῆπει... "Ἐψέλλισε δὲ μερικὴς λέξεις ἀκόμη, τίς ὁποῖες ἐκείνος δὲν ἄκουσε καὶ τίς ὅπως ἡ Δολορὲς ἐφαίνετο ὅτι καὶ αὐτὴ τὰς ἐπινιγε μετοξὺ τῶν χειλέων της γιὰ νὰ μὴ τὰς ἀκούσῃ. Καὶ ἐξηγνημένη τελείως, ἐσωρίασθη καὶ πάλιν ἀναίσθητη.

"Ὁ Λουπὲν ἔσκυψε ἐπάνω τῆς καὶ γιὰ μιὰ στιγμή τὴν ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον. "Ἐχάιδεψε τὰ μαλλιά της, ἔλαφρὰ ἔλαφρὰ, με ἕνα φίλημα. "Ἐγύρισεν ἔπειτα εἰς τὸ πρῶτο δωμάτιον, ἐκλείσε προσεκτικὰ τὴν πόρτα, ποὺ ἐχώριζε τὰ δύο δωματία καὶ ἀναψε τὸ ἡλεκτρικόν.

"Προσοχή, παιδιὰ ἐφώναξε. Βιαζόσαστε λοιπὸν τόσο πολὺ νὰ σπάσετε τὰ κεφάλια σας; "Ὁ Λουπὲν εἶναι ἐδῶ! Τὸ ξέρετε. Προσοχή στὸ χορδόν.

"Ἐνῶ μιλοῦσε ἀνοίγει ἕνα παραβάν καὶ τόποθετο ἑξῆς ὥστε νὰ κρύψῃ, τὸν σοφὰ ὅπου ἐκοιμάτο πρὸ ὀλίγου ἡ κυρία Κέσσελμπαχ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔρριξε μερικὰ φορέματα καὶ σκεπάσματα. "Ἡ πόρτα ὑποχωροῦσε τώρα ἀπὸ

τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐπιδρομέων. "Ἐρχομαι ἀμέσως! Εἴσατε ἐτοιμοὶ; Λοιπὸν τὸν πρῶτον ἀπὸ σὰς, κωνάγηδες...

"Ἐξεκλείδωσε βιαστικὰ καὶ ἀνοίγει διὰ πλάτα τὴν πόρτα. "Ἀντήχησαν βοοὶς καὶ βλασημίες, ἀστραψὴν βλέμματα μισοῦς, ἀλλὰ ἔμειναν ὅλοι καρφωμένοι στὰς θέσεις των. Δὲν τολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ κανεὶς. "Ἡ θέα τοῦ Λουπὲν τοὺς ἐνέπνεε τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸν τρόμον.

Συνέβη ἡ λαδὴ ὅτι ἀκριβῶς εἶχε προβλέψει. Καὶ ὁ Λουπὲν τῶς, ὁδοῖς εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου μέσα σὲ μιὰ πλημύρα φωτός, μετὰ τὸ χεῖρ τεταμένον, κρατοῦσα ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα, μετὰ τὰ ὁποῖα εἶχε σχηματίσει ἐπὶ τὰ ἴσα μερίδια. Καὶ ἐντελῶς ἤρεμος ἔλεγε.

"Τρία χιλιάδικα ἰδίαιτα γιὰ τὸν καθένα, ἂν ὁ Λουπὲν σταλῇ στὸν ἄλλο κόσμον; ἔ; Τόσα δὲν σὰς ὑποσχεθῆκανε; Νὰ, ἐνῶ προσφέρω τὰ διπλά.

"Ἀφῆσε τίς δεσμιδες ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ τὸ ἔφθαναν οἱ κακοποιοὶ.

"Ὁ Μεταπράτης βουχῆθη: "Βγῆτε, ὁ γυμνασιεὺς Γυρέυει νὰ κερδίσῃ καιρὸ. Χτυπᾶτε. "Ἐσήκωσε τὸ χεῖρ, ἀλλ' οἱ σύντροφοί του τὸν ἐκράτησαν. Καὶ ὁ Λουπὲν ἐξηκολοῦθη.

"Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν ἀλλάζει τίποτε ἀπὸ τὸ σχέδιον τῆς ἐκτελέσεώς σας. Ἐμπήκατε ἐδῶ μέσα, πρῶτον γιὰ νὰ ἀπαγάγετε τὴν κυρίαν Κέσσελμπαχ, δεύτερον καὶ κυριώτερον γιὰ νὰ βάλετε χερικὸν στὰ χρυσαφικά της. Θὰ θεωροῦσα τὸν ἑαυτὸν μου ὡς τὸν τελευταῖον τιποτένιον, ἂν ἔφρνα ἀντιροήσεις εἰς τὸν διπλὸν αὐτὸν σκοπὸν σ' ἐς.

"Ἀ, Σατανᾶ! ποὺ θέλεις νὰ καταλήξῃ; ἔγρυλλισεν ὁ Μεταπράτης, ὁ ὁποῖος ἄκουγε καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

"Ἀ, γὰ, κύρ Μεταπράτη, ἀοχίζω νὰ σ' ἐνδιαφέρω. "Ἐμπα λοιπὸν, γεροντικὸν μου. "Ἐμπάτε ὅλοι... Σχηματίζεται ρεῦμα σ' αὐτὴν τὴν σκάλα καὶ ἀνθρώπων λεπτοκαμωμένοι σὺν καὶ σὰς κινδυνεύουν νὰ συναχθοῦν. Πῶς! φοράγιο, ἀρνάκια μου...

"Ἐμπήκαν εἰς τὸ δωματίον ἀνήσυχτοι ὅμως καὶ δυσιστοί.

"Κλείσε τὴν πόρτα, Μεταπράτη. "Ἐτσι θὰ εἴμαστε πιὸ ἡσυχτοί.

Εὐχαριστῶ, χοντρή μου "Α, βλέπω ὅτι τὰ χιλιόφραγκα ἐπῆσαν δρόμο. Κατὰ συνέπειαν εἴμαστε σύμφωνοι. Πῶς συνηνοῦνται εὐκολὰ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι.

"Ἐπειτα; "Ἐπειτα, ἀφοῦ εἴμαστε σύμμαχοι; "Σύμμαχοι; "Διάβολε! Δὲν δεχθήκατε τὸν παρὰ μου; Θὰ συνερ-γασθοῦμε, χοντρή μου, μαζί τώρα. Πρῶτον θὰ κλέψουμε τὴν ὁμορφουλά καὶ δεύτερον θὰ ἀρπάξουμε τὰ χρυσαφικά.

"Ὁ Μεταπράτης ἐγρύλλισε. "Δὲν σὲ χρειαζόμαστε ἐσένα. "Καὶ πολὺ μάλιστα, γιατί ἐσεῖς δὲν ξέτετε ποῦ ἔχουν κρυμμένα τὰ χρυσαφικά, ἐνῶ ἐγὼ τὸ ξέρω.

"Θὰ τὰ βροῦμε. "Ἀδριο ἴσως. Αὐτὴ τὴ νύχτα δυὸς ὅχι! "Ἐ, ὅχι, ἂν θέλατε, θὰ τα μοιραζόμαστε. "Καὶ γιατί δὲν τὰ περνετε ὅλα ἀφοῦ ξερεῖς τὴν κρυψὸν να τοὺς;

"Ἀδύνατον νὰ τὴν ἀνοίξω μόνάχος μου. "Ἐχει κἀποιο μυστικόν, ποὺ δὲν τὸ ξέμοποιῶ. "Ἡρθετε σεις, σὰς χρειαζομαι.

"Ὁ Μεταπράτης ἐδίστα-ζεν.

"Νὰ μοιράσουμε... νὰ μοιράσουμε... Μερικὰ χιλιάδικα καὶ λιγάκι χὰλκωμα ἴσως.

"Βλάκα ἀξίζουν περισσό-τερο ἀπὸ ἑκατομμύριο. "Οἱ κακοποιοὶ ἔδειξαν πε-ρισσότερον ἐνδιαφέρον τῶ-ρα.

"Ἐνῶ μιλοῦσε ἀνοίγει ἕνα παραβάν καὶ τόποθετο ἑξῆς ὥστε νὰ κρύψῃ, τὸν σοφὰ ὅπου ἐκοιμάτο πρὸ ὀλίγου ἡ κυρία Κέσσελμπαχ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔρριξε μερικὰ φορέματα καὶ σκεπάσματα. "Ἡ πόρτα ὑποχωροῦσε τώρα ἀπὸ

τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐπιδρομέων. "Ἐρχομαι ἀμέσως! Εἴσατε ἐτοιμοὶ; Λοιπὸν τὸν πρῶτον ἀπὸ σὰς, κωνάγηδες...

"Ἐξεκλείδωσε βιαστικὰ καὶ ἀνοίγει διὰ πλάτα τὴν πόρτα. "Ἀντήχησαν βοοὶς καὶ βλασημίες, ἀστραψὴν βλέμματα μισοῦς, ἀλλὰ ἔμειναν ὅλοι καρφωμένοι στὰς θέσεις των. Δὲν τολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ κανεὶς. "Ἡ θέα τοῦ Λουπὲν τοὺς ἐνέπνεε τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸν τρόμον.

Συνέβη ἡ λαδὴ ὅτι ἀκριβῶς εἶχε προβλέψει. Καὶ ὁ Λουπὲν τῶς, ὁδοῖς εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου μέσα σὲ μιὰ πλημύρα φωτός, μετὰ τὸ χεῖρ τεταμένον, κρατοῦσα ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα, μετὰ τὰ ὁποῖα εἶχε σχηματίσει ἐπὶ τὰ ἴσα μερίδια. Καὶ ἐντελῶς ἤρεμος ἔλεγε.

"Τρία χιλιάδικα ἰδίαιτα γιὰ τὸν καθένα, ἂν ὁ Λουπὲν σταλῇ στὸν ἄλλο κόσμον; ἔ; Τόσα δὲν σὰς ὑποσχεθῆκανε; Νὰ, ἐνῶ προσφέρω τὰ διπλά.

"Ἀφῆσε τίς δεσμιδες ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ τὸ ἔφθαναν οἱ κακοποιοὶ.

"Ὁ Μεταπράτης βουχῆθη: "Βγῆτε, ὁ γυμνασιεὺς Γυρέυει νὰ κερδίσῃ καιρὸ. Χτυπᾶτε. "Ἐσήκωσε τὸ χεῖρ, ἀλλ' οἱ σύντροφοί του τὸν ἐκράτησαν. Καὶ ὁ Λουπὲν ἐξηκολοῦθη.

"Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν ἀλλάζει τίποτε ἀπὸ τὸ σχέδιον τῆς ἐκτελέσεώς σας. Ἐμπήκατε ἐδῶ μέσα, πρῶτον γιὰ νὰ ἀπαγάγετε τὴν κυρίαν Κέσσελμπαχ, δεύτερον καὶ κυριώτερον γιὰ νὰ βάλετε χερικὸν στὰ χρυσαφικά της. Θὰ θεωροῦσα τὸν ἑαυτὸν μου ὡς τὸν τελευταῖον τιποτένιον, ἂν ἔφρνα ἀντιροήσεις εἰς τὸν διπλὸν αὐτὸν σκοπὸν σ' ἐς.

"Ἀ, Σατανᾶ! ποὺ θέλεις νὰ καταλήξῃ; ἔγρυλλισεν ὁ Μεταπράτης, ὁ ὁποῖος ἄκουγε καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

"Ἀ, γὰ, κύρ Μεταπράτη, ἀοχίζω νὰ σ' ἐνδιαφέρω. "Ἐμπα λοιπὸν, γεροντικὸν μου. "Ἐμπάτε ὅλοι... Σχηματίζεται ρεῦμα σ' αὐτὴν τὴν σκάλα καὶ ἀνθρώπων λεπτοκαμωμένοι σὺν καὶ σὰς κινδυνεύουν νὰ συναχθοῦν. Πῶς! φοράγιο, ἀρνάκια μου...

"Ἐμπήκαν εἰς τὸ δωματίον ἀνήσυχτοι ὅμως καὶ δυσιστοί.

"Κλείσε τὴν πόρτα, Μεταπράτη. "Ἐτσι θὰ εἴμαστε πιὸ ἡσυχτοί.

Εὐχαριστῶ, χοντρή μου "Α, βλέπω ὅτι τὰ χιλιόφραγκα ἐπῆσαν δρόμο. Κατὰ συνέπειαν εἴμαστε σύμφωνοι. Πῶς συνηνοῦνται εὐκολὰ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι.

"Ἐπειτα; "Ἐπειτα, ἀφοῦ εἴμαστε σύμμαχοι; "Σύμμαχοι; "Διάβολε! Δὲν δεχθήκατε τὸν παρὰ μου; Θὰ συνερ-γασθοῦμε, χοντρή μου, μαζί τώρα. Πρῶτον θὰ κλέψουμε τὴν ὁμορφουλά καὶ δεύτερον θὰ ἀρπάξουμε τὰ χρυσαφικά.

"Ὁ Μεταπράτης ἐγρύλλισε. "Δὲν σὲ χρειαζόμαστε ἐσένα. "Καὶ πολὺ μάλιστα, γιατί ἐσεῖς δὲν ξέτετε ποῦ ἔχουν κρυμμένα τὰ χρυσαφικά, ἐνῶ ἐγὼ τὸ ξέρω.

"Θὰ τὰ βροῦμε. "Ἀδριο ἴσως. Αὐτὴ τὴ νύχτα δυὸς ὅχι! "Ἐ, ὅχι, ἂν θέλατε, θὰ τα μοιραζόμαστε. "Καὶ γιατί δὲν τὰ περνετε ὅλα ἀφοῦ ξερεῖς τὴν κρυψὸν να τοὺς;

"Ἀδύνατον νὰ τὴν ἀνοίξω μόνάχος μου. "Ἐχει κἀποιο μυστικόν, ποὺ δὲν τὸ ξέμοποιῶ. "Ἡρθετε σεις, σὰς χρειαζομαι.

"Ὁ Μεταπράτης ἐδίστα-ζεν.

"Νὰ μοιράσουμε... νὰ μοιράσουμε... Μερικὰ χιλιάδικα καὶ λιγάκι χὰλκωμα ἴσως.

"Βλάκα ἀξίζουν περισσό-τερο ἀπὸ ἑκατομμύριο. "Οἱ κακοποιοὶ ἔδειξαν πε-ρισσότερον ἐνδιαφέρον τῶ-ρα.

"Ἐνῶ μιλοῦσε ἀνοίγει ἕνα παραβάν καὶ τόποθετο ἑξῆς ὥστε νὰ κρύψῃ, τὸν σοφὰ ὅπου ἐκοιμάτο πρὸ ὀλίγου ἡ κυρία Κέσσελμπαχ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔρριξε μερικὰ φορέματα καὶ σκεπάσματα. "Ἡ πόρτα ὑποχωροῦσε τώρα ἀπὸ

τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐπιδρομέων. "Ἐρχομαι ἀμέσως! Εἴσατε ἐτοιμοὶ; Λοιπὸν τὸν πρῶτον ἀπὸ σὰς, κωνάγηδες...

"Ἐξεκλείδωσε βιαστικὰ καὶ ἀνοίγει διὰ πλάτα τὴν πόρτα. "Ἀντήχησαν βοοὶς καὶ βλασημίες, ἀστραψὴν βλέμματα μισοῦς, ἀλλὰ ἔμειναν ὅλοι καρφωμένοι στὰς θέσεις των. Δὲν τολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ κανεὶς. "Ἡ θέα τοῦ Λουπὲν τοὺς ἐνέπνεε τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸν τρόμον.

Συνέβη ἡ λαδὴ ὅτι ἀκριβῶς εἶχε προβλέψει. Καὶ ὁ Λουπὲν τῶς, ὁδοῖς εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου μέσα σὲ μιὰ πλημύρα φωτός, μετὰ τὸ χεῖρ τεταμένον, κρατοῦσα ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα, μετὰ τὰ ὁποῖα εἶχε σχηματίσει ἐπὶ τὰ ἴσα μερίδια. Καὶ ἐντελῶς ἤρεμος ἔλεγε.

"Τρία χιλιάδικα ἰδίαιτα γιὰ τὸν καθένα, ἂν ὁ Λουπὲν σταλῇ στὸν ἄλλο κόσμον; ἔ; Τόσα δὲν σὰς ὑποσχεθῆκανε; Νὰ, ἐνῶ προσφέρω τὰ διπλά.

"Ἀφῆσε τίς δεσμιδες ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ τὸ ἔφθαναν οἱ κακοποιοὶ.

"Ὁ Μεταπράτης βουχῆθη: "Βγῆτε, ὁ γυμνασιεὺς Γυρέυει νὰ κερδίσῃ καιρὸ. Χτυπᾶτε. "Ἐσήκωσε τὸ χεῖρ, ἀλλ' οἱ σύντροφοί του τὸν ἐκράτησαν. Καὶ ὁ Λουπὲν ἐξηκολοῦθη.

"Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν ἀλλάζει τίποτε ἀπὸ τὸ σχέδιον τῆς ἐκτελέσεώς σας. Ἐμπήκατε ἐδῶ μέσα, πρῶτον γιὰ νὰ ἀπαγάγετε τὴν κυρίαν Κέσσελμπαχ, δεύτερον καὶ κυριώτερον γιὰ νὰ βάλετε χερικὸν στὰ χρυσαφικά της. Θὰ θεωροῦσα τὸν ἑαυτὸν μου ὡς τὸν τελευταῖον τιποτένιον, ἂν ἔφρνα ἀντιροήσεις εἰς τὸν διπλὸν αὐτὸν σκοπὸν σ' ἐς.

"Ἀ, Σατανᾶ! ποὺ θέλεις νὰ καταλήξῃ; ἔγρυλλισεν ὁ Μεταπράτης, ὁ ὁποῖος ἄκουγε καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

"Ἀ, γὰ, κύρ Μεταπράτη, ἀοχίζω νὰ σ' ἐνδιαφέρω. "Ἐμπα λοιπὸν, γεροντικὸν μου. "Ἐμπάτε ὅλοι... Σχηματίζεται ρεῦμα σ' αὐτὴν τὴν σκάλα καὶ ἀνθρώπων λεπτοκαμωμένοι σὺν καὶ σὰς κινδυνεύουν νὰ συναχθοῦν. Πῶς! φοράγιο, ἀρνάκια μου...

"Ἐμπήκαν εἰς τὸ δωματίον ἀνήσυχτοι ὅμως καὶ δυσιστοί.

"Κλείσε τὴν πόρτα, Μεταπράτη. "Ἐτσι θὰ εἴμαστε πιὸ ἡσυχτοί.

Εὐχαριστῶ, χοντρή μου "Α, βλέπω ὅτι τὰ χιλιόφραγκα ἐπῆσαν δρόμο. Κατὰ συνέπειαν εἴμαστε σύμφωνοι. Πῶς συνηνοῦνται εὐκολὰ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι.

"Ἐπειτα; "Ἐπειτα, ἀφοῦ εἴμαστε σύμμαχοι; "Σύμμαχοι; "Διάβολε! Δὲν δεχθήκατε τὸν παρὰ μου; Θὰ συνερ-γασθοῦμε, χοντρή μου, μαζί τώρα. Πρῶτον θὰ κλέψουμε τὴν ὁμορφουλά καὶ δεύτερον θὰ ἀρπάξουμε τὰ χρυσαφικά.

"Ὁ Μεταπράτης ἐγρύλλισε. "Δὲν σὲ χρειαζόμαστε ἐσένα. "Καὶ πολὺ μάλιστα, γιατί ἐσεῖς δὲν ξέτετε ποῦ ἔχουν κρυμμένα τὰ χρυσαφικά, ἐνῶ ἐγὼ τὸ ξέρω.

"Θὰ τὰ βροῦμε. "Ἀδριο ἴσως. Αὐτὴ τὴ νύχτα δυὸς ὅχι! "Ἐ, ὅχι, ἂν θέλατε, θὰ τα μοιραζόμαστε. "Καὶ γιατί δὲν τὰ περνετε ὅλα ἀφοῦ ξερεῖς τὴν κρυψὸν να τοὺς;

"Ἀδύνατον νὰ τὴν ἀνοίξω μόνάχος μου. "Ἐχει κἀποιο μυστικόν, ποὺ δὲν τὸ ξέμοποιῶ. "Ἡρθετε σεις, σὰς χρειαζομαι.

"Ὁ Μεταπράτης ἐδίστα-ζεν.

"Νὰ μοιράσουμε... νὰ μοιράσουμε... Μερικὰ χιλιάδικα καὶ λιγάκι χὰλκωμα ἴσως.

"Βλάκα ἀξίζουν περισσό-τερο ἀπὸ ἑκατομμύριο. "Οἱ κακοποιοὶ ἔδειξαν πε-ρισσότερον ἐνδιαφέρον τῶ-ρα.

"Ἐνῶ μιλοῦσε ἀνοίγει ἕνα παραβάν καὶ τόποθετο ἑξῆς ὥστε νὰ κρύψῃ, τὸν σοφὰ ὅπου ἐκοιμάτο πρὸ ὀλίγου ἡ κυρία Κέσσελμπαχ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔρριξε μερικὰ φορέματα καὶ σκεπάσματα. "Ἡ πόρτα ὑποχωροῦσε τώρα ἀπὸ

τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐπιδρομέων. "Ἐρχομαι ἀμέσως! Εἴσατε ἐτοιμοὶ; Λοιπὸν τὸν πρῶτον ἀπὸ σὰς, κωνάγηδες...

"Ἐξεκλείδωσε βιαστικὰ καὶ ἀνοίγει διὰ πλάτα τὴν πόρτα. "Ἀντήχησαν βοοὶς καὶ βλασημίες, ἀστραψὴν βλέμματα μισοῦς, ἀλλὰ ἔμειναν ὅλοι καρφωμένοι στὰς θέσεις των. Δὲν τολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ κανεὶς. "Ἡ θέα τοῦ Λουπὲν τοὺς ἐνέπνεε τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸν τρόμον.

Συνέβη ἡ λαδὴ ὅτι ἀκριβῶς εἶχε προβλέψει. Καὶ ὁ Λουπὲν τῶς, ὁδοῖς εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου μέσα σὲ μιὰ πλημύρα φωτός, μετὰ τὸ χεῖρ τεταμένον, κρατοῦσα ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα, μετὰ τὰ ὁποῖα εἶχε σχηματίσει ἐπὶ τὰ ἴσα μερίδια. Καὶ ἐντελῶς ἤρεμος ἔλεγε.

"Τρία χιλιάδικα ἰδίαιτα γιὰ τὸν καθένα, ἂν ὁ Λουπὲν σταλῇ στὸν ἄλλο κόσμον; ἔ; Τόσα δὲν σὰς ὑποσχεθῆκανε; Νὰ, ἐνῶ προσφέρω τὰ διπλά.

"Ἀφῆσε τίς δεσμιδες ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ τὸ ἔφθαναν οἱ κακοποιοὶ.

"Ὁ Μεταπράτης βουχῆθη: "Βγῆτε, ὁ γυμνασιεὺς Γυρέυει νὰ κερδίσῃ καιρὸ. Χτυπᾶτε. "Ἐσήκωσε τὸ χεῖρ, ἀλλ' οἱ σύντροφοί του τὸν ἐκράτησαν. Καὶ ὁ Λουπὲν ἐξηκολοῦθη.

"Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν ἀλλάζει τίποτε ἀπὸ τὸ σχέδιον τῆς ἐκτελέσεώς σας. Ἐμπήκατε ἐδῶ μέσα, πρῶτον γιὰ νὰ ἀπαγάγετε τὴν κυρίαν Κέσσελμπαχ, δεύτερον καὶ κυριώτερον γιὰ νὰ βάλετε χερικὸν στὰ χρυσαφικά της. Θὰ θεωροῦσα τὸν ἑαυτὸν μου ὡς τὸν τελευταῖον τιποτένιον, ἂν ἔφρνα ἀντιροήσεις εἰς τὸν διπλὸν αὐτὸν σκοπὸν σ' ἐς.

"Ἀ, Σατανᾶ! ποὺ θέλεις νὰ καταλήξῃ; ἔγρυλλισεν ὁ Μεταπράτης, ὁ ὁποῖος ἄκουγε καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

"Ἀ, γὰ, κύρ Μεταπράτη, ἀοχίζω νὰ σ' ἐνδιαφέρω. "Ἐμπα λοιπὸν, γεροντικὸν μου. "Ἐμπάτε ὅλοι... Σχηματίζεται ρεῦμα σ' αὐτὴν τὴν σκάλα καὶ ἀνθρώπων λεπτοκαμωμένοι σὺν καὶ σὰς κινδυνεύουν νὰ συναχθοῦν. Πῶς! φοράγιο, ἀρνάκια μου...

"Ἐμπήκαν εἰς τὸ δωματίον ἀνήσυχτοι ὅμως καὶ δυσιστοί.

"Κλείσε τὴν πόρτα, Μεταπράτη. "Ἐτσι θὰ εἴμαστε πιὸ ἡσυχτοί.

Εὐχαριστῶ, χοντρή μου "Α, βλέπω ὅτι τὰ χιλιόφραγκα ἐπῆσαν δρόμο. Κατὰ συνέπειαν εἴμαστε σύμφωνοι. Πῶς συνηνοῦνται εὐκολὰ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι.

"Ἐπειτα; "Ἐπειτα, ἀφοῦ εἴμαστε σύμμαχοι; "Σύμμαχοι; "Διάβολε! Δὲν δεχθήκατε τὸν παρὰ μου; Θὰ συνερ-γασθοῦμε, χοντρή μου, μαζί τώρα. Πρῶτον θὰ κλέψουμε τὴν ὁμορφουλά καὶ δεύτερον θὰ ἀρπάξουμε τὰ χρυσαφικά.

"Ὁ Μεταπράτης ἐγρύλλισε. "Δὲν σὲ χρειαζόμαστε ἐσένα. "Καὶ πολὺ μάλιστα, γιατί ἐσεῖς δὲν ξέτετε ποῦ ἔχουν κρυμμένα τὰ χρυσαφικά, ἐνῶ ἐγὼ τὸ ξέρω.

Η Ζανέτ άνασηκώθη-
σε νευρικά, άκού-
πησε τον άγκωνα της στο
μαξιλάρι, άναψε ένα σπύ-
το κι έφριξε μιά ματιά
στο μικρό ξυπνητήρι που
είχε στο κομοδίνο της.
— Δυό ή ώρα ! ψιθύ-
ρισε.

Ο Πώλ δέν μπορούσε νά γυρίση τόσο
γρήγορα ! Ήξερε πώς δέν γύριζε ποτέ πριν κλείση ή Λέσχη.

Καί κάθισε στο κρεβάτι, λίγο φοβισμένη μέσα σ' αυτό τό
κρύο και σκοτεινό δωμάτιο του ξενοδοχείου. Χωρίς θυμό, αλλά
βίαια σεσημμένη, άρχισε νά θυμάται τά γεγονότα των περασμέ-
νων μηνών.

Ο Πώλ ήταν άπ' τους όνομαστους μουσικούς. Τόν είχε παν-
τρεψή λίγα χρόνια πριν, χωρίς τή θέληση των γονέων της. Μά
έξαφνα ο σύζυγός της άρρώστησε κι έπαψε νά εργάζεται.

Ολόκληρους μήνες τώρα ο άτυχος pianίστας κυττούσε μέ ά-
πελπιστική άγωνία, τά χέρια του τά παραμορφωμένα από τους
όξεις ρευματισμούς, τά περισμένα και άκίνητα.

Τά έξοδα της άρρώστιας του, είχαν φέρει φέρει σέ μιά με-
γάλη στενοχώρια τό άνδρόγυνο.

Γι' αυτό, όταν ο Πώλ καλλιτέρεψε κι' ο γιατρός διέταξε ένα

ταξίδι στό μεσημβρινά μέρη γιά
νά γίνη έντελώς καλά, ο μουσι-
κός άρνήθηκε νά τό κάνει.

Η Ζανέτ όμως που άγαπού-
σε τόν άνδρα της και δέν σκεπ-
τόταν παρά τήν υγεία του, τοιούτε
ότι θάβρισκε εκεί δουλειά, άφού
κάποτε τοιούτε γράφει ένας από
τό Μόντε Κάρο, ότι τόν ήθελε
στήν υπηρεσία του.

Τόν έπεισε και σέ λίγες μέ-
ρες φύγανε κι' οι δυό γιά τό
Μόντε Κάρο, γεμάτοι έλπίδες.

Μα άλλοιμονο! στάθηκε άδύνατο
νά βοηθήσει ο Πώλ. Οι μέρες
περνούσαν... Χωρίς λεπτά ! Έγ-
κατεστημένοι, σ' ένα ξενοδοχείο
άρεκτά καλό, άναρωτιώνταν πώς
θά μπορούσαν νά κανονίσουν
τόν λογαριασμό του, όταν θά έχα-
ναν πιά κάθε έλπίδα και θ' άπο-
φάσιζαν νά έπιστρέψουν στό Πα-
ρίσι...

Η κατάστασίς τους χει-
ροτέρευε μέρα μέ τήν ήμέρα...

Ένα βράδυ, ο Πώλ είπε στή
γυναίκα του μόλις γύρισε στό ξε-
νοδοχείο.

— Μή στενοχωριέσαι πιά, ά-
γαπημένη μου. Άπ' αυτή τήστιγμή
δέν θά σου λείψη τίποτα. Μή μέ
ρωτάς όμως, πώς, γιατί δέν θά
σου πω πρός τό παρόν.

Είπνησαν κι' ο Πώλ βγήκε
έξω Γύρισε στό ξενοδοχείο κατά
τά ξημερώματα.

Η Ζανέτ τόν περίμενε όλη
τήν νύκτα. Ο Πώλ της έφριξε

στο κρεβάτι της μιά χούφτα χαρτονομίσματα λέγοντάς της.

— Νά !.. Τά κέρδη άπόψε στή ρουλέττα ! Η τύχη μέ εύνοησε

Λέν είσαι εύχαριστημένη, Ζανέτ ;

Εκείνη ρίχτηκε κλαίγοντας από συγκίνηση στήν άγκαλιά
του. Καί τήν άλλη μέρα τό βράδυ ο Πώλ ξανάφυγε γιά νά λεί-
ψη όλη τή νύχτα.

— Θά εξακολουθήσω νά παίζω, είπε στή γυναίκα του, ή ό-
ποία διαμαρτύρετο γιά τίς άγρυπνίες του, έως ότου κερδίσω άρ-
κετά γιά νά γυρίσουμε στό Παρίσι. Πρέπει νά έπωφεληθούμε
έφ' όσον μάζ εύνοεί ή τύχη.

— Κι' άν χάσης, Πώλ ; τόν ρώτησε δειλά.

— Μείνε ήσυχη... Άπ' τά κέρδη που σου φέρνω, καταλαβαί-
νεις πόσο συντηρητικά, πόσο προσεκτικά παίζω... Θά σταματή-
σω όταν πρέπει...

Καί πραγματικά, κέρδιζε λίγα χρήματα κάθε νύχτα, αλλά
κέρδιζε πάντα. Τά ξημερώματα γύριζε κατακουρασμένος, αλλά
εύχαριστημένος. Της έδινε από ένατό έως διακόσια φράγκα, άλ-
λοτε λιγότερα, άλλοτε περισσότερα πιά ξανάφευγε όταν ένόκτω.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

Α. ΝΤΑΡΛΑΙ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

νε. Ένα βράδυ ή Ζανέτ
ένουθε τήν καρδιά της
βαρειά. Μιά άλλόκοτη ά-
νησυχία τήν κατατρόμαζε,
αίθανόταν άκατανίκητη
άγωνία. Είχε άρχίσει νά ύπο-
ψιάζεται τόν Πώλ. Τά κέρ-
διζε άραγε εκείνατά χρήμα.

τα ; Ντράπηκε γι' αυτή τή σκέψη της.

Προσπάθησε νά δώξη από τό μυαλό της τήν ιδέα αυτή
άλλ' όμως ή ύποψία γύρζε διαρκώς, στό μυαλό της. Έβγαλνε
στό δρόμο νά πάρη άέρα. Της έρχόταν σάν τρέλλα, κάτι τήν
έπνιγε...

— Πώς συμβαίνει νά είναι πάντα κερδισμένος ο Πώλ ; σκε-
πτόταν. Άλλ' όχι είναι τίμιος αυτός. Δέν μπορεί νά κλέβη.

Λένε όμως πώς μέ τό χαρτί άποκτά κανείς έλαττώματα ! Ω,
φρίκη !.. φρίκη !

Άρχισε νά κλαίη μέ λυγμούς. « Δέν μπορεί τά κερδίζη κα-
νείς διαρκώς επί ολόκληρες εβδομάδες ! » Συλλογίστηκε.

Ήταν τόσο θλιμμένη, τόσο άπελτισμένη, ώστε δέν άκουσε
τόν άνδρα της νά μπαίνει χαρούμενος μέσα στο δωμάτιο.

— Ζανέτ, κοιμάσαι ; τήν ρώτησε. Έχω νά σου πω ένα ευχά-
ριστο νέο... Έλα κοντά μου... Μά τί ; Κλαίς ;

Η Ζανέτ δέν είχε πιά τό
θάρος νά κρυφτή... Ηθελε νά
έξη, νά μάθη. Σκ' ύπισε τά δά-
κρυα της και τόν ρώτησε.

— Πές μου τί κάνεις στή λέ-
σχη κάθε βράδυ ;

Αυτός άπήντησε τρομαγμέ-
νος ;

— Παίζω... Δέν τό ξέρεις ;

Άλλά γιατί μέ ρωτάς ; Γιατί ;

— Έλα, πώλ... Τά κατάλαβα,
όλα, τά μάντεψα τά ξέρω όλα !

— Ά! έτραύλισε εκείνος, τά ξέ-
ρεις όλα λοιπόν ;

— Πώλ, τού φώναξε, έιν' αλή-
θεια ; Το έκανες σ' αυτό ; Εσύ ;

— Ναι τό έκανα !.. Λοιπόν...
Μέ μαλώνεις ; Το έκανα γιά σέ-
να, γιά νά μήν ύποφέρης, γιά νά
μή στενοχωριέσαι, γιά νά είσαι
εύχα ιστημένη...

Σκέπασε τό πρόσωπό της μέ
τά χέρια της που τρέμανε και είπε.

— Εύτυχισμένη ! Καί άτιμασμένη...
Εκείνος χλωμός και ταραγμένος.

— Ω! της είπε, τό ήξερα, κολά-
πως δέν θά μ' έκτιμούσες πιά,
πώς δέν θά μάγαπούσες, όταν
τό μάθαινες... Καί γι' αυτό άκρι-
βώς, ήθελα νά σου τό κρύψω.

— Πώλ, είπε πάλι παρακλητικά
χωρίς νά μπορεί άκόμη νά πιστέ-
ψη στήν αλήθεια, τόκανες έσύ
αυτό ; Τήγανες καί...

— Ναι, πρόσθεσε εκείνος ντρο-
πιασμένος... πήγανα και κρα-
τούσα τήν ιματιοθήκη της λέσχης!

Ναι, έγινε υπηρέτης. Έγώ ο διάσημος καλλιτέχνης ! Τά λεπτά που
σούφερα και που νόμιζες πώς τά κέρδιζα, ήταν τά πουρμυλιά
που μούδιναν οι πελάτες. Τόκανα γιά σενα ! Η Ζανέτ όταν άκουσε
τά λόγια του νόμισε πώς ξυπνούσε από κάποιο κακό όνειρο.

— Αυτό ήταν Πώλ ; έψιθύρισε χαρούμενη.

— Ναι, αυτό ήταν, ο άνδρας σου, είχε γίνει υπηρέτης γιά νά σέ
ζήση... Άπόψε ήταν ή τελευταία βραδυά, γιατί βρήκα τή θέση που

ζητούσα τόσο καιρό ! Τώρα τελείωσαν όλα ! Δέν θά μ' άγαπάς πιά.

— Πώλ ! Πώλ, έγώ δέν σ' άγαπώ ; έγώ ;.. τού είπε. Τώρα σ' ά-
γαπώ περισσότερο γιά τό θάρρος σου... γιά τίς θυσίες σου. Αυτό
τό καταλαβαίνεις ; Έδίσταζε άκόμη νά πιστέψη στο λόγια της.

— Δέν τόσο ήταν ταραγμένος, συγκινημένος. Ωστόσο τή ρώτησε,

— Μά πριν γιατί μιλούσες ;.. Τι φανταζόσουν ; Κι' ή Ζανέτ

ντροπιασμένη γιά τίς ύποψίες της άφού τόν φίλησε, τού είπε

— Ω ! μή μέ ρωτάς ! μή μέ ρωτάς ! Δέν θά μπορούσα νά σου πω
τίποτε, άγαπημένη μου, γιατί είμαι πολύ εύτυχισμένη. Καί τόν

γέμισε φιλή, κλαίγοντας από τή χαρά της.

Γύρω από μιά πολύκροτη δίκη.

Η ΞΑΝΘΗ ΚΥΡΙΑ

Η συμμορία που έδολοφόνησε τόν Άλέξανδρον

Ολος ο κόσμος παρηκολούθησε μέ ενδιαφέρον τήν δίκη που
έγινε πρό ήμερών στο ΑΪ—άν—Προβάνς. Έδικάσθησαν
οι δολοφόνοι του Βασιλέως της Γιουγκοσλαβίας Άλεξάν-
δρου, που βρήκε τραγικόν θάνατο στή Μασσαλία στις 9 Οκτω-
βρίου 1934. Οι δολοφόνοι κατεδικάσθησαν είς ισόβια καταναγ-
καστικά έργα και μαζί μ' αυτούς κατεδικάστηκε έρημην μιά « Ξα-
νθή κυρία » που άποτελούσε μέλος της μυστηριώδους Κροατικής
συμμορίας των « Ούσταχ » και που ήταν φίλη του Κρουνοσλαβ
Ντούλιμιτς, του άνθρώπου εκείνου που έδολοφόνησε τόν Βασι-
λέα. Οι άστυνομίες όλου του κόσμου τήν καταζητούσαν από μή-
νες και μόλις πρό όλίγων ήμερών, μετά τήν δίκη, ή Βραζιλιανή
άστυνομία κατόρθωσε ν' άνακαλύψη τά ίχνη της.

Ήταν μόλις είκοσι έτών όταν τόν Μάρτιον του 1932, έγνωρίσε
στή Βιέννη τόν άνδρωπο που τήν παρέσυρε μέ τόν έρωτά του νά

άποτελέση μέλος της μυστηριώδους συμ-
μορίας του.

Ήταν όρφανή κόρη ενός Κροάτου
στρατηγού και τήν εποχή εκείνη ή νέα
εργαζόταν ως υπάλληλος σέ μιά εται-
ρία κι' έπειδή ο μισθός της δέν ήταν
μεγάλος ύπενεικίαζε ένα δωμάτιον από
τό μικρό της διαμέρισμα.

Όταν ο Ντούλιμιτς που νοίκιασε
τό δωμάτιον, έγινε έραστής της, άρχισε
νά έξασκή επάνω της μιά άκατανίκητη
έπιβολή. Η Μαρία Βουτράτσεκ, έτσι
ονομάζεται, παρέκλήθη άπ' αυτόν μίαν
ήμέρα νά κρύψη στο δωμάτιό της μιά
βαλίτσα της οποίας δέν έγνώριζε τό πε-
ριεχόμενο : από τή στιγμήν εκείνην έ-
γινε συνένοχος της συμμορίας των « Ού-
σταχ ».

Υστερα από λίγο καιρό, δυό φίλοι
του Ντούλιμιτς έπήγαν και πήραν τήν
βαλίτσα και ή Μαρία κόντευε πιά νά
έσχάση αυτό τό γεγονός, όταν διατάχθη
από τήν Έταιρία νά πάη στή Ταγκάμ-
πρια γιά μιά ύπόθεσή της. Κι' ενώ
βρισκόταν γιά τή θεωρήση του διαβατη-
ρίου της στήν άστυνομία, έμαθε ότι στήν
πόλι έλαβε χώραν μιά τρομοκρατική ά-
πόπειρα, ότι έξεργάγησαν πολλές βού-
μβες και ότι έφονεύθησαν πολλοί άν-
θρωποι.

Θυμήθηκε τότε πώς είχε συναντήσει
στή Ταγκάμπρια τους δυό φίλους του
Ντούλιμιτς και σκέφτηκε ότι αυτοί θά
έφριξαν τίς βόμβες που άσφαλώς ήσαν
κρυμμένες μέσα στή μυστηριώδη βαλίτσα
που φύλαξε στο δωμάτιό της.

Έν τώ μεταξύ ο έραστής της είχε
εξαφανισθή και διά νά τόν ξανάβρη έ-
κανε όσα έκανε άργότερα.

Οι συνένοχοι δέν τήν εγκατέλειψαν
άλλά τήν έβοήθησαν ν' άνακαλύψη τόν
έρωμένον της πράγμα τό όποιον και έξεμεταλλεύθησαν.

Βρισκόταν άκόμη στή Ταγκάμπρια, υπό έπιτήρησιν και χωρίς
νά μπορεί νά φύγη, όταν μιά μέρα τήν επισκέφθη μιά νέα γυ-
ναίκα.

— Θέλετε νά φύγετε άπ' αυτή τήν πόλι ; τήν ρώτησε μ' ένα
μυστηριώδη τόνο φωνής.

— Θέλω νά ξαναβρω τόν Ντούλιμιτς...

— Δέν θά είναι και τόσο εύκολο πράγμα. Έν πάση περιπτώσει
πριν άπ' όλα πρέπει νά δεχθίτε νά μοιράσουμε τήν ύποψή του.

— Δέχομαι.

— Τότε, άπόψε θά βρεθίτε μετεμφισμένη άνδρικά και μήν
έκπλαγής όταν θά έλθη, νά σάς πάρη μιά γρηά. Η γρηά εκείνη
θά είμαι έγώ.

Τό βράδυ, μαζί μέ τήν σύντροφό της, άγνώριστες κι' οι δυό, έ-
πήγαν σ' έναν έγκαταλειμμένον σταυλον, όπου συνεδρίαζαν οι συμ-
μορίτες. Γύρω από ένα τραπέζι, που τό φωτίζαν δυό κεριά, είχαν

συγκεντρωθή μόνον άνδρες και στή μέση του τραπέζιου βρισκό-
ταν ένας έσταυρωμένος. Ένα μυχάρι άκούμπουσε επάνω στον
σταυρό.

Ο άρχηγός προσεκάλεσε τήν Μαρία νά προχωρήση και της
άνεκοίνωσε της τρομερές ύποχρεώσεις που ανέλαμβανε.

Η Μαρία έδέχθη κι' έγινε άδελφή Τούγκα, και άπετέλεσε μέ-
λος της συμμορίας των « Ούσταχ » έξ αιτίας του έρωτός της μάλ-
λον, παρά από ιδεολογία.

Άπ' εκεί ώδηγήθη σ' ένα σταυλό όπου έξευγναν δυό άλογα σ'
ένα άμάξι. Ένας χωρικός μέ τήν γυναικα του ώδηγούσαν τό
τροχοφόρο.

Η νέα που τήν είχε παρουσιάσει στον άρχηγό της είπε :

— Τούγκα, νά ο πατέρας σου και ή μητέρα σου. Θά σέ ντύ-
σουν χωρική γιά νά σέ πάρουν μαζί τους στο ταξίδι. Άλλά

γιά νά βγής έξω από τήν πόλι, πρέ-
πει νά σέ κρύψουν μέσα σ' ένα σάκκο
μέ κουρέλια.

Η Μαρία ντύθηκε χωριάτικα και άνέ-
βηκε σιό άμάξι, τό όποιο ξεκίνησεν άμέ-
σως.

Ένοπλες, περιπολίες [διέτρεχαν τους
δρόμους της πόλεως.

Η Κυβέρνησις είχε στείλει σχετικές αú-
σ ηρές διατάξεις σ' όλο τό κράτος. Η φω-
τιά που άναψε από τήν προπαγάνδα των
« Ούσταχ » έπρεπε νά σβεσθή πάση θυσία
και οι δρόμοι από τή Ταγκάμπρια έπεβλέ-
ποντο γιά νά κτυπηθούν οι επαναστάται
που θά έβράδιζαν διά της. Λίκα, προς τήν
πρωτεύουσα.

Γιά νά μη προκαλέση ύποψίες ο όδη-
γός του άμαξιού τραγουδούσε ένα χωριά-
τικο τραγούδι.

Στόν τελευταίο όμως σταθμό παρατη-
ρήσεως, ένας χωροφύλαξ πήρε ένα σίδερο
γιά νά τρυπήση τό σακκούλι. Ο χωρικός
κρατούσε τήν άναπνοή του. Τι θάκανε ή
Μαρία, ή άδελφή Τούγκα ; Θά φώναζε ; Θά
έπυρδιζε ;

Τό άμάξι εξακολούθησε τόν δρόμο του,
χωρίς νά καταλάβη τίποτε ο χωροφύλαξ.

Στήν πρώτη στροφή, μέ τρεμουλιαστή
φώνη, ο άνδρας είπε στή γυναίκα του :

— Φαντάζεσαι νά τήν σκότωσαν ;

Η γρηά όμως άπήντησε ήρεμα :

— Μή φοβάσαι. Κάθισα επάνω της και
τήν προστατεύω μέ τά πόδια μου. Θά έ-
πρεπε νά τρυπήσουν πρώτα έμένα γιά νά
τή σκωτώσουν.

Καί τήν επομένη νύχτα ένας όμιλος
συμμοριτών ώδηγούσε στό σύνορα εκείνην
που έ.εγαν « ξανθή κυρία ».

— Άδελφή Τούγκα, τή ρώτησαν, γιά νά
περάσετε τά σύνορα πρέπει κάπου νά
σκαρφαλώσετε. Θά τά καταφέρετε ;

— Θά προσπαθήσω άπήντησε ή Μαρία, σκεπτομένη τόν έρω-
τά της.

Έτσι ή Μαρία Βουτράτσεκ, κατόρθωσε νά περάση τά σύνορα,
νά συναντήση τόν έραστή της και νά τόν άκολουθήση στήν περι-
πετειώδη κι' επίλινδυνή ζωή του, και άπ' αυτόν νά πάθη τήν με-
γαλύτερη καταστορά ή ζωής της.

Μά τί άπέγινε ή Μαρία ; Μετά τήν άπόπειραν, πλανιόταν από
πόλι σέ πόλι, παρακολουθούμενη άγρυπνα.

Έν τέλει, κατέφυγε στή Βραζιλία, και ζούσε στο Σάν Πάολο
Πολύ σπανίως δεχόταν επισκέψεις.

Κανείς δέν χτυπούσε τήν πόρτα της. Άλλά μιά μέρα δυό έπι-
σκέπτες παρουσιάστηκαν μπροστά της. Ήσαν οι άστυνομικοί που
είχαν διαταχθή νά τήν συλλάβουν.

Η Μαρία ντύθηκε χωριάτικα

ΜΙΑ ΑΓΝΗ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

Ο ήλιος έγερνε στη δύση του, κάτω απ' τὰ διάφανα καὶ πορφυρόχρυσά σύννεφα, στὸ βάθος τοῦ πελάγους, ποὺ ἔπαιρνε παράξενους καὶ λαμπεροὺς χρωματισμούς.

Ἡ θάλασσα εἶχε σχεδὸν γαληνέψει καὶ μικρὰ μὲν ὡς τ' ἀπόκρυμνα βράχια τῆς ἀπότομης ἀκρογιαλίας ὅπου ἔσπαζαν γεμάτα ἀφρούς καὶ ἱριδισμούς.

Ὁ μικρὸς μονοπάτι, λές κι' ἤθελε νὰ φθάσῃ κάπου πρὶν τὸν πᾶρη ἢ νύχτα.

Ὅταν ἔφτασε στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ, ὁ Μαρὶ—Νοέλ, ἔβγαλε τὸ ναυτικὸ τοῦ σκούφο κι' ἄφησε τὰ λαμπερὰ ξανθὰ μαλλιά του ν' ἀνεμίσουν στὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι. Τὸ λεπτὸ, ἥρομο καὶ γλυκὸ πρόσωπό του ἦταν χαρούμενο καὶ στὰ βαθυγάλανα μάτια του φάνηζε ἕνας παράξενος—ρεμβασμός. Θὰ ἦταν ὡς δεκαοχτὼ χρόνων παλληκάρι, σφιχτοδεμένο, γεμᾶ οὐ ζωὴ καὶ σφοδρὸς.

Ξαναφόρεσε τὸν σκούφο τοῦ κι' ἀφοῦ σιάχτηκε λιγάκι, προχώρησε σ' ἕνα στενὸ, μακρὸ δρόμο καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα ψηλὸ σπίτι.

Στὸ μυρωμένον κήπο μιά ἑμμορφὴ κοπέλλα, ἀπὸ τὶς τόσες ποὺ παραθέριζαν ἐκεῖ, ἐρέμβαζε γυρισμένη πρὸς τὴ θάλασσα, ποὺ ἀρχίζε νὰ παίρνῃ ἕνα βαθὺ μουντὸ χρώμα. Μόλις εἶχε γυρίσῃ ἀπὸ τὸν περὶπατὸ της καὶ δὲν εἶχε ἀνεβῇ ἀκόμη στὸ σπῆϊ τοῦ.

Ὁ νέος τὴν ἐκύτταξε κι' ἀναστέναξε βαθεία. Ἡ κόρη τὸν εἶδε καὶ τὸν ρώτησε :

—Μοῦ φέρνεις ψάρια ἢ στρεϊδία; Τὸν κύτταξε χαμογελώντας. Ἦταν τόσο ἑμμορφὸ παλληκάρι, τόσο λίγο ἔμοιαζε μὲ τοὺς ἄλλους ψαράδες!.. Λεπτοκαμμένους καὶ δρο-

σερός, φαίνονταν πρὸς μικρὸς ἀπ' τὴν ἡλικία του. Ἐδειχνε δὲ ἦταν ἕνα δειλὸ καὶ ντροπαλὸ παιδάκι. Τῆς ἄρεσε, τὸν εὕρισκε πολὺ χαριτωμένον.

Ὁ ψαράς τὴν κύτταξε μὲ τὰ ἐκστατικά μεγάλα τοῦ μάτια, ποὺ φωτίστηκαν παράξενα καὶ τῆς ἀπήντησε :

—Σὰς ἔφερα κάτι ἄλλο σήμερα.

Τὴν ἐπλησίασε, ἄφησε τὸ ἀδειανὸ κοφίνι τοῦ κάτω, ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο τοῦ ἕνα μπουκέτο θαλασσινὰ λουλούδια καὶ προχώρησε, ἐσεκούφωτος, πρὸς τὴν νέα.

—Σήμερα, φτιάχναμε δὴ τὴν ἡμέρα τὰ δίχτυα καὶ τὴ βάρκα μας, τῆς εἶπε, καὶ μόνο τώρα κατὰ τὸ δειλινὸ εὐκαιρήσα. Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ σὰς φέρω λουλούδια!.

Ὁ ἄλλος ἔκδομος δὲν τ' ἀγαπάει καὶ πολὺ τὰ λουλούδια. Ξέρω ὅμως ὅτι σεῖς τ' ἀγαπᾶτε καὶ γι' αὐτὸ σὰς τὰ φερα. Αὐτὰ τὰ λουλούδια βγαίνουν ἐπάνω στοὺς ἀμμουδεροὺς βράχους. Τὰ καυμένα! Ὁλομόναχα ἐκεῖ ἀ-

πάνω κι' ὅμως πόσο εἶναι ὠραῖα!.. Γι' αὐτὸ τ' ἀγαπᾶ.

—Ὡ! πόσο μ' εὐχαρίστησε τὸ δῶρο σου! φώναξε ἐκείνη. Τὸ ὠραῖο μπουκέτο σου θὰ τὸ βάλω στὸ δωμάτιό μου... Τὰ λουλούδια σου θὰ μοῦ θυμίζουν τὴ θάλασσα, τὰ βράχια, τοὺς γλάρους... Σ' εὐχαριστῶ!

Ὁ Μαρὶ—Νοέλ ἦταν κατακόκκινος. Ἐννοίωθε νὰ τὸν στέναχωρῇ ἡ ναυτικὴ τοῦ μπλούζα. Τὸ στήθος τοῦ φούσκωνε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία καὶ τὴ λαχτάρα τῆς καρδιάς του.

—Θέλεις νὰ μοῦ δώσης τὸ χέρι σου, τὸν ρώτησε συγκινημένη ἡ νέα. Ἀλήθεια, πῶς σέ λένε; Ξέχασα προχθὲς νὰ σέ ρωτήσω.

—Μαρὶ... Μαρὶ—Νοέλ.

—Κι' ἔμένα Ρόζα Ἀρμάντ.

Τὰ χέρια τοὺς σφίχτηκαν σὲ μιά θερμὴ χειραψία. Τὸ βρόδυ ἐκεῖνο, ὁ μικρὸς ψαράς, ξαναγύρισε στὸ λιμνὶ τῆς Διβ σὺν μεθυσμένους. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι τρώγανε στὸ τραπέζι, αὐτὸς μόλις ἄγγιζε τὸ φαγητό. Γιατὶ μιά

Ἐρέμβαζε γυρισμένη πρὸς τὴν θάλασσα

—Γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι, τοῦ εἶπε.

—Θὰ σὰ θυμᾶμαι πάντα καὶ ποτὲ δὲν θὰ βγάλω ἀπὸ τὸ χέρι μου τὸ δῶρο σας.

—Γεῖά σου, Μαρὶ!.. Γεῖά σου! φεύγω, ἀλλὰ θὰ σέ θυμᾶμαι πάντα καὶ θὰ φυλάω ὅσο ζωὴ τὰ λουλούδια σου.

Ἐπὶ τὴν ἀγάπην τὴν πονεμένη καρδιά του ἔφυγε μὲ τὴν ἀγνήτη γιὰ τὴν Ἰρλανδία. Μὰ δὲν τὸν Αὐγουστο οἱ ψαράδικα ρισαν πρὶν, ὁ Μαρὶ δὲν ἦταν μαζί τους. Ἐλυώσε ἀπ' τὸν καὶ μὲν ἐκεῖ μακριά.

Ἐκείνη τὰ γαλανά τοῦ μάτια γιὰ πάντα ὁ μικρὸς ψαράς. Ἐνὰ ὄνειρο ἦταν ἡ ζωὴ του κι' ἡ ἀγάπη του, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Πέθανε μὲ τὸ χρυσὸ δακτυλίδι τῆς Ρόζας στὸ δάκτυλό, γιὰτὶ εἶδε μιά μέρα ἕνα ὄνειρο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ.

ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

θεῖα ὄψασις τριγύριζε μπροστὰ στὰ μάτια του. Χαμογελοῦσε κι' ἡ καρδιά του τραγουδοῦσε σὲ χίλους σκοποὺς ἑδνομα τῆς Ρόζας Ἀρμάντ.

Ἡ μητέρα τοῦ Μαρὶ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιά της, γιὰτὶ ἢ ἂν τὸ πρὸς ὀβέλτο, τὸ πρὸς προκομμένο τὸ πρὸς λεπτοκαμμένον ἀλλὰ καὶ μ' ὅλα ταῦτα πρὸς δυνατὸ ἀπὸ τ' ἄλλα.

Ὅταν δὲν ἔβγαίνει μὲ τὴν βάρκα στ' ἀνοιχτὸ πέλαγος νὰ ψαρέψῃ, ἀπομακρυνόταν ἀπ' τ' ἀδέλφια τ' αὐτοῦ καὶ τοὺς φίλους τοῦ πέρα στὰ βράχια, καὶ παραδινόταν στ' ὄνειρο, ποὺ ἔπλεκε γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Κι' ὅταν τὰ ἀπόβραδα ἔβλεπε τὰ κύματα τῆς μαύρης, θάλασσας νὰ φωτίζονται ἀπὸ τοὺς φωσφορισμούς τῶν ἀστεριῶν, γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ γιὰ νὰ μὴ κλάψῃ δυνατὰ, βούλωνε τὸ στόμα του καὶ ἔξοπαγε σὲ λυγμούς, χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιὰτί... *

Τὸ φθινόπωρο εἶχε φτάσει μὲ τὰ πρωτοβρόχια του καὶ τὰ κίτρινα φύλλα ἀρχίζαν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὰ δένδρα. Οἱ πασαφθιρνιστὰ ἔφευγαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο ἀπὸ τὴ Διβ.

Ὁ Μαρὶ—Νοέλ ἐννοίωθε τὴν καρδιά του νὰ πονῇ γιὰτὶ θάχανε τὴν ἀγαπημένη του, γιὰτὶ ἢ Ρόζα Ἀρμάντ θάφευγε κι' αὐτή.

Τὴν τελευταία φορὰ, ποὺ πῆγε καὶ τὴν βρήκε, τῆς πῆγε πάλι ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἄγρια θαλασσινὰ λουλούδια.

Ἐκείνη τὰ δέχτηκε μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ εἶπε :

—Αὐτὰ θὰ εἶναι τὰ τελευταῖα ποὺ μοῦ φέρνεις...

—Φεύγετε, δεσποινίς!.. εἶπε μὲ σφιγμένη καρδιά ὁ Μαρὶ, σὰν νὰ μὴν τὸ περίμενε.

—Νί, αὐριο. Εἶμαι πολὺ λυπημένη γι' αὐτό. Θὰ προτιμοῦσα νάμεινε...

—Θὰ ξαναγυρίσετε τοῦ χρόνου; εἶπε, Μαρὶ—Νοέλ, μπορῶ νὰ στὸ παντρεμένη τότε... Καὶ σὺ θὰ μείνης ἐδῶ μὲ τὴν μητέρα σου;

Ὁ Μαρὶ κατέβασε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κρύψῃ τὸν δάκρυα, ποὺ κύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια του, στὰ μάγουλά του.

—Ὁχι. Θὰ πάω ἐκεῖ κάτω στὴ θάλασσα, πολὺ μακριά...

Τότε συγκινημένη ἡ Ρόζα ἐπίασε τὸ χέρι τοῦ Μαρὶ καὶ τοῦ πέ-δακτυλίδι.

—Γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι, τοῦ εἶπε.

—Θὰ σὰ θυμᾶμαι πάντα καὶ ποτὲ δὲν θὰ βγάλω ἀπὸ τὸ χέρι μου τὸ δῶρο σας.

—Γεῖά σου, Μαρὶ!.. Γεῖά σου! φεύγω, ἀλλὰ θὰ σέ θυμᾶμαι πάντα καὶ θὰ φυλάω ὅσο ζωὴ τὰ λουλούδια σου.

Ἐπὶ τὴν ἀγάπην τὴν πονεμένη καρδιά του ἔφυγε μὲ τὴν ἀγνήτη γιὰ τὴν Ἰρλανδία. Μὰ δὲν τὸν Αὐγουστο οἱ ψαράδικα ρισαν πρὶν, ὁ Μαρὶ δὲν ἦταν μαζί τους. Ἐλυώσε ἀπ' τὸν καὶ μὲν ἐκεῖ μακριά.

Ἐκείνη τὰ γαλανά τοῦ μάτια γιὰ πάντα ὁ μικρὸς ψαράς. Ἐνὰ ὄνειρο ἦταν ἡ ζωὴ του κι' ἡ ἀγάπη του, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Πέθανε μὲ τὸ χρυσὸ δακτυλίδι τῆς Ρόζας στὸ δάκτυλό, γιὰτὶ εἶδε μιά μέρα ἕνα ὄνειρο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ.

ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ὁ ἰπὸ ἀπομακρυσμένες κι' ἀπομονωμένες χώρες ποὺ ἀποτελοῦνε τὴν ἔρημο τοῦ Πόλου, μερικές φορὲς γίνονται τὰ θέατρα, ὅπου παίζονται ἐρωτικὲς τραγωδίες.

Σὲ μιά καλύβα ψαράδων ζοῦσε, πρὸ δύο ἐτῶν, ἕνα νιόπανδρο ζευγάρι. Ἐκείνη ἦταν μιά νεαρὴ ἑσκιμώα, ὠχρὴ κι' εὐγενική,

μᾶλλον μικρόσωμη καὶ μὲ δυὸ κατὰμου-ρα μάτια, τῶν ὁπο-ῶν τὸ μυστήριον ἀνε-

μιγνύετο ἀρμονικὰ μὲ τὴν ὁμορφίαν τῶν ἰσίων καὶ μαλακῶν μαλλιών της, τῶν πλγμένων ἐπάνω στὸν τράχηλό της. Ἐκείνος, ἕνας ξανθὸς γερμανὸς, ὕψηλός, ὠχρὸς καὶ ῥω-μαλέος, μὲ ξέθωρα μάτια καὶ δυνατὴ καρδιά. Εἶχαν μα-

ζί τους ἕναν νεαρὸ ἑσκιμῶ, μόλις δέκα ὀκτὼ χρόνων, τὸν ὁποῖον ἐπῆραν ἀπὸ τὴν ἑλάν Ὑόρκην ὅπου ζοῦσε, μαζί μὲ τὸν πατέρα του, στὴ συνοικία τῶν νέγων. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς, μόλις ἀφῆκε τὴ βασιανισμένη ζωὴ ποὺ περνοῦσε στὴν ἀμερικανικὴ μητρόπολη καὶ ξαναγύρισε στὸ κλίμα

τοῦ, συνῆλθε πολὺ κι' ἔδειχνε πῶς ἦταν εὐχαριστημένος μὲ τ' ἀφεντικά του. Δούλευε σκληρὰ κι' ἀκούραστα μὲ τὸν Μάξ Τόκνερ κι' ὅταν καθόταν στὸ τραπέζι κι' ἡ σοῦπα ἀχνίζε μπροστὰ του, ἕνα φῶς εὐγνωμοσύνης ἔλαμπε στὰ μάτια του.

Μιά μέρα ὁ Τόκνερ καὶ ὁ Παῦλος—ἔτσι τὸν ἔλεγαν τὸν νεαρὸ ἑσκιμῶ—περπατοῦσαν σχεδὸν δυὸ ὥρες ὅταν σὲ μιά στιγμὴ, ὁ Παῦλος τράβηξε ἀπὸ τὸ σακκάκι τὸν Τόκνερ καὶ τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του ἕνα σημεῖο ποὺ φαίνονταν μακριά.

—Κύριε! κύριε! Τόκνερ ἐκεῖ κοντὰ σ' ἐκεῖνο τὸν ὀγκόπανο. Φαίνεται σὰν ἀεροπλάνο!

—Ναί, εἶπε ὁ Γερμανὸς καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα του, κάνοντας νεῦμα στὸν Παῦλο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἦταν πολὺ πλησιέστερο ἀπ' ὅτι φαίνονταν. Ἐνὰ τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα ἔφθασαν. Ἀλλὰ πόσο ἐξεπλάγησαν καὶ συνεκινήθησαν ὅταν βρέθηκαν μπροστὰ

στὰ ἐρείπια τοῦ ἀεροπλάνου! Ἀπὸ μιά σκηνὴ πρὸς μακριά, φτιαγμένη ἀπὸ πανί καὶ ἔξω, βῆκε μιά ξανθὴ γυναῖκα, νεωτάτη, ποὺ τοὺς χαιρέτησε μ' ἕνα φοβισμένον χαμόγελο.

Ὁ Παῦλος ὅμως μῆκε μπροστὰ στὸν Τόκνερ σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ κανένα ἀόριστο κίνδυνο, γιὰτὶ δὲν ἐγνώριζε ἐκείνη τὴ γυναῖκα!

Τὸ βράδυ, γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ μέσα στὴν καλύβα τοῦ Τόκνερ, βρισκόταν κι' ἡ ξανθὴ νέα. Μετὰ τὸ δεῖπνο, διηγήθηκε σύντομα τὴν περιπέτειά της. Κι' ὅταν ἡ ξανθὴ νέα, μιά γαλλὴς μόλις εἰκοσι χρόνων ποὺ τὴν ἔλεγαν Καρολίνα, εἶπε πῶς ἔκανε τὸ γαμήλιο ταξίδι μὲ τὸν ἄνδρα της κι' ἐκεῖνος σκοτώθηκε γιὰτὶ ἔπαθε βλάβη τὸ ἀεροπλάνο τοῦ, ἡ Κίμο, ἡ γυναῖκα τοῦ Τόκνερ, δὲν μπό-

ρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της καὶ νὰ πῇ μὲ λυγμούς: —Τὴ σκληρὴ τύχη, ὠραία κυρία.

Ὁ Τόκνερ ἦταν σκεπτικός, κι' ὁ Παῦλος κοντὰ του κύτταζε τὸ ὄρατο ἀκαθόριστο.

Ἡ νεαρὴ γαλλὴς δὲν ἀπήντησε ἀλλὰ κύτταζε τὸν

Τὸ πρῶτο —κι' ἦταν ἡ

ἡμέρα ποὺ ὁ γερμανὸς θὰ συνάδευε τὴν Καρολί-να γιὰ τὴν Ἀλσάκη. Ἡ

Κίμο, βρήκε τὸν Παῦλο πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν καλύβα, νὰ κάθεται χάμω. Τὸν φώναξε κι' ἐκείνος γύρισε καὶ τὴν κύτταξε γελώντας καὶ μουρμουρίζοντας ἀκατάληπτα λόγια σὰν τρελλός. Μόλις ὅμως εἶδε τὸν Τόκνερ, ἔπεσε στὰ πόδια τῆς Κίμο, φωνάζοντας νὰ τὸν σώσῃ. Ὁ Τόκνερ, ἔξαλ-

λος τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τὸν ρώτησε μ' ἄγρια φωνή.

—Γιὰτὶ τὴ σκοτώσες;

—Ποιὸν ἐσκότωσε! Ἐξόφνησε ἡ Κίμο.

—Τὴν Καρολίνα! Ἐξ αἰτίας σου. Σὺ τὸν ἐβαλες νὰ τὴν σκοτώσῃ! ἀπήντησε ὁ Τόκνερ μ' ἄγρια φωνή.

Κι' ἔκανε νὰ τῆς ἐπιτεθῇ, ἀλλ' εἶδε τότε νὰ λάμπῃ τὸ λεπίδι ἐνός μαχαίριου στὸν ἀέρα. Ἦταν ὁ Παῦλος, ποὺ εἶχε σηκωθῇ κι' εἶχε τεντώσει τὸ χέρι του ὀπισθόθεν μὲ ἕνα μαχαίρι γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν μικρὴ Κίμο γιὰ τὴν ὁποία ἐννοίωθε ἀπερίοριστη τρυφερότητα.

Τότε ὁ Τόκνερ τὰ κατὰλαβε δάκι' ἀπεμακρύνθη σκυφτός καὶ σκυθρωπός, ἐνῶ ὁ Παῦλος ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς Κίμο, τὸ μέτωπο τῆς ὁποίας ἦταν ἰδρωμένο καθὼς καὶ τὸ μέτωπο τοῦ Παύλου, ποὺ τὰ στήθη του ἔλυωναν ἀπὸ τὸν πυρετὸ ποὺ τοῦχε ἀφίσει τὸ ἔγκλημα. Α. ΚΑΒΙΚΙΘΑΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Παῦλο μ' ἐνδιαφέρον καὶ πρόθεσε ὅτι ἔθαψε στὴ θάλασσα τὸν σκοτωμένο ποὺ μ' ἐκείνο τὸν ἥρωισμό του τὴν ἔκανε χήρα σὲ ἡλικία εἰκοσι χρόνων.

Τὴν ἐπομένην ὁ Παῦλος μαζί μὲ τὴν Κίμο, ἀπεφάσισαν νὰ κόμουν σὲ λίγες μέρες ἐνατάξιδι πρὸς τὴν Ἀλσάκη γιὰ νὰ συνοδεύσουν τὴν Καρολίνα μέχρις ἐνός σημείου ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Εὐρώπη.

Κάθε πρωτὶ, στὸ μεταξὺ, ἡ γαλλὴς πῆγαινε μαζί μὲ τὸν Τόκνερ καὶ τὸν Παῦλο γιὰ κυνήγι καὶ γιὰ ψάρεμα. Ἡ μικρὴ Κίμο δὲν ὀπιστευόταν τίποτε. Μόνο ὅταν, ἀργότερα ἔβλεπε τὸν Παῦλο νὰ γυρίζῃ σὴν καλύβα μόνος του καὶ νὰ μὲν κοντὰ τῆς κατὰ διατογὴν τοῦ Τόκνερ ποὺ ἐγύ-

ριζε μόνος μὲ τὴν Καρολίνα τὴ βαθεῖα νύχτα, τότε ἡ μικρὴ σωμὴ ἑσκιμῶα, ἀρχισε νὰ νοιώθῃ μέσα της ἕναν ἐφιάλτη ποὺ τῆς γέμιζε τὴν ψυχὴ ἀπὸ ζήλεια κι' ἀγωνία. Δὲν ρώ-

τησε ποτὲ γιὰ τίποτε τὸν Παῦλο, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νὰ ἐκατονταπλασιάσῃ τὴν στοργὴ καὶ τὶς περιποιήσεις στὸν

ἄνδρα της. Μάταια ὅμως γιὰτὶ κατὰλαβε πῶς ἐκεῖνος ἀπέφευγε τὰ θερμὰ καὶ εἰλικρινῆ φίλια της.

Ἡ συμπάθεια ποὺ εἶχε γιὰ τὴν ξανθιά Καρολίνα μετεβλήθη σὲ φοβε-

ρὸ μίσος ἐξ αἰτίας κάποιας σκηνῆς ποὺ ἀντί-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

A woodcut illustration of two men in 15th-century attire. The man on the left wears a dark, fur-trimmed robe and a cap, gesturing with his hands. The man on the right wears a dark, puffed-sleeved tunic and a cap with a feather, holding a sword. They are standing on a circular base with faint, illegible text.

Τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε

Θέλω να πεθάνω! και θα εulογήσω τον θάνατον όταν θα παρουσιασθώ!

Λέγοντας τα λόγια αυτά που έμελλε να τα συγκρατήσει η Ιστορία, ή χήρι άφηκε να πέση επάνω στο ώσαιο της πρόσωπο ο μικρός πένθιμος πέπλος, σαν να αισθανότανε την ντροπή του πένθους της.

— Κυρία, επανέλαβεν ο κόμης Αρμανιάκ, ή ζωή σας είναι πολύτιμη εί- δλους μας και δεν έχετε το δικαίωμα να την διοθεύετε. Ούτε στο μέγαρον της Ορλεάνης, ούτε στο ανάκτορον Σαιν-Πώλ! έστω και υπό την σκέπη του βασιλέως, δεν θα εί-θε έν ασφαλεία.

Ο κακόμοιρος ο βασιλεύς κατέβασε το κεφάλι, άρπαξε το χέρι της Βαλεντίνης και έπιθύοισε.

— Έχει δική, άδελφή μου! Δεν μπορώ να άμυνθώ ούτε για τον έαυτόν μου! Πώς θα σάς υπερασπίζα και σάς;

— Τό όχυρόν του Πιεροφόν είναι στερεό, επανέλαβεν ο Αρμανιάκ. Θα άνθέξη και έναντίον όλοκλήρου στρατού! Εύαρεστηθήτε, κυρία μου, να πάρετε το χέρι μου! Θα άνεβήτε στο φορείον σας, θα συνοδευθήτε μέχρι του Πιεροφόν από τους ευγενείς σας και τους ίδιούς μου! Έντός τριών ήμερών θα σάς συναντήσω.

Η Οδέττη ρίχτηκε στην άγκαλιά εκείνης την όποία άποκαλούσε άκόμη νουνά της. Έπειτα ο βασιλεύς, με την σειράν του έφίλησε την δούκισσα και καθώς εκείνη άπεμακρύνετο, δίνοντας το χέρι στον κόμητα του Αρμανιάκ, ο Κάρολος ο VI έφώνασε.

— Ο Θεός άς σάς φυλάη!

XXXV

Γιάννης ο Ατρώμητος όταν έπείσθη ότι ή Οδέττη τον άγαπούσε, άποφάσισε να ένεργήση και ραγδαίως μάλιστα. Τό σχέδιό του ή-αν εύκολο. Οι 4 μολοσσοί ένθουσιασμένοι από την έπιτυχία των έναντίον του δουκός της Ορλεάνης και έχοντας άκόμη την όρεξη για αίμα δεν έπερίμεναν παρά διαταγήν για να άναμειχθούν σε νέους φόνους.

Μόλις ο κόμης Αρμανιάκ έφυγε, ο δούξ τους υπέδειξε πού θα κτυπούσαν.

Ο Όνορέ του Σιαμπιέρς θα έστραγγαλιζέτο ή θα έσκοτώνετο, όπως προτιμούσαν. Τό ίδιο θα γινόταν και για Μαργεντίνη. Η Οδέττη θα έδένετο, ή φρουρά του Σαιν-Πώλ θα άφωπλιζέτο. Η νέα θα ώδηγείτο στο μέγαρον του Βουργώνης.

Ήταν εύκολο! Ήταν μιά άπ' αútές τις άπλές έκτρατείες χωρίς μεγάλους κινδύνους, τις διασκεδαστικές στο βάθος. Οι 4 ένθουσιασθηκαν! Γιάννης ο Ατρώμητος ήταν βέβαιος ότι την νύκτα, όλίγονμετά τα μεσάνυχτα ή Οδέττη του Σιαμπιέρς θα έφιλοξενείτο στο ανάκτορον της Βουργώνης.

Οι 4 προετοιμάσθηκαν να δράσουν! Για να κάνουν κουράγιο έσπευσαν στην γνωριμή τους ταβέρνα να πιούν.

Κατά τις 11 ή ώρα την νύκτα επήγαιναν προς το ανάκτορο του Σαιν-Πώλ.

Στην ταβέρνα βρισκόταν άκόμη ο κατασκευαστής του παιγνιοχάρτου του βασιλέως Γκρεγκουνάρ. Έξακολουθού-

σενά πίνησκεπτόμενοι πώς θα ή-αν δυνατόν να δώση την Οδέττην την όποιαν καθώς άκουσε επρόκειτο να άπαγάγουν οι τέσσερες όπαδοί του, δουκός της Βουργώνης.

Έπινε και έπερίμενε με τό κρασί να του έλθη καμμία καλή ιδέα.

Εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε και ο Πασσαβάν. Ο Γκρεγκουνάρ κατεπλάγη!

— Αυτός! έψέλλισε!

— Βέβαια έκαμε τό γκαρσόνι, είναι ο Ιππότης Πασσαβάν!

Ήταν πραγματικώς ο Πασσαβάν! Έμπήκε, πλησίασε τον Γκρεγκουνάρ και με τό έλαφρό ειρωνικό του μειδίαμα είπε.

— Πίνετε πολύ, κύριε Ζακ-κεμέν! Έάν εξακολουθήσετε

δεν θα μείνη πιά τίποτε για μένα! και θα άναγκασθώ να πάω να κητοικήσω άλλο, πράγμα τό όποιον θα δυσσαστήση τον φίλο σας τον Τιμπώ.

— Πώς; έψέλλισεν ο Γκρεγκουνάρ, δεν είσθε νεκρός;

— Και γιατί σ' άμουν πεθαμένος;

— Πώς; οί λησται θα δεν σάς έδωκαν κι' εγώ δεν ξέρω πόσες ιχθυοειές;

— Μπορείτε να ίδήτε ότι είμαι σχεδόν άνέπαφος.

— Πώς οί φίλοι άυτοί λησται, δεν σάς έφοριζαν στο ποτάμι, όπως ισχυρίζονται οί 4 όπαδοί του δουκός της Ορλεάνης;

— Α, αυτό είναι άλλο πράγμα! Είμαι νεκρός! Σας παρακαλώ να μη λησμονήσετε αυτό! Και μου τό υπενθυμίσατε ότι πρέπει να είδοποιήσω τον Τιμπώ, πράγμα τό όποιον θα είναι μιά ευκαιρία για άυτόν να μου παρουσιά-

ση τον λοχαγισμόν.

Καλή νύκτα λοιπόν Ζακκεμέν, είπε ο Πασσαβάν, πηγαίνοντας προς τις σκάλες! Μη λησμονείτε ότι είμαι νεκρός!

Ο Γκρεγκουνάρ έσηκώθηκε άμέσως, έτρεξε προς τον Πασσαβάν τον άρπαξε από τό χέρι και είπε.

— Ξέρετε Ιππότα μου ότι οί 4 σκύλοι του δουκός οί λυσασμένοι τρέχουνε άυτή τη στιγμή στο ανάκτορο του Σαιν Πώλ.

Ξέρετε ότι θα σκοτώσουν τον Όνορέ του Σιαμπιέρς! Α! κύριε Ιππότα, άν είχατε οίκτον για άυτόν τον δυστυχ ή γέροντα της ευγενούς δεσποινίδος ή όποία...

Ο Πασσαβάν άρπαξε από τό χέρι τον Γκρεγκουνάρ.

— Ποιάς ευγενούς δεσποινίδος; Της Οδέττης; έβρυχήθη.

— Αλλά, ναι!

— Και λές, ότι άπειλείται; μίλησε λοιπόν!

— Ω! Ω! Έκαμε ο Γκρεγκουνάρ! Αν με φοβίζετε κατ' άυτόν τον τρόπον με την τρομερή σας μορφή και τα δαιμονισμένα σας μάτια, δεν θα μπορέσω πλέον να μιλήσω!

— Ίσως άτειλείται! Εκείνη ή ο βασιλεύς, δέ ξέρω άκριβώς.

Τό βέβαιο είναι ότι άπόψε άυτή τη στιγμή ο Όκεντοβίλ και οί φίλοι του θα μπούν στο ανάκτορο του βασιλέως.

Ο Μασσαβάν δεν άκουσε περισσότερα! Έσπρωξε τον Γκρεγκουνάρ προς τα έμπρός! Και έτρεχαν ένω ο Πασσαβάν έλεγε.

— Είσαι γνωστός στο ανάκτορο Σαιν-Πώλ;

— Ναι! διάβoλε, αλλά...

— Γνωρίζεις τό σύνθημα της διαβάσεως;

— Ναι! με τον Διάβ... αλλά...

— Άνάλαβε να με περάσης ή σε τρυπάω.

— Άναλαμβάνω αλλά άφήστε με!

Ο Πασσαβάν συγκατετέθη να τον άφήση. Οί δυο άνδρες προηά ώντας από στενούς δρόμους εξακολουθούσαν την πορείαν των Βυήκαν στην δδόν Αγίου Αντωνίου άκριβώς έκεί πού χρειαζόταν για να ίδούν 4 σκιές να γλυστρίζουν στο άνάκτορον Σαιν-Πώλ από την μεγάλην πόρτα, ή όποία ξανάκλεισε πίσω τους.

— Αυτοί είναι! φράνωμε έγκαίρως!

— Έμπρός είπε ο Ιππότης.

Εφθασαν μπρός στην πόρτα! Κατόπιν της στήν νής του Γκρεγκουνάρ ο Πασσαβάν έσταμάτησε.

— άπόσταση και εκείνο, σε μικρή ώρησε μόνος για να μιλή-

Ο Πασσαβάν πούβραζε άπό άνυπομονησίαν άκουσε ά-

ντήγηλάσσοντο μερικά λέ-

ξεις με χαμηλή φωνή! Επειτα είδε να έρχεται προς

αυτόν ο Γκρεγκουνάρ.

— Θα μπούμε δεν είναι έ-

τσι; ρώτησε ο Ιππότης.

— Όχι! άπήντησε ο Γκρεγκουνάρ με υπόκωφη φωνή! Τό σύνθημα άλλαξε.

— Κατάρα!

— Κατάρα!

— Κατάρα!

— Κατάρα!

— Κατάρα!

— Κατάρα!

— Κατάρα!

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

'Από τή ζωή στο «Χόλλυγουντ»!

Αναστάτωση! Στο Χόλλυγουντ άρχισε άγριο άλληλοφάγωμα μεταξύ των άστέρων! Η Τζόαν Χάρλοου, με τά λευκόχρυσά μαλλιά έχει να διεξαγάγη διμέτων άγώνα. Α τό τον ά μέρος της συνγωνίζεται ή ροζσα Τζόαν Κράουφορντ και από τό άλλο ή μελαχροινή Λούπε Βελέξ. Πόλεμος μαλλιών, λοιπόν.

Άλλος λόγος είναι ή καλλιτεχνική άντιζηλία. Τρίτος ή γυναικεία ζηλοτυπία. Έπειδή ή Χάρλοου τώρα είναι της μόδας, ή κινηματογραφική έταιρία της την έβαλε να παίξη με τον Φράνσις Τόουν, πού ως τώρα έπαιζε με την Κράουφορντ. Φαντάζεσθε, λοιπόν, τά νεύρα της τελευταίας.

Πάλι όμως άυτά δεν είναι τίποτε μπροστά στη μανία πού έτρεψε την οξύθυμη σαν μεξικανή πού είναι, Λούπε Βελέξ, όταν έμαθε πως ή Χάρλοου θα παίξη με τό δικό της σύντροφο Τζόννυ.

Φοβούνται οί δυο βεντέτες μην ξελογιάση ή Χάρλοου τους παρτενέρ τους; Αδικαιολόγητος φόβος. Γιατί ως τώρα ή Χάρλοου έδιάλεγε τους φίλους της και τους άνδρες της—τέσσερες έχει πάρει ως τώρα—έξω από τό στούντιο. Με ήζοταιό δεν άκούγεται τήνοιά της. Ο,τι όμως δεν έγινε ως τώρα, άπολείεται να γίνει στο μέλλον! Οτωσώητοτε ή Λούπε Βελέξ και ή Κράουφορντ έκήρυξαν τον πόλεμο κατά της Χάρλοου. Κι' όποια κερδίση!...

Νά του φύγη ένός ή γυναίκα του, να τον άφψη ή άοραβωνιαστικά του, είναι πράγματα πού γίνονται συνήθως στην έποχή μας, και μάλιστα στο Χόλλυγουντ. Μά άυτό πού έπαθε ο Ιρλανδός ήθοποιός του κινηματογράφου Τζίμ-μυ Νιούν είναι άπό τ' άνοστα.

Ο Τζίμμι λοιπόν, ήταν γελλά έρωτευμένος με την Σάλλυ Αίλερς. Είχεν όμοιόση μάλιστα κι' ή ήμέρα των γάμων τους, όταν ή Σάλλυ, μά όρσία πρώτα, τώκαγε έπι άεροπλάνου για τό Μεξικό όπου παντρεύτηκε τον Χάρρυ Μπράουν. Κι' έτσι ο Τζίμμι έμεινε σ' ά κρύα του λουτρού.

Για να παρηγορηθί, λοιπόν, τά έφτιασε με την Λόνα Άντερς. Άρραβωνιάστηκε, ώρισαν την ήμέρα του γάμου και τότε μπήκαν για να πάνε να τελέσουν τό μυστήριο. Ξαφνικά ο Τζίμμι άκούει την Λόνα να φωνάζη στον σωφφέρι.

— Σωφφέρι, στάσου!...

Μόλις σταμάτησε τό αυτοκίνητο, ή Λόνα κατέβηκε κάτω και χωρίς άλλη έξήγηση έδήλωσε στον Τζίμμι ότι τό σέφθηκε πιδ καλά και είδε πως ο γάμος τους δεν μπορεί να γίνει.

Κι' έφυγε άφίνοντας τον Τζίμμι με την βέρα στο δάκτυλο!...

Τι τρελλοκομείο είν' αυτό τό Χόλλυγουντ!...

Στην ώραία βεντέτα Καίη Φράνσις δεν άρέσει ο θόρυβος. Κάνει τις δουλίτσες της μυστικά. Χωρίς να τό μάθω κανείς, πρ ό καιρού παντρεύτηκε τον Κέννιτ Μακ Κέννα. Και χωρίς θόρυβο τώρα τον έχώρισε.

Ούτε γάτα ήταν ούτε ζημιά!...

Η Μαίρη Πίκφορντ, πού τό άστρ της έδωσε πρ ό καιρού, άπεφάσισε τώρα ν' άνοίξη μιά σχολή στο Κλέβελαντ. Και τι θα διδάξη; Κινηματογραφική τέχνη; Πώς να γίνεται μιά νέα, ένδοξη

στάρ; Όχι! Θ' άνοίξη, λέει, σχολείο έγγάμων γυναικών και θα διδάξη πως εύτυχεί μιά γυναίκα όταν γάμο της. Ός δείγμα της δι-

δασκαλίας της ή Μαίρη Πίκφορντ δηλώνει άπό τώρα ότι ή πολλή καλωσύνη δεν όφείλει τίποτε στις γυναίκες και ότι γίνεται πολλές φορές ή αίτία της δυστυχίας της. Άντιθέτως ο έγωϊσμός χρειάζεται, επιβάλλεται μάλιστα.

Και ή μόν Πίκφορντ μπορεί να βρή μαθήτριες, αλλά οί μαθήτριές της θα βρούν άνδρες; Νά ο κόμποσι!...

Ο Τζέι Μακ Κέννα, τό είδωλον των γυναικών του Χόλλυγουντ ο άκατάδεκτος ως τώρα κι' ο άφοσιωμένος έξ όλοκλήρου στη καλλιτεχνία άστήρ, βρήκε τον μαστορή του. Την άρραβωνιαστικά του δηλαδή, από τό πλευρό της όποιας δεν ξεκολλά πιά!...

Πρ ό καιρού κάποιος σενάριστας του Χόλλυγουντ έβγαλε άπό ένα φίλμ ένα σενάριο και τό φίλμ άρχισε να γυρίζεται και δεν έννοεί να τελειώση. Οί ήθοποιοί πότε ο ένας και πότε ο άλλος, άφίνουν τους ρόλους τους και φεύγουν.

Έχουν ξεδουθεϊ ως τώρα πέντε έκατομμύρια δολλάρια περίπου και άκόμη να τελειώση ή ταινία!...

Όταν ρώτησαν την Τζόαν Χάρλοου γιατί δεν παντρεύτηκε κανένα ήζοποιό, παρά έναν άπλο φωτογράφο, άπήντησε:

— Γιατί ο φωτογράφος άυτός μοιάζει του πρώτου μου άνδρα του μακαρίτη Μπέρν, πού ητύοκτόνησε έξ αίτίας μου!...

Μπράβο, ελίκρινεια!

Σωβινισμός και στις καλλιτεχνικές προτιμήσεις. Οί Ιταλικές έφημερίδες γράφουν ότι οί νέοι κινηματογραφικοί άστερες, «οί διάφορες Γκάμμο, Ντήτριχ κτλ.» δεν άξιούν ούτε όσο τό νυχάκι των παιχών πρωταγωνιστριών του βωβού κινηματογράφου, σαν την Φραντζέσκα Μπερτίνι, Λίντα Μπορέλλι κτλ.

Κι' ο λόγος;

Μά, άπλούστατα: οί παλές εκείνες πρωταγωνίστριες καλή τους ώρα άν ζούν, ήσαν όλες Ιταλίδες!...

Ένας κόλας έκανε τελευταία τό έξης κομπλιμέντο στη Μαίη Γουέστ:

— Είσθε τόσο όμορφη, ώστε και ή Άφροδίτη της Μήλου θα ώχριοιυσε μπροστά σας!...

— Και βέβαια, είμαι ώραιότερα εγώ, άπήντησε ή «μοιραία γυναίκα του Χόλλυγουντ», γιατί έχω τά χέρια μου (ως γνωστόν από τό άγαλμα της Άφροδίτης της Μήλου είναι κομμένα τά χέρια), και ξέρω να τά μεταχειρισθώ.

Ένα άυτό, και δεύτερο εγώ δεν είμαι άπό... μάρμαρο!

Εύγε, Μαίη!...

Η Ζανέτ Μακδόναλ πρόκειται να κάνει τον γύρο του κόσμου.

Η καλλιτεχνική της περιόδεία θ' άρχισή άπό τη Νότιο Άμερική. Άπό εκεί θα πάη στην Κίνα, στην Ιαπωνία, στην Αυστραλία, στις Ινδίες και κατόπιν στη Σοβιετική Ρωσία.

Στό γύρισμα ίσως περάση κι' άπό την Αθήνα.

Καλώς να την δεχθούμε, λοιπόν, την «Εύθυμη Χήρα»!...

Ο ΡΕΖΙΣΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Εάν ο Φρίσκ Κέλμαρ δέν πήγαινε νά ένεχυριάσει τὸ χρυσὸ τοῦ ρολοῦ στὸ ένεχυροδανειστήριο τοῦ Ἑβραίου Μωϋσῆ Γκέϊσπεργκ, ἀσφαλῶς δέν θά τοῦ συνέβαιναν οἱ ἀναποδιές ποὺ θά σὰς διηγή-θοῦμε παρακάτω. Δυστυχῶς εἶχε ἀπόλυτη καὶ ἀμεση ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ. Κι' ἔτσι, στὴν ἀπελπι-σὰ του ἀναγκάστηκε νά ἐπισκεφθῇ τὸν έ-νεχυροδανειστὴ καὶ νά ὀφίσῃ τὸ ρολοῦ τοῦ στοῦ μαγαζι τοῦ γιὰ τριάντα δολλάρια. Τσέπωσε τὰ χαρτονομίσματα μ' ἕνα διαβολικὸ μείδισμα καὶ τὸ βλέμμα του καρφώθηκε συγχρόνως στὸ περι-δέραιο ποὺ φάνταζε ἀπὸ τὸ τζάμι τῆς ἐσωτερικῆς βιτρίνας τοῦ μαγαζιοῦ.

Μολονότι ὁ Φρίσκ Κέλμαρ δέν ἦταν εἰδικὸς στὴν ἐκτίμηση τῆς ἀξίας τῶν διαφόρων μι-ζού-ἦταν σπουδαῖ-ος πορτοφολᾶς, γνωστὸς στὴν ἀ-σιτυνομία τοῦ Σικά-γου ἀπὸ πολλὰς... ἀναλήψεις πορτο-

φολιδῶν—ὥστόσο ἀνετλήθη μὲ τὴν πρώτη ματιά ὅτι τὸ περιδέραιο αὐτοῦ μὲ τὰ πράσινα σμαράγδια ἀξίζει τὸν κόπο νά τὸ πασπατέψῃ στὰ χέρια του. Ἀντιπροσῶ εὐε μιά πε-ριουσία. Τώρα, πῶς αὐτὸ τὸ πολὺτιμο κόσμημα εἶχε κατα-λήξει στὴν σκευισμένη βιτρίνα τοῦ Μωϋσῆ, αὐτὸ δέν τὸν ἐνδιέφερε. Ὑπῆρχε ἐκεῖ καὶ αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ.

Τὸ μεσημέρι τῆς Τετάρτης ἡμέρας, ὁ καλὸς μας Φρίσκ βολτάρει στὸ πεζοδρόμιο κι' ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζι τοῦ Ἑβραίου, ρίχνοντας ἀνήσυχες ματιές σ' ἡ βιτρίνα, προσέχον-τας ὅπως τὴν ὥρα ποὺ εἶχε ἕνα ἀπὸ τὰ ένεχυροσμεμένα ρολόγια. Ἡ ἀγωνία ποὺ νοιώθε τοῦσφιγγε τὰ δόντια καὶ τὶς γροθιές. Προβάρις νοερά τὸ σχέδιο τῆς δροσεῶς του καὶ τὸ βλεπε πολὺ εὐκόλο.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν τριῶν ἡμερῶν ποὺ εἶχαν περά-σει ὁ Φρίσκ Κέλμαρ εἶχε παρακολουθεῖ ἀπαράτητος ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ Μωϋσῆ Γκέϊσπεργκ μέσα στὸ μα-γαζι τοῦ. Ἐτσι ἤξερε ὅτι κάθε μεσημέρι καὶ ἀκριβῶς στίς 12 ἡ ὥρα ὁ Μωϋσῆς ἀποσυρόταν στὰ διαμερίσματά του, στὸ ἀπο πῶς μέρους, ἀφήνοντας νά φυλάττῃ τὸ μα-αζι τοῦ ἕνας νεαρὸς ὑπάλληλος. Ἐπίσης εἶχε διαπιστώσει μὲ χαρὰ ὅτι ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς ἦταν νεὸς στὴν ὑπηρεσία. Ἐτσι δὲν εἶχε γνωρῇ τὸν Κέλμαρ δταν ὁ τελευταῖος εἶχε πάει νὰ ἐνεχυριά-ῃ τὸ ρολοῦ τοῦ Λαμπρά! Δέν θά μπορούσε, δηλαδὴ, νά καθορίσῃ τὴν ταυτότητά του κι' ἂν τὸν ἐβλεπε τώρα.

Ἡ ὥρα ἦταν δώδεκα περασμένες. Ὁ Μωϋσῆς εἶχε ὀπο-συνθῇ στὸ διαμερίσμα του, ἐδῶ κι' ἕνα τέταρτο. Κι' ὁ ὑ-πάλληλος τοῦ βρισκόταν μόνος στὸ μαγαζι. Πελάτης κα-νεὶς δέν ὑπῆρχε ἐκεῖ τὴν ὥρα.

Ὁ Φρίσκ ὕψωσε τοὺς ὤλους του, τράβηξε τὸν κοῦκο ὡς τὰ ματιά καὶ φούχτωσε στὴ μιά του παλάμη τὸ μαντήλι.

Ἐπὶ τῆς βιτρίνας, ὁ φιλαράκος, μπῆκε στὸ μαγαζι. Μόλις βρεθῇκε μέσα ὁ βῆξας του... ἐπιδεινώθηκε κι' ἔ-φερε τὸ μαντήλι στὸ σῶμα γιὰ νά κρύψῃ τὰ χαρακτηρισ-τικά του. Συγχρόνως μὲ τὸ δάκτυλό του ἔδειξε στὸν ὑ-πάλληλο ὁ ὁποῖος βρισκόταν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν μεσαῖο πτυγκο, ἕνα ἀντικείμενο ποὺ δῆθεν τὸν ἐνδιέφερε...

Ὁ ὑπάλληλος ἔσκυψε πῶς στὸ τζάμι τῆς βιτρίνας. —Ποῖο κύριε; ρώτησε δ-ίχοντας μὲ τὸ δάχτυλο μιά ἀ-σημενία πορπη. Αὐτοῦ;

Ὁ Φρίσκ ξανάβηξε. Ἦταν καιρὸς. Τρόβηξε μὲ ἀστρα-πιατὰ ταχύτητα τὸ ρεβόλβερ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιῦ του καὶ καταφερε τὴν χαλύβδινη κάννη του πῶς στὸ κε-φάλι τοῦ ὑπάλληλου του.

Ὁ ὑπάλληλος δέχθηκε ἀνέτοιμος τὴν δολοφονικὴ αὐτὴ προβολή. Ἀφῆσε μ.αν ὑποκωφὴ οἰμωγὴ κι' ἔπεσε ἀναί-σθητος πῶς ἀπὸ τὴν βιτρίνα.

Ὁ Κέλμαρ ἄφησε νά διαγραφῇ στὰ χεῖλη του ἕνα μει-δίσμα θριαμβοῦ. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα ἔπρεπε νά εἶχε τελειώσῃ τὴ δουλειά του καὶ νά βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ μέρος.

Πήδησε σάν αἰλουρὶς ἀπὸ τὸ μέσῃ μέρος, ἀνοίξε τὴ βιτρίνα καὶ σὲ λίγο τὸ πράσινο περιδέραιο βρισκόταν στὴν τσέπη του. Ἐπὶ τῆς τσέπης! Τὸ σχέδιό του πετύχαινε διπῶς τὸ

ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ

εἶχε ὑπολογίσει. Τώρα ἔπρεπε νά φύγῃ. Ἐπανελάβε τὸ πῆδημά του καὶ προχώρησε στὴν ἔξοδο.

Δέν ἔ-με δυὸς δυὸ βήματα κι' ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέση του, ἀφήνοντας μιά βλαστήμια. Ἐκεῖ στὴν ἔξοδο ἔσπεκε ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, ποὺ τὸν κυττάζε ἔκ-πλη-τος. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα μπιστοῦνι.

Ὁ Κέλμαρ χωρὶς νά διστάσῃ ὡ-μῆσε κατ' ἐπ' αὐτοῦ. Ποῖος τοῦ ἐνὰ διαλέξῃ αὐτὴ τὴν ὥ-α νά μῇ στὸ μαγαζι; Ἡ πρώτη του κίνηση ἦταν νά τοῦ φράξῃ τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμη του καὶ τοῦτο γιὰ νά μὴ φωνάξῃ καὶ τὸν προδώ-σῃ. Εὐθὺς κατόπιν ἔβγαλε τὸ ρεβόλβερ του καὶ τοῦ κατὰ-φερε κι' αὐτοῦ τὸν τῖρα ἀλλεπάλληλα κυτ-ήματα στὸ κε-φά-λι. Ὁ γέρος τρέκισε καὶ ἔπεσε ἀναίσθητος κάτω στὰ σανίδια. Τὸ μπιστοῦνι του ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἔ-πεσε πλάι του.

Ἐξαφὰ θυμὸς ὁ Κέλμαρ ἀκούσε θόρυβο βημάτων ἀπὸ πῶς του. Δίχως ἀμφιβολία ὁ Μωϋσῆς ἔ-ειχε παραξέ-νευτῇ ἀπὸ τοὺς περιέγους ἡχους στὸ μαγαζι τοῦ ποὺ εἶχε προκαλέσει ἡ διπλὴ πάλη του μὲ τὸν ὑπάλληλο καὶ τὸν ἀ-νεπιθύμητο ἐπισκέπτη, καὶ ἐρχόταν νά δῇ τί συμβαίνει. Τὰ μάτια του ἔβγαζαν φλόγες καὶ βλαστήμια ὡς τὴν κακυ-χία του. Ὡ-ὅσο ἦταν ἀποφασ-σένος νά μὴν ἀφήσῃ κα-νένα νά τοῦ φράξῃ τὸν δρόμο τῆς φυγῆς του. Μὲ τὸ πῶ-το βῆμα ποὺ ἔκαμε, τὸ παπούτσι του γλύστρησε σὶδ μπισ-τοῦνι κι' ἔχασε τὴν ἰσορροπία του. Τὸ δεξί του χέρι, μὲ τὸ ρεβόλβερ σφιγμένο στὰ δ-χτυλά του στήριχθηκε στὴν βιτρίνα, καὶ μὲ μιά δσυνείδητὴ κίνηση τραβῆξε τὴν σκαν-δάλη. Ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ τὸ τζάμι τῆς βιτρίνας θρυμματίστηκε. Συγχρόνως ἔπεφτε στὸ ἕνα του γόνατον. Μὲ τὸ πέσιμό του ὁ δέξιος του κρατάφος χτύπη-σε στὴν κόχη τῆς βιτρίνας. Τὸ ὅλο τοῦφωγε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἔπεσε σὶδ πάτωμα. Τὸ χτύπημα ἦταν δυνατό. Στὸ με-μὴν ἀπελπισμένη ἠροσπάθει νά σηκωθῇ ἀλλὰ τὰ πόδια του δέν τὸν ὑπάκουσαν. Βλαστήμησε. «Ἐχει γούστ, δια-λογ-στηκε, νά πιασῶ σάν τὸ ποντίκι στὴ φάκα». Πέρασε ἕνα δευτερόλεπτο, δύο, τρία.

Ἐξαφὰ στὸ ζαλισμένο του μυαλὸ συνρομολόγησε μιά σκέψη, ποὺ τὴν ἔθεσε ἀμέσως σ' ἐφαρμογὴ. Ἐφαξε μὲ μα-ἔχωσε μέσα στὴν τσέπη τοῦ σακκακιῦ τοῦ ἀναί θητου γέρου ποὺ κοιτοῦταν πλάι του. Ὑστερα ἔπεσε καὶ κείνος μπροῦντα.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ένεχυροδανειστὴς ἐφάνη στὴν πόρτα. Σὲ λίγο ἐνοῶσε ἕνα ἰσχυρὸ τίναγμα στὸν ὄμο. Σήκω-σε ἔλαφρὰ τὸ κεφάλι του κι' εἶδε ἀπὸ πῶς του σκυμμένο τὸν Ἑβραῖο.

—Εὐρί! ἀνεφώνησε ὁ Μωϋσῆς. Τί γυρεύεις ἐδῶ; Πές μου τί συνέβη;

Ὁ Κέλμαρ δοκίμασε νά γελάσῃ. Ναί. Ἐπρεπε νά πῇ τὴν ἰσ-ορί-α του πρὶν συνέλθῃ ὁ ὑπάλληλος. Ἐξαφὰ θυμὸς παρετήρησε ὅτι ἔξω στὸ πεζοδρόμιον εἶχαν συγκεντρωθῇ ἄρκετοί περιέργοι.

Ὁ πυροβολισμὸς καὶ ὁ πάταγος τοῦ τζαμιῦ τῆς βιτρί-νας ποὺ ἔσπυσε, εἶχαν προκαλέσει τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου. Σὲ λίγο κατέφθασε κι' ἕνας πόλιςμαν Πορμερὶς τὸν κόσμου. Κεντρομένο κί-σμο καὶ μπῆκε σ' ὁ ένεχυροδανειστήριο.

Ὁ Φρίσκ τὸν ἐνεγ-ώρισε: Ἦταν ὁ πόλιςμαν Ὁχάρα. Οἱ συναντήσεις τῶν ἦταν π.λυάριθμες καὶ ποικίλες. —Πολι! εὐρί εἶσαι ἀνακατεμένος σ' αὐτὴ τὴ βρωμο-δουλία, Φρίσκ! εἶπεν ὁ πόλιςμαν μὲ τὸ πρῶτο τὴ βρωμο-στὸν πορτοφολᾶ.

—Ἐτοῦτὴ τὴ φορά ὁ ρόλος μου εἶναι διαφορετικός, ἀ-πάντησε μὲ ψυχραιμία ὁ Κέλμαρ. Περιοίσα ἀπ' ἔξω κι' ἀπὸ περιεργία ἔβριξα μέσα μιά ματιά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὁ-λό. Ἐξαφὰ τὸν βλέπω νά χ-υπᾷ μὲ τὸν κορμὸς ἀλ-τὸ κεφάλι τοῦ ὑπάλληλου, νά πηδᾷ πῶς ἀπὸ μπιστοῦνι του καὶ νά χώνῃ κατὶ στὴν τσέπη του, ποῦμοιαζε μὲ τὴ βι-τρίνα μὲσῶς ἀπεφύγισα νά ἐπέμβω γιὰ τὸν ὑπῆρχε καιρὸς νά μπιστοῦνι καὶ κείνος μὲ πυρεβόλησε, δίχως εὐτυχῶς νά μὲ π-ύχῃ ἡ σφαῖρα.

Αὐτὴ τὴ στιγμή πῆγε κατὶ νά πῇ ὁ ένεχυροδανειστὴς, ἀλλὰ τὸν διέκοψε ὁ πόλιςμαν.

—Λαμπρά, Κέλμαρ, εἶπε. Ἀν-δ-τι μᾶς εἶπες εἶναι ἀλ-η-

θινά, τότε εἶσαι ἄξιος συγχαρητηρίων. Γιὰ νά δοῦμε γιὰ τὸ κολλιέ ποὺ λές. Βρίσκεται μέσα στὴν τσέπη αὐτοῦ τοῦ ἄνθρωπου;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Ὁχάρα ἔ-σκυψε πῶς ἀπὸ τὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ ἡλικιωμένου ἀγνώστου καὶ τὰ δάχτυλά του ἄρχισαν νά ψάχνουν τὶς τσέπες του τὴν μιά ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ὁ Κε-μ-τρ παρακολουθοῦσε αὐ-τὴ τὴν ἔρευνα μ' ἕνα βλέμμα χαιρε-κακίας, διπλώνοντας τὶς ἄκρες τῶν χειλῶν του σ' ἕ-α ἀόριστο ἀλλὰ νευρικό μείδισμα. Βιαζόταν νά τε-λειώσῃ τὸ γρηγορώτερον αὐτὴ ἡ ὑ-πόθεση ἀπὸ φόβος μήπως συνερχό-ταν ὁ ὑπάλληλος.

Ἐπὶ τῆς τσέπης τὸ περιδέραιο βρέ-θηκε. Ἦταν στὴν δεξιά τσέπη. Ὁ πόλιςμαν τὸ ἐξέτασε γιὰ μ-α στιγ-μὴ καὶ κατόπιν εἶπε:

—Δίχῃ ἔχεις, Φρίσκ, ἀλλὰ ἂν δέν σοῦ συνέβαινε καὶ σένα καμμιὰ ἀναποδιὰ ἀσφαλῶς τὸ κολλιέ αὐτὸ θά εἶχε κάμῃ φτερά. Ἐν-ὡ-δ-ηλα-δὴ ὅτι θά βρισκόταν στὴ δική σου τσέπη. Ἐτσι δέν εἶναι Φρίσκ;

Ὁ Κέλμαρ γέλασε νευρικά. —Ἐμένα δέν μ' ἐνδιαφέρουν τὰ κοσμήματα ἀλλὰ τὰ πορτοφολία. Αὐτὸ τὸ ξέρεις.

Ὁ Ὁχάρα ἀγνόησε αὐτὴ τὴν ἐ-ξήγηση κι' ἔσκυψε πολλὶ πῶς ἀπὸ τὸν ἀναισθητὸ ἀγνώστον στὸν ὁποῖ-ον ὁ Φρίσκ εἶχε φορτώσει ὅλα τὰ βάρη.

—Τὸν χτύπησες πολὺ γερά, Φρίσκ, ἀλλὰ ἡ ζα-άδα ἀρχίζει καὶ διαλύεται. Σὲ λίγο θά συνέλθῃ.

Ἐνα μείδισμα θριαμβοῦ διέσπει-λε τὰ χεῖλη τοῦ Κέλμαρ, καὶ τὸ βλέμμα του θαύμαζε τὸ πράσινο περιδέραιο ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι τοῦ ὁ πόλιςμαν. Τώρα ποὺ εἶχε βρεθῇ στὴ τσέπη τοῦ γέρου ἀδια-φοροῦσε καὶ γιὰ τὴν κατάθεση τοῦ ὑπάλληλου. Τὰ γεγονότα τὸν δι-καίωναν.

—Ὁχι ὄχι! Ἀκούστηκε μιά φω-νὴ.

Ἦταν ὁ Μωϋσῆς Γκέϊσπεργκ ὁ ὁποῖος, τὴν ὥρα ποὺ ὁ πόλιςμαν ἔφαχνε τὶς τσέπες τοῦ ἀναισθητοῦ γέρου, βρισκόταν πῶς ἀπὸ τὴν βιτρίνα προσ-παθώντας νά φέρῃ στίς ἀισθήσεις του, τὸν νεαρό του

Πότε ἐφευρέθησαν ὁ τηλεγρά-φος καὶ τὸ τηλέφωνο;

Ἡ ἱστορία τοῦ τηλεγράφου εἶναι ὀρχαιοτάτη. Ἡ λέξις «τηλέγραφος» σημαίνει τηλε (μακρά) γράφω. Δ-λα-δὴ εἶναι τὸ μηχανήμα, διὰ τοῦ ὁποῖου μπιστοῦμε νά ἐπικοινωνήσουμε μακριὰ καὶ ἡ καταγωγὴ του χάνεται στὸς αἰ-ῶνας. Οἱ Ἕλληνες ἐκρησιμοποίησαν τὸ μέσον αὐτὸ διὰ φωτεινῶν σηματο-δοτήσεων ἀνάβοντας φωτιές ἐπάνω στὰ τεῖχη τῶν πόλεων, στοὺς πύργους ἢ στὰ βουνά. Ἀλλὰ ὁ πρῶτος ἡλε-κτρικὸς τηλεγράφος κατεσκευάσ-η ἀπὸ τὸν Φριν. Λεσάζ στὰ 1774 στὴ Γε-νεύη. Ὑστερα δὲ ἀπὸ πολλὰς τρ-πο-ποιήσεις πῶς τοῦ ἐπέφεραν διάφοροι ἐπιστήμονες, ὁ τηλεγράφος ἔφθασε ὡς τὴ σημερινὴ του ἐξέλιξη.

Ὁ ἀσύρματος τηλεγράφος ἐφευρέ-

ὑπάλληλο. Τώρα πλησίαζε τὸν πόλιςμαν ἀποφασισμένος νά τοῦ ἐξηγήσῃ τὰ γεγονότα σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψη τῆς δικῆς του.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ένεχυροδανειστὴς ἐφάνη στὴν πόρτα

—Ὁχι! ὄχι! Δέν συνέβησαν ἔτσι, ἐπανελάβε ὁ έβραῖος κυττάζοντας ἄγρια τὸν Κέλμαρ, ὁ ὁποῖος διωτη-ροῦσε ἀκόμα τὴν ψυχραιμία του. Αὐ-τὸς ὁ γέρος δέν εἶναι λωποδότης. Εἶναι φίλος μου. Τὸν γνωρίζω πολ-λά χρόνια. Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες μά-λιστ' πληροφορήθηκα ὅτι ὁ γιός σου ἦταν δίχως δουλειά καὶ τὸν προ-σέλ-βα στὸ μαγαζι μου ὑπάλληλο...

Ἐδειξε μὲ τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τῆς βιτρίνας πῶς ἀπ' τὴν ὁποία κοιτόταν ἀναισθητὸς ὁ ὑπάλ-ληλός του.

—Εἶναι πολὺ καλὸ καὶ τίμιον παι-δί, καὶ ὁ πατέρας του, αὐτὸς ἐδῶ ὁ γέ-ρος, εἶναι φίλος μου ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ὁχι! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δέν θά διανοεῖτο ποτέ νά μὲ κλέψῃ. Ἦοθε στὸ μαγ-ζι μου αὐτὴ τὴν ὥ-ρα γιὰ τὴν ἡμέρα νά δῇ καὶ νά μιλῇ στὸν γιό σου. Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐρχεται...

Ὁ Κέλμαρ δίπλωσε τὸ χεῖλη του μὲ δυσφορίαν. Τώρα ἀντιμετώπιζε μ-α ἀπροσδόκητὴ λύση. Ὡστόσο εἶ-χε τὴν ἐτοιμότητα ν' ἀντιδ-άσῃ.

—Ἴσως νά εἶναι φίλος του, γύ-ρισε καὶ εἶπε στὸν πόλιςμαν. Αὐτὸ ὅμως δέν σημαίνει τίποτα κι' οὔτε ἀλλάζει τὰ γεγονότα. Ὁ γέρος καὶ τὸ παιδί του σχεδίασαν τὴν ψευδο-συμπλοκή μεταξὺ τους... Ἐτσι ὁ νεαρὸς ὑπάλληλος δέν θά μπορούσε νά κατηγορηθῇ. Στάθηκε καὶ τὸν χτύπησε ὁ πατέρας του, ἀφ-ὲ-προ-ηγούμενος τοῦδωσε τὸ περιδέραιο. Δέν ὑπελόγησαν φυσικά στὴ δική μου ἐπέμβαση...

—Ἴσως νά συνέβῃ ἔτσι, πρό-σθεσε ὁ έβραῖος μ' ἕνα μυστη-ριώδες μείδισμα. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶ-μαι βέβαιος ὅτι ἐσὺ χτύπησες τὸν ὑπάλληλό μου καὶ ἔκλεψες τὸ πε-ριδέραιο. Κα ὅπιν ὅμως δέν μπό-ρεσες νά φύγῃς γιὰ τὴν μῆχη στὸ μαγαζι ὁ πατέρας σου, ὁ ὁποῖος ὅμως δέν σὲ εἶδε, οὔτε σὲ χτύ-πησε, ὅπως ἰσχυρίζεσαι, καὶ τοῦτο γιὰ τὸ φίλος μου εἶναι...

ΚΑΡΟΛ ΜΕ-ΓΓΙΕΡΣ

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

μόνον γιὰ τὰ γλυκά καὶ τὰ φρούτα.

Στὴν ἀρχὴ ἔφερε δυὸ δόντια καὶ σιγά σιγά ἀπέκτησε τέσσερα.

Ποῖος ἐφεῦρε τὸν ἡλεκτρικὸν λαμπτήρα;

Ὁ πρῶτος ἡλεκτρικὸς λαμπτήρ ἐ-φευρέθη ἀπὸ τὸν Ἐδισον καὶ φέρει τὸ ὄνομά του.

Ἀλλὰ, τοῦ ἴδιου ἀμερικανοῦ ἐφευ-ρέτου, ἐφευρέσεις εἶναι καὶ τὸ μικρό-φῶν ποὺ ἐκρησιμοποίησθ στὴν τηλέ-φωνο στὰ 1887, καθὼς καὶ τὸ φωνό-γραφο, τὸ μεγάλο, καὶ ὁ κινη-μοτογράφος (τὸν ὁποῖον ἐτελειοποίησε ἀργότερα ὁ γάλλος Λουμιέρ) εἶναι δικές του ἐφευρέσεις.

Ο ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΚΙΝΗΤΗΡ

Ο κινητήρ που σας παρουσιάζουμε δεν λειτουργεί ούτε με ατμόν ούτε με ηλεκτρισμόν κι' ούτε με πεπισμένον άέρα. Λειτουργεί αυτόματως. Δεν τὸ πιστεύετε; Πάρτε ένα κερί και κάνετε τὸ πείραμα.

Παίρνετε έναν δίσκο και σ' αὐτὸν τοποθετεῖτε δυὸ πιάτα και δυὸ ποτήρια καθὼς βλέπετε σ' ἡν εἰκόνα.

Κατόπιν παίρνετε ένα κερί και στή μέση ἀκριβῶς αὐτοῦ περνάτε μίαν καρφίτσα κάπως μεγάλη. Τὴν στηρίζετε στὰ χεῖλη τῶν δυὸ ποτηριῶν κι' εἶται τὸ κερί θὰ πάρη ὀριζόντιο θέση. Κατόπιν ἀνάβετε τὰ δυὸ ἄκρα τοῦ κεριοῦ πού τὸ προηγουμένως ἔχετε ἐτοιμάσει τὸ φυτίλι του και ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Θὰ δῆτε τότε ὅτι ἡ ἰσορροπία τοῦ κεριοῦ θὰ κλονισθῇ και θ' ἀρχίσῃ αὐτὸ νὰ κινῆται ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω στὰ ἄκρα.

Κάθε σταγὼν πού θὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον τοῦ κεριοῦ θὰ ἐλαφρύνῃ τὸ βάρος τούτου και θὰ κλείνῃ πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος ἕως ὅτου πέσῃ και ἡ σταγὼν ἐκείνου, ἐνῶ στὸ μεταξὺ θὰ σχηματίζεται νέα σταγὼν στὸ πρῶτον ἄκρον τοῦ κεριοῦ. Ἡ κίνησις αὐτὴ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ γίνεταί ὅσο καίεται τὸ κερί.

Ἐάν θέλετε νὰ διασκεδάσετε περισσότερο μπορείτε νὰ προσθέσετε στὸν πρωτότυπον αὐτὸν κινητήρα και δυὸ ἀνθρωπάκια γιὰ νὰ κάνουν «τραμπάλα».

Πρὸς τοῦτο, κόβετε ἀπὸ ἕνα χαρτόνι δυὸ ἀνθρωπάκια και τὰ κολλάτε ἐπάνω σ' ἕνα σύρμα τὸ ὁποῖο κατόπιν περνάτε κατὰ μήκος τοῦ κεριοῦ (πλάγι στὸ φυτίλι). Ἐταί θὰ ἔχετε μίαν πραγματικὴν τραμπάλα ἂν κοντὰ στὸ... μωτέρω σκιά στὸν τοῖχο.

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐκόλο και πολὺ διασκεδαστικό.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ο ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΣ ΣΤΡΟΒΙΛΟΣ

Μ' ἕνα κομμάτι μολυβιοῦ γραφῆς και μίαν φουρκέτα ἢ ἕνα μεταλλινὸν ἔλασμα, μπορείτε νὰ ἐπιτύχετε ἕνα ὑδραυλικὸ μηχανήμα πολὺ διασκεδαστικό.

Παίρνετε ἕνα πιάτο στὸ κέντρον τοῦ ὁποῖου κολλάτε ὄρθιον μὲ κερί ἕνα μολύβι. Ἐπάνω στὴν μύτη του τοποθετεῖτε μίαν φουρκέτα πλανισμένη στὸ μέσον ἂν εἶναι δυνα-

τὸν ἀφοῦ προηγουμένως κάμψετε ὀλίγον πρὸς τὰ μέσα τὴς ἄκρες τῆς.

Τώρα πρόκειται νὰ θέσετε εἰς κί ἡσιν τὸ ἀπλὸ αὐτὸ μηχανήμα και νὰ ἐπιτύχετε ἕνα ὑδραυλικὸν στρόβιλον.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν χύνετε στὴν κορυφὴ τῆς φουρκέτας, τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς κουταλιοῦ, μίαν σταγὼν νεροῦ. Ἡ σταγὼν αὕτη θ' ἀκολουθῇ τὰ σκέλη τῆς φουρκέτας και θὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ κυρτωμένα ἄκρα τῆς. Ἄν λοιπὸν ἐξακολουθήσετε νὰ χύνετε συνεχῶς σταγόνες νεροῦ στὴν κορυφὴ τῆς φουρκέτας θὰ παρατηρήσετε ὅτι θ' ἀρχίσῃ νὰ περιστρέφεται περὶ τὸν ἀξονά της δηλαδὴ γύρω ἀπὸ τὸ μολύβι. Τὸ παιγνίδι αὐτὸ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πασκάλ, ἡ ὁποία ὀφείλει τὴν πείσιν τῶν ὕδρων.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

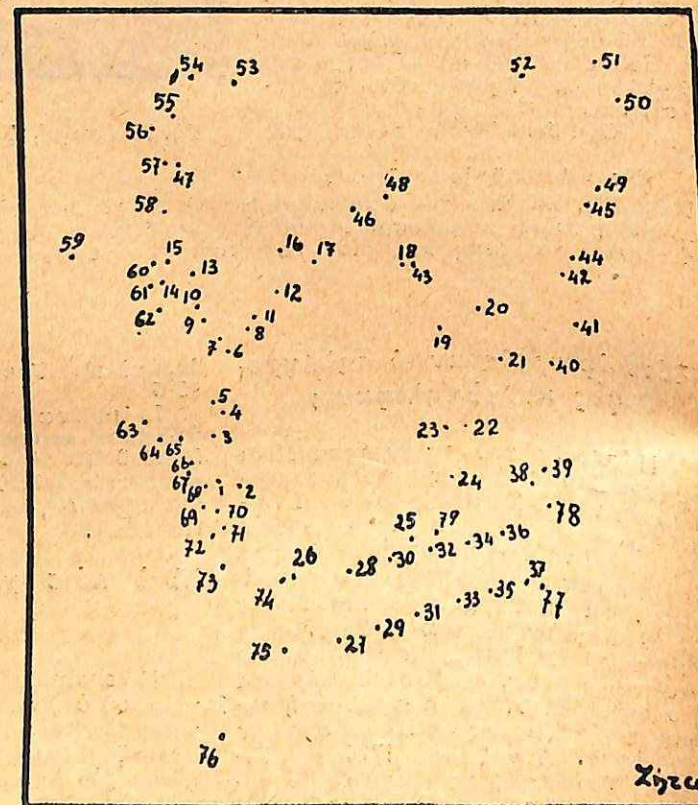
Τὸ πρόβλημα τοῦ ὥρολογιοῦ.— Στὴς 17 λείπουν 35 λεπτά τῆς ὥρας. Πάγαται, πρέπει νὰ εἶναι 16 κοί 25 ἂν τρία τέταρτα τῆς ὥρας πρὶν (15—40) ἔλλειπε τὸ διπλάσιον τῶν λεπτῶν πού τὴν στιγμή ἐκεῖνη εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴς 15, δηλαδὴ δυὸ φορές τὰ 40 λεπτά.

Πόσοι ἐπιβάτες ἦταν στὸ λεωφορεῖο;— Ἡ μικροῦλα Μελανία εἶπε ἕναν ἀριθμὸ στὴν τύχη γιὰ τὸν δέν... ἔξερε νὰ μετρά!

Μαγικὴ λέξις.—Τὸ ἀνδρικό ὄνομα πού διαβάζεται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ και ἀντιθέτως, εἶναι Σάββας.

Ζωγραφικὴ μὲ ἀριθμούς.— Ὁ ἔλληνας πο-λιτικός και ἀρχηγὸς κόμματος πού σχηματίζεται στὸ σκί-τσο εἶναι ὁ κ. Παπαναστασίου.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Ἐνώνοντες τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1—78 μὲ μίαν μολυβιά, (ἀπὸ τὴς λείας σὲ τελεία) θὰ φτιάξετε τὸ πορτραῖτο τοῦ Ἑλλήνος τῆς ἡμέρας.

ΠΑΝΘΕΟ

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΔΕΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

Συνηθίζονται πολὺ οἱ λευκοὶ ἀπὸ πικὲ γιακάδες πού συμπληρώνουν κάθε πρωινὸ φόρεμα.

Ἡ ἰδία πρωινὴ τουαλέττα συμπληρώνεται μὲ καπέλλο ἀπὸ λευκὸ καστόρι γαρνιρισμένο μὲ ἄνθη ἢ μὲ μικρὰ φτερά βλμένα ἔτσι πού νὰ σχηματίζουν μικρὰ γκρουπ.

Ἄν τὰ καπέλλα αὐτὰ δὲν σὰς ἀρέσουν, μπορείτε νὰ τ' ἀντικαταστήσετε μὲ ψάθες σὲ κινέζικο στύλ.

Φτιάχνετε τὰ πρωινὰ σας φορέματα μὲ τρία κομμάτια χρησιμοποιοῦντας πολὺ τὸ κίτρινο, τὸ πράσινο και τὸ μπλε χρώμα.

Π. χ. μίαν φούστα μαύρη μὲ κίτρινη μπλουζά και μαύρη ζακέττα, χρειάζεται καπέλλο μαύρο, κίτρινο ἄνθος στὴ μπουτονιέρα, κίτρινα γάντια και μαύρα παπούτσια.

Σ' ἕνα μπλε φόρεμα ὁ γιακάς, ἡ ζώνη, ἡ τσάντα και τὸ καπέλλο πρέπει νὰ εἶναι κίτρινα.

Ἐνα φόρεμα κίτρινο φοριέται μὲ παρντεσουὺ ἢ μπέρτα μπλε φονσέ ἢ μύρη.

Ἄν θέλετε νὰ ἀγοράσετε μίαν καινούργια τσάντα προτιμήσετε τὴν μακρὰ και στενὴ. Καὶ τὸ φερμουάρ τῆς νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ δυὸ ἀρχικά γράμματα τοῦ ὀνόματός σας. Ἡ μόδα αὕτη δὲν πέφτει ποτέ.

Τὰ φορέματα πρέπει νὰ εἶναι πολὺ φαρδύα πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος, νὰ φουσκώνουν στοὺς ὤμους και νὰ ἔχουν ἀρκετὲς πιέτες.

Τὰ λουλούδια φτιάχνονται ἀπὸ ὀργαντίν γιὰ τὰ φορέματα τῆς ἡμέρας και ἀπὸ χρυσωμένο μέταλλο ἢ ἀράντὲ ἂν πρόκειται νὰ στολίσουν βραδυνὰ φορέματα.

Αὐτὲς εἶναι οἱ μικρὲς νουβωτέ πού θὰ χρησιμοποιηθοῦν τὴν Ἀνοιξὴ πού ἔρχεται.

Τὰ ντεκολτέ σχεδὸν καταργοῦνται κι' ὅσο πιδ κλειστὸς εἶναι ὁ λαιμὸς τόσο πιδ σικ εἶναι τὸ φόρεμα.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τὰ κρετὸν

Γιὰ τὴ διακόσμηση τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ τίποτε δὲν ταιριάζει καλλίτερα ὅσο οἱ κουρτίνες, τὰ τραπεζομάνδουλα και τὰ διάφορα σκεπάσματα γιὰ τὰ κρεββίτια και τὰ ντιβάνια, ἀπὸ τὰ κρετὸν.

Τὰ κρετὸν αὐτὰ θὰ τὰ διαλέξουμε σ' ὅσο μπορούμε χαρῶπά χρώματα, μὲ ἐμπριμέ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, μαργαρίτες, παπαροῦνες ἢ ζωηρόχρωμα τριαντάφυλλα.

Τὰ κρετὸν ἔχουν και τὸ πλεονέκτημα ὅτι πλύνονται και δὲν ξεθωριάζουν, φτάνει νὰ τ' ἀπλώσουμε γιὰ τὸ στεγνῶμα σ' ἕνα τραπέζι και νὰ μὴ τὰ κρεμάσουμε στὸ σχοινὶ ὅπου τὸ ἕνα χρώμα στίζει ἐπάνω στὸ ἄλλο. Μετὰ τὸ στεγνῶμα τὰ σιδερώνουμε βάζοντας ἐπάνω τοὺς ἕνα βρεγμένο πανί.

Πρέπει ἐπίσης νὰ τὰ πλένουμε μὲ χλιαρὸ νερό, χωρὶς νὰ τὰ τρίβουμε καθόλου.

Πῶς νὰ φτιάχνετε κομψὰ ἔπιπλα

Μὲ μερικὰ σανίδια ἀπὸ κάσες πετρελαίου μπορούμε νὰ κάνουμε χαριτωμένα μικρὰ ἔπιπλα. Βιβλιοθηκοῦλες, ἐταζέρες, σκαμνάκια, τραπεζάκια κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα τέτοια

μικροπράγματα. Ὑπάρχουν τόσα χαριτωμένα σχέδια γιὰ τὰ μικρὰ αὐτὰ ἔπιπλα. Καὶ μπορούμε χωρὶς πολλὰ ἐξοδα και μὲ λίγες κάσες νὰ ἔχουμε ὅποιο ἔπιπλάκι μὰς ἀρέσει.

Τὰ ἔπιπλάκια αὐτὰ βάφονται μὲ βερνίκι λακὲ πού σκεπάζει ἐντελῶς τὴν κατωτέρα ποιότη-τα τοῦ ξύλου.

Ὑπάρχουν κάθε χρώματος βερνίκια λακὲ ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ πιδ φανταχτερό εἶναι τὸ κόκκινο.

Οἱ μοντέρνες ἐταζέρες μοιάζουν μὲ σπιτάκια τρίγωνα ἢ τετράγωνα, μὲ δυὸ τρία πατώμα-τα και χρησιμοποιοῦν γιὰ μικρὲς βιβλιοθήκες. Μία παρόμοια ἐταζέρα γίνεται πολὺ εὐκόλα ἀπὸ σανίδες κάσας.

Μὲ τὴς ἰδίες σανίδες μπορούμε νὰ φτιάξουμε και ἀπὸ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα μοντέρνα τραπεζά-κια πού ἀποτελοῦν τὸ ἀπ ραίτητο συμπλή-ρωμα τῆς ἐπιπλώσεως τοῦ ἰδιαιτέρου, τοῦ ὅχι ἐπισήμου, νὰ ποῦμε σαλονιοῦ μας.

Ο Ξυλοφάγος

Πολλὲς φορές ἀκούμε ἀπὸ τὰ ἔπιπλα μας ἕνα ἑλαφρὸ και συνεχὲς τρίξιμο και βλέπουμε ἐλαφροῦ ξυλόσκουνη σκορπισμένη κάτω. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μέσα στὰ ἔπιπλα ἔχει εἰσχωρήσει ἕνα μικροσκοπικὸ ἔντομο, ὁ Ξυλοφάγος, και ἂν δὲν λάβουμε ἐνκαίρως τὰ μέτρα μας μπορεί νὰ τὰ καταστρέψῃ και νὰ τοὺς ἀνοίξῃ πελώριες τρύπες.

Μόλις ἀντηληφθῇτε ὅτι τὰ ἔπιπλά σας ἔχουν Ξυλοφάγο, τὰ τρίβετε ὀλόκληρα μὲ νέφι και κατόπιν κλείνετε ὅλες τὴς τρύπες μὲ λυωμένο κερί. Τὰ βερνικωμένα ἔπιπλα τὰ γυαλίζετε κατόπιν μ' ἕνα μίγμα πού τὸ φτιάχνετε μόνες σας μὲ 250 γραμμάρια λευκὸ κερί και μίαν κουταλιά γλυκοῦ καρμπονάτ.

Ἐνα κομψότατο ἀνοιχτάκι φόρεμα ταγιέρ πού λανσά-σε αὐτὴ τὴν ἑβδομά-δα ἕνας παρισινὸς οἶκος και τὸ ὁποῖο θὰ φορεθῇ πάρα πολὺ γιὰ τὸ ἔκτος τοῦ ὅτι εἶναι ὡραίο-τατο εἶναι και πολὺ πρακτικό. Ἀποτελεῖ-ται ἀπὸ μαύρη ζα-κέτα γαρνιρισμένη μὲ λευκὰ κορδόνια και μάλλινη μπλε-φούστα ἐντελῶς σέ-τη. Τὸ φόρεμα αὐτὸ μπορείτε νὰ χρησι-μοποιήσετε τόσο τὸ πρῶτο ὅσο και τὸ ἀ-πόγευμα.

Τὸ χρώμα τοῦ τοίχου ἢ τῆς ταπεσαρίας καί-ζει σπουδαῖο ρόλο στὴ μοντέρνα ἐπιπλώση. Συχνὰ τὸ χρώμα τοῦ τοίχου ἑναρμονίζεται μὲ τὸ χρώμα τῶν ἔπιπλων ἄλλὰ δὲν εἶναι καθόλου ὡραῖο μίαν ἐπιπλώσις σκοῦρα νὰ ἔχῃ γιὰ φόντο ἕναν ἐπίσης σκοῦρου χρώματος τοῖχο. Μόνον στ' ἀνοιχτόχρωμα ἔπιπλα πηγαίνει μίαν ταπε-σαρία ἀσορτί.

Πολὺ πένθυμη ἐντύπωση θὰ κάμῃ μὴ ἐπι-πλώση ἀπὸ ἀκαζοῦ, ἐπάνω σ' ἕνα ὁμοιόχρωμο τοῖχο, ἐνῶ ἀντιθέτως ἕνα φαντάζῃ θαυμάσια ἐ-πάνω σ' ἕνα φόντο μπλε ἢ ροζ.

Ὅταν τὰ ἔπιπλα και ἡ ταπεσαρία εἶναι ἀνοιχτόχρωμα, τότε και ἡ κορνίζες τῶν παρα-θύρων και οἱ πόρτες πρέπει νὰ εἶναι ἀσορτί. Ἄλλωστε εἶναι πολὺ τῆς μόδας τώρα τελευ-ταῖα τ' ἀνοιχτόχρωμα ἔπιπλα, πρὸ πάντων μπλε. Κι' αὐτὰ ταιριάζουν θαυμάσια σὲ μίαν ταπεσα-ρία μὲ μικρὰ ροζ λουλούδια ἢ ἕναν ἀνοιχτό-χρωμο τοῖχο.

Καὶ τὰ χαλιὰ ἀκόμη καλὸ θὰ εἶνε νὰ ἔχουν χρώμα ἀ-σορτί μὲ τὸ χρώμα τοῦ τοίχου και νὰ εἶναι ὅσο μπορούμε πιδ πολλὰ και μικρά.

Πῶς καθαρίζονται οἱ δερμάτινες ζῶνες

Συχνὰ ἀναγκάζομαστε νὰ ἀφήσωμε ὡς ἀχρηστὴ μίαν ὀ-λοκαινούργια ἀκόμη ζώνη δερμάτινη γιὰ μόνον τὸ λόγῳ ὅτι ἔτυχε νὰ λεκιάσῃ. Τὸ κακὸ ἐν τούτοις αὐτὸ διορθώνετε εὐκόλα. Τρίβετε τὴ ζώνη μὲ πολλῶδες μίγμα ἀπὸ βενζίνη και κιμωλία, τ' ἀφήνετε νὰ στεγνώσῃ και κατόπιν τρίβετε τὴν ζώνη μὲ βοῦρτσα τυλιγμένη σὲ φανέλλα. Ἐάν θέλετε δὲ νὰ γίνῃ τὸ δέρμα τῆς ζώνης γυαλιστερό, τότε τὸ ἀ-λείφετε μ' ἀσπράδι αὐγοῦ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΑΤΑΠΙΝΕΙ ΦΕΙΔΙΑ

Ένα φακίρης στη Καλκούτα των Ινδιών, με τις διάφορες επιδείξεις του καταπλήσσει τους θεατές του. Έκτος από τα γνωστά ανατριχιαστικά πειράματα, ο φακίρης Χάν-Καχάμα, μπορεί και καταπίει ένα ολόκληρο φείδι κόμπρα το οποίο αφού παραμείνη επί 2-3 λεπτά της ώρας μέσα στο στομάχι του ξαναβγαίνει κάπως ζαλισμένο αλλά δεν άργει να επανέλθη στη προηγούμενη φυσική του κατάσταση. Το φείδι-κόμπρα, ως γνωστόν είναι το πιο δηλητηριώδες έρπετο των Ινδιών κι' όμως ο φακίρης Χάν-Καχάμα το καταπίνει κι' το ξανοβγάζει σαν να παίρνει μια καραμέλλα!

Το πείραμα αυτό αποτελεί ένα από τα καταπληκτικότερα κατορθώματα των Ινδών φακιδών.

ΕΚΑΨΕ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ

Ένας Αμερικανός, ο υιός του βασιλέως των λιπασμάτων» έκληρονόμησε πρό ημερών τον αποθανόντα πατέρα του. Η περιουσία που του άφηκε ανήρχετο... διότι δεν υπάρχει πιά, εις δύο δισεκατομμύρια δολάρια, εκ της οποίας το ένα και ήμισυ δισεκατομμύριον ευρίσκειτο εις τραπεζογραμμάτια μέσα στο χρηματοκιβώτιο του θανόντος.

Ο κληρονόμος, βλέποντας τον πατέρα του νεκρόν μπροστά του έσκέφθη ότι ολόκληρος ο πλοῦτος που είχε δημιουργήσει έχανετο και κάθε κόπος του απέβη επί ματαίω.

Η σκέψις αυτή μεγάλωσε τόσο μέσα στο μυαλό του νέου ώστε μετά την κηδεία του πατρός του, μπήκε στο γραφείο, άνοιξε το χρηματοκιβώτιο και άρχισε να παίρνει και να καίη στη φωτιά του τζακιού πακέτα από χαρτονομίσματα.

Έντος όλίγης ώρας είχε άδειάσει ολόκληρο το χρηματοκιβώτιο και από δισεκατομμυριοχός κληρονόμος έγινε... πάμπωχος.

Μετά την άπιστευτη αυτή ενέργειά του ο νέος συνήλθε. Και μόλις αντίκρυσε το χρηματοκιβώτιο κενό και τη στάχτη των χαρτονομισμάτων στο τζόκι... έτρελλάθηκε.

ΤΟ ΚΛΟΥΜΠ ΤΩΝ «ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΩΝ»

Τελευταίως, αρκετοί πλούσιοι Αμερικανοί των Ηνωμένων Πολιτειών ίδρυσαν ένα πρωτότυπον «κλούμπ» όπου περνοῦν εκεί τις ώρες τις άνιας των. Κατά καταπληκτική όμως σύμπτωση τα περισσότερα μέλη του «κλούμπ» αυτού είναι... Ιδιόρρυθμοι.

Ένα ζπ' αυτά έχει τη μανία να μασσά το ποδρό στο στόμα του κατά τρόπον ώστε πριν ακόμη καπνίση το μισό απ' αυτό, έχει ήδη μασσήσει το άλλο μισό. Άλλος πάλι έχει τη συνήθεια να λύνη και να δένη τα κορδόνια των παπουτσιών του, ενώ άλλοι δύο ασχολούνται με συζητήσεις επί μελοντικών έφευρέσεων.

Τρία άλλα μέλη κουβαλούν πάντα κοντά τους το κουτί του σκοκιού και προκαλούν τον καθένα που συναντούν να κάνουν ένα «μάτς» επί στοιχήματι.

Ο πιο Ιδιόρρυθμος όμως άνθρωπος της λέσχης αυτής είναι ένας ηλικιωμένος κύριος ο οποίος κρατεί πάντα στα χέρια του μια γυναικεία τσάντα μέσα στην οποία έχει συλλέξει τις φωτογραφίες των έρωμένων του που είχε στα νειάτα του και τις επιδεικνύει στον πρώτο τυχόντα παρακαλώντας τον να σταθή και ν' ακούση την ιστορία όποιας έρωμένης την φωτογραφία κρίνει ωραιότερη.

Τέλος ένα νεαρὸν μέλος της λέσχης αυτής έχει την μανία να κάθεται σε μια πολυθρόνα και να κεντά! Ένα από τα πιο χαριτωμένα κεντητά σερβίτσια τσαγιού της λέσχης ανήκει ακριβώς σ' αυτόν τον νέο που ή τακτική του εργασίας είναι ή βιομηχανία κλωστών.

Δικαίως λοιπόν το ίδρυμα αυτό ονομάσθη «κλούμπ των Ιδιόρρυθμων».

ΕΝΑ ΧΤΑΠΟΔΙ 280 ΚΙΛΩΝ

Στις δυτικές άκτες της Αυστραλίας αλιεύθη την περασμένη εβδομάδα ένα τεράστιο χταπόδι το οποίο εκτός του ότι ζυγίζει 280 κιλά, έχει και τεράστιους πλοκάμους οι οποίοι θράνουν τα 2,50 μέτρα έκαστος. Το θαλάσσιον αυτό τέρας, κατά την γνώμη των ειδικών, προήλθε από 4.000 μέτρων βάθος του ωκεανού κι' αυτό συμπεριίνεται από το χρώμα που παρουσιάζει (είναι λευκοκίτρινον) τα κεφαλόποδα αυτά ζουν μόνον εις τα μεγάλα βάθη του ωκεανού. Το τέρας έταρριχεύθη και μετεφέρθη στο ζωολογικό μουσείο του Σίδνεϋ, όπου ειδικοί έπιστήμονες θ' ασχοληθούν με την μελέτην αυτού του κεφαλοπόδου των 280 κιλών!

Ο ΠΙΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΕΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας από τους πιο παρασημοφορημένους ανθρώπους του κόσμου είναι ο γάλλος Λουί Νταραγκόν ο οποίος έχει 14 Νταρκούς σταυρούς, δυό χρυσά μετάλλια πολεμικής άξιας, 9 μ' τάλλια του Δημοσχελίου του Σηκουάνα γιατί έσωσε άλλους τόσους ανθρώπους που άπεπειράθησαν ν' αυτοκτονήσουν ριπτόμενοι στα ύδατα του ποταμού αυτού, στα τάλλια ως νοσοκόμος της Λεγεώνας των Ξένων στο Μάρδοκ όπου προσέφερε πολυτίμους υπηρεσίας κατά της τελευταίας έπαναστάσεως της άποικίας αυτής.

Εν τέλει ο άνθρωπος αυτός έχει και δυό μετάλλια έιφασκίας, 4 λογχομαχίας και 1 Σουηδικής γυμναστικής. Υπάρχει Νταραγκόν και πιο πολυτεχνίτης;

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ ΓΙΑ ΜΩΡΑ

Ένας Αμερικανός έφευρέτης κατασκεύασε μια γραφομηχανή στην οποία μπορούν να γράφουν παιδάκια 4-5 ετών κι' όταν ακόμη αυτά δεν γνωρίζουν ούτε το αλφάβη-

ΕΝΑ ΜΠΑΛΟΝΙ-ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ

Ένα μπαλόνι, στο οποίο μπορούν να καταφεύγουν τα μέλη μιας οικογενείας εις περίπτωση επινέσεως αεροπλάνων με δηλητηριώδη αέρια. Η είσοδος του άποτελείται από έναν φαρδύ σωλήνα με σύστημα εξαερισμού, το όποιον άπαγορεύει την είσοδο παντός αερίου, εκτός από τον καθαρόν ατμοσφαιρικόν άέρα.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

τον. Έπάνω στα πλήκτρα της μηχανής είναι ζωγραφισμένα κεφάλια ζώων ή συνηθισμένα αντικείμενα.

Τοποθετούνται στα δέκα δάκτυλα του παιδιού δέκα μικρές δακτυλίδες στην έπιφάνεια των οποίων είναι ζωγραφισμένες οι αυτές φιγούρες μ' εκείνες των πλήκτρων της μηχανής. Το παιδάκι κτυπά τη μια φιγούρα του δακτύλου επάνω σ' εκείνη την όμοια του πλήκτρου της μηχανής και στο χαρτί άποτυπώνεται ή φιγούρα του ζώου ή του αντικειμένου.

ΜΙΑ ΠΙΘΗΚΟΣ... ΓΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΑ

Εις το Μιαμί της Φλωρίδος έπαρουσιάσθη τελευταίως σ' ένα πάρκο μ' ά πρωτότυπη γκουβερνάτα ή όποια είναι μια... πιθήκος!

Το άνθρωπόμορφον αυτό ζώο είναι τόσον έξυπνο, τόσο περιποιητικό και στοργικό στο παιδάκι που «νταντέβει», ώστε άποτελεί υπόδειγμα γκουβερνάτας ανάμεσα στις συναδέλφους της. Το παιδάκι είναι ένθουσιασμένο μαζί της, γιατί όχι μόνον το προσέχει πολύ, αλλά το κάνει να διασκεδάζη και να γελά με διάφορα... σχοινοβατικά παιχνιδία που σοφίζεται ή πιθήκος.

Τα άλλα παιδάκια διασκεδάζουν κι' πουν στο πάρκο διασκεδάζουν κι' αυτά ενώ οι γκουβερνάντες των άγανακτούν γιατί σκέπτονται πως έσως μια μέρα καταλάβουν τις θέσεις των οί... πιθήκοι.

Ένας Αμερικανός διευθυντής Ιμποδρομίου προσέφερε 10000 δολάρια στον κύριο της «γκουβερνάντας» αυτής και την άγόρασε για να την χρησιμοποιήση ως «νούμερο» στο τσίρκο του.

Πράγματι ή πώλησις αυτή έγινε άλλα μετά πάροδον δύο ώρων ή πιθήκος επέστρεψε στο σπίτι του κυρίου της, πήρε το παιδάκι και το πήγε στο πάρκο να για να εξακολουθήση τα καθήκοντά της.

Η πιθήκος αυτή άγαπά τόσο πολύ το παιδάκι, ώστε νύχτα-μέρα δεν λείπει από κοντά του.

ΜΙΑ ΑΡΙΘΜΟΜΗΧΑΝΗ

Μια νεαρά γαλλίς ηλικίας μόλις 26 ετών, ή όποια είναι τώρα γνωστή υπό το ψευδώνυμον Ματζέλ Όζάκα, είναι περίφημη μαθηματικός χωρίς ούτε καν να έχη πησέ σχολείο!

Είκοσι άτομα της γράφουν επάνω σε είκοσι καρτέλες διαφόρους αριθμούς τους οποίους ή Όζάκα άρκει να ιδή μια φορά και τους προσφέρει όλους κατά σειράν χωρίς να κάνει περισσότερα από δυό ή τρία λάθη μέσα σ' ένα πλήθος αριθμών που υπερβαίνει τους διακόσιους! Επίσης ή νέα αυτή μπορεί και διαβάζει κι' ένθυμείται συγχρόνως τους ίδιους αριθμούς κατ' αντίθετη σειρά από εκείνη που είναι γραμμένοι.

Κατά περιεργη όμως σύμπτωση ο δόκτωρ Όστι ο οποίος έμελέτησε τον έγκέφαλον της δεσποινίδος Όζάκα, εύρηκε αυτόν φυσιολογικόν.

ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ... ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Ένας Λιθουανός όνόματι Χρίστιαν Βέλκοπ έσκότωσε τον άδελφόν του και κατά την στιγμήν που έξήρχετο από

το άγρόκτημα όπου είχε διαπράξει το έγκλημα έμπαινε ο

εξάδελφός του ο όποιος μόλις τον είδε με ματωμένο πουκάμισο έκατάλαβε πως είχε έγκληματίσει. Την ίδια στιγμή όμως ο φονεύς έκλεισε τον εξάδελφό του μέσα στο σπίτι, επέταξε χάμω το ματωμένο του μαχαίρι κι' έτρεξε και έλδοποίησε την άστυνομία, ή όποια προέβη άμέσως στην σύλληψι του... άθώου.

Όταν έγινε το ή δίκη, ο δολοφόνος έπαρουσιάσθη ως μόνος μάρτυς κατηγορίας και ο άθώος ως κατηγορούμενος και κατεδικάσθη εις έικοσαετή έιρκτήν. Κατά την έξοδόν του όμως από το δικαστήριον έπληρώσε τον πραγματικών φονέα και τον έπνιξε λέγοντάς του:

—Τώρα είμαι φωνής! Πρώτα ήμουν άθώος. Η καταδίκη μου άξιζει

ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 5 ΧΡΟΝΙΑ!

Το γεγονός αυτό ίσως να είναι μοναδικόν στα χρονικά των άποδημητικών περιστέρων.

Ένα περιστέρι, έγκατέλειψε σε ηλικία μόλις τριών μηνών, την φωλιά του στη Σκωτία 5 χρόνια άργότερα, ο πτηνοτρόφος Μ. Ουίλλιαμς είδε κατάπληκτος μια μέρα ένα ξένο πουλί να βρίσκει ανάμεσα στα δικά του. Το συνέλαβε κι' είδε τότε ότι στο ένα του πόδι έφερε έλασμα μ' έναν αριθμό. Ο Ουίλλιαμς τότε συνεβουλεύθη το βιβλίον, όπου υπήρχαν γραμμένοι όλοι οι αριθμοί των περιστερών του και είδε έκπληκτος ότι ο αριθμός που έφερε στο πόδι του το ξένο περιστέρι, περιελαμβάνετο στον κατάλογο του 1930. Δηλαδή το περιστέρι αυτό ήταν δικό του και είχε φύγει από τη φωλιά του πρό πέντε περίπου έτών.

Η ΠΥΚΝΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

Κατά μίαν τελευταίαν στατιστική ή πυκνότης των κατοίκων έκάστης Ηπείρου κατά τετραγωνικόν χιλιόμετρον είναι ως έξης: Εύρώπη 46,9. Άσία 23,2. Όκεανία 6,6. Βόρειος Άμερική 6,4. Άφρική 4,7. Νότιος Άμερική 4,1.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

Μέχρι σήμερα, το πλείστον μέρος των Ιατρών και των έξερευνητών υποστηρίζουν ότι οι μαύροι έχουν καλλίτερα δόντια από τους λευκούς. Ούτω ο κοθηγητής Ζαντέν του Τροπικού Ιατρικού Ινστιτούτου της Άμβέρσης κάμνει επί του ζητήματος τούτου διάφορους παρατηρήσεις. Έκτος των Πυγμαίων του Ιτορι, των οποίων τα δόντια είναι συνήθως χαλασμένα, οι άλλοι μαύροι έχουν περίφημες δοντοστοιχίες. Και τούτο φαίνεται πως έπιτυγχάνεται διότι οι άνθρωποι αυτοί δεν τρώνουν πολλήν ζάχαριν, παίρνουν σκληράν τροφήν και άποφεύγουν τα ζεστά φαγητά.

Μια άλλη αίτία διατηρήσεως της υγείας των δοντιών των είναι ότι δεν πίνουν ποτέ κρύο νερό μετά το φαγητό των.

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δέν τοῦκρυψε τίποτα. Κι' ἔμαθε ἔτσι ὁ Μειντάνης, ὅτι ἡ μητέρα του δὲν ἦταν ἐνοχλή για κανένα πρόγνμα.

Δέν εἶχε προδώσει τὸν Ζαχαριά, κάθε ἄλλο. Τὸν ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς τῆς, ἔκλαψε για τὸν θάνατό του καὶ διατηροῦσε ἀκόμα τὴν ἀνάμνησή του.

Ἦταν φανερό, ὅτι ἔνας συκοφάντης τὴν εἶχε κάνει νὰ πιστέψῃ σὲ πράγματα ποὺ δὲ ἦταν ἀληθινά. Κάποιο εἶχε δηλητηριάσει τὴν ψυχὴ του, καὶ τὸν ἄφησε νὰ πεθάνῃ μὲ τὸ μίσος ἐναντίον τῆς γυναίκας ποὺ τὸν ἐλάτρευσε καὶ τοῦ ἐνέπνευσε τὴν φρικτὴ ἐκείνη τιμωρία, ποῦ εἶχε πᾶει για νὰ ἐκτελέσῃ. Ἡ μάννα του ἦταν ἀθώα. Τώρα ἦταν βέβαιος γι' αὐτό. Ἀλλά μποροῦσε νὰ τὴν συγχωρήσῃ αὐτὸς ἐκ ὀνόματος τοῦ πατέρα του;

Εἶχε ἔνα τέτοιο δικαίωμα; Ἐκεῖνος δὲν τοῦ παρήγγειλε νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ ἂν ἦταν ἀλήθεια ὅσα διεδίδοντο. Ἀπλῶς τοῦστελνε τὴν τελευταία του θέληση καὶ μαζί τὴν κατάρα του, ἂν δὲν συνεμορφοῦτο μ' αὐτή.

Μποροῦσε λοιπὸν νὰ ἀδιαφορήσῃ για τὴν πατρικὴ κατάρα αὐτὴ καὶ νὰ μὴν κριτῆς τῶν πράξεων τοῦ πεθαμένου;

Ἀρχισε νὰ τρέμῃ.

Αὐτὸς ποῦχε κατορθώσει ἔως ἐκεῖνη τὴ στιγμή νὰ πνίξῃ τὰ ἀγνωστὰ συναισθήματα ποὺ τὸν ἐκυρίαζαν ὅταν εἶδε τὴ μάννα του, ὁ σιδερένιος ἄνθρωπος αὐτὸς συνετρίβη στὴ νέα ἐκείνη ἀπόκλυση.

Ὅλα εἶχαν γκρεμισθῇ γύρω του, κι' ἔνα ἄλλο οἰκοδόμημα παράδοξο κι' ἀπίστευτο, εἶχε δημιουργηθῇ ἐξαιτίας. Εἶχε τώρα μιὰ μητέρα ποὺ ἦταν ἀθώα, εἶχε μιὰ ἀδελφὴ ὁμορφὴ, ἀλλὰ καὶ ποὺ δὲν εἶχε τὴν ἴδια θρησκεία.

Νὰ σκοτώσῃ τὴ μάννα του; Τώρα φρικτοῦσε σ' αὐτὴ τὴ σκέψη καὶ ἀλλάζοντας διαθέσεις, ρωτοῦσε τὸν ἑαυτὸ του ἂν ὁ πατέρας του θὰ ἐπέμενε στὴν τρομερὴ του παραγγελία, ἂν ἄκουγε ὅσα εἶπαν σ' αὐτὸν κι' ἂν βεβαιωνότανε για τὴν ἀθωότητά της. Καὶ συζητοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ του ἂν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ αὐτὸς καὶ ν' ἀποφασίσῃ ἂν εἶχε δίκιο ὁ πατέρας του.

Δυὸ πρόσωπα ποὺ τὰ γνόρισε ἐκεῖνη μόλις τὴ στιγμή, στεκόνταν καὶ τὸν κυτοῦσαν μὲ στοργὴ καὶ τὸν ἰκέτευαν μὲ τὰ βλέμματά τους νὰ δεχθῇ τὴν ἀγάπη τους.

Δέν μπόρεσε νὰ ὑπομείνῃ περισσότερο στὴ φωνὴ τῆς καρδιάς τους. Καὶ λησμονώντας τὸν πατέρα του καὶ τὴν κατάρα, σωριάστηκε μπροστὰ στὴ μάννα του καὶ μὲ δακρυσμένα μάτια τῆς ἐπῆρε τὸ χέρι καὶ τὸ φιλοῦσε. Ἡ Αἰσέ συγκινημένη δὲν ἔλεγε τίποτα. Ἡ Μάρω, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κυλοῦσαν τὰ δάκρυα, ἐπιθύριζε.

—Νάχης τὴν εὐχή μου, παιδάκι μου.

Καθισμένοι στὸ ντιβάνι ὁ Μειντάνης καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες, μιλοῦσαν για τὴ ζωὴ τους, τίς λύπες καὶ τοὺς ἀγῶνες των. Ἡ Αἰσέ τὸν εἶχε συγχωρήσει κι' αὐτὴ καὶ τὸν ἐκαμάζωνε, ὑπερήφανη ποὺ εἶχε ἔνα τέτοιον ἀδελφόν.

Ἡ Μάρω εἶχε λησμονήσει ὅλες τίς θλίψεις της. Ποιὰ εὐτυχία μεγαλειότερη ἀπ' αὐτὴ μποροῦσε νὰ ὀνειρευθῇ;

ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡ. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

Ξαφνικὰ ὅμως μπήκε τρέχοντας ἡ ψυχοκόρη τῆς Μάρως.

—Μάννα! τῆς φώναξε. Τοῦρκοι στρατιῶτες ἔχουνε περικυκλώσει τὸ σπῆτι καὶ πηδᾶνε τὴ μάνδρα.

Ὁ Μειντάνης τινάχθηκε ὀρθιος.

—Κατέβηκα κι' ἔκλεισα τὴν ἐξώπορτα, ἐξηκολούθησε ἡ μικρὴ. Μὰ δὲν εἶχα φθάσει στὴ σκάλα, ὅταν ἄκουσα θόρυβο στὸν κήπο. Ξανοβγήκα καὶ εἶδα...

—Πολλοὺς; ρώτησε ἡ Μάρω κατακίτρινη.

—Δυὸ εἶδα...

—Δυὸ ψιθύρισε ὁ Μειντάνης. Ὁ ἀνοῖξουν τὴν πόρτα καὶ θὰ μποῦν κι' ἄλλοι...

Ἦταν φανερό, ὅτι κάποιος τὸν εἶχε προδώσει, κάποιος δικός του κι' ὠρισμένως δὲν θάχαν ἔλθει ἐκεῖ δυὸ μονάχα, ἀφοῦ ἔξεραν ποῖον ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετωπίσουν.

Ἀσφαλῶς στρατὸς ὁλόκληρος θάχε περιζώσῃ τὸ σπῆτι καὶ θάταν εὐπορευόμενος νὰ κτυπηθῇ μ' ὅλους αὐτοὺς.

—Ἄ, νὰ ἡ κατάρα! ψιθύρισε. Νὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς συγγνώμης μου.

Πῆγε στὸ παράθυρο κι' ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ πούριξε βεβαιώθηκε, ὅτι τὰ πράγματα ἦταν ἔτσι ὅπως τὰ εἶχε φοβηθῇ.

Ἐνα ὁλόκληρο πλῆθος στρατιωτῶν εἶχε πλημμυρίσει τὴν αὐλὴ καὶ σὲ λίγο θ' ἀνέβαιναν.

—Βγάτε ἔξω! εἶπε σὺς γυναῖκες ὁ Μειντάνης. Ἄν σὰς ρωτήσουν, πέστε τους, ὅτι ἦρθα για νὰ σὰς σκοτώσω.

—Γιατί;

—Γιὰ νὰ μὴ πάθετε τίποτα σεις. Θὰ κλειδώσω τὴν πόρτα ἐγὼ καὶ πρὶν πεθάνω θὰ τοὺς δείξω τί ἀξίζει ὁ γυιὸς τοῦ κοπετιὰν Ζαχαριά.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἡ Αἰσέ, γύρισε στὴν ψυχοπαῖδα.

—Ἐκλείσεις τὴν ἐπάνω πόρτα; τῆς εἶπε.

—Ναί.

—Ἄν σὲ ρωτήσουν θὰ πῆς, ὅτι ἔλειπες καὶ δὲν εἶδες νὰ μπαῖν κανεῖς. Ἐκατάλαβες;

—Ναί.

—Πήγαινε καὶ κάνε πὼς πλέχνεις. Καὶ σὺ, Γιάννο, ἔλα μαζί μου.

Τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μπήκαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἡ ὥραία Τουρκοπούλα ἤξαιρε καλὰ τὴ διαίρεση τοῦ σπητιοῦ, ἀφοῦ τόσες φορὲς τὸ εἶχε ἐπισκεφθῇ. Τὸν ἔκρυψε πίσω ἀπὸ ἕνα γιοῦκο καὶ τοῦπε:

—Μὴν ἀνησυχῆς; καθόλου καὶ μὴν κινηθῆς παρά στὴν ἀνάγκη μονάχα.

Ἐφυγε γρήγορα. Ἐκλείσε τὴν πόρτα κι' ἐπῆγε στὸ δωμάτιο, ὅπου ἐπερίμενε κατατρομαγμένη ἡ πολυβασανισμένη μητέρα της.

Πραγματικῶς, ὁ Μειντάνης δὲν εἶχε ἀπατηθῇ. Τὸν εἶχαν προδώσει.

Γνωρίζε, ὅτι ὁ Πάντος τὸν παρηκολούθησε ἔως ἐκεῖ μὲ τὸν σκοπὸ νὰ μὴ μέσα στὸ σπῆτι για νὰ ἰδῇ τὴ Μάρω ποὺ θὰ πέθαινε καὶ νὰ τῆς θυμῇ τὴν ὑπόσχεση ποὺ τῆς ἔδωσε, ὅτι θὰ τὴν ἐξεδικεῖτο σκληρὰ, ἐπειδὴ ἀπέκρουσε τὴν ἀγάπη του.

Ἐπῆρε τὴν πόρτα ἀνοικτὴ καὶ μπήκε στὸν κήπο, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀνέβῃ ἔως τὸ σπῆτι. Φοβήθηκε, ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπαν.

Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε νὰ κρυφτῇ κάπου ἐκεῖ καὶ νὰ περιμένῃ.

—Μπα! ἐπιθύρισε σὲ μιὰ στιγμή. Καὶ γιατί νὰ μὴν κάνω κάτι καλλίτερο;

Ἡ μαύρη ψυχὴ του δὲν ἱκανοποιεῖτο μὲ τὸ τρομερὸ τοῦ ἐκείνο ἐγκλημα, νὰ πελοῖ τὸν πατέρα νὰ παραγγεῖλῃ στὸ παιδί του νὰ πᾶ νὰ σκοτώσῃ τὴν ἀθώα μητέρα του. Ἐπρεπε συμπληρώνοντας τὴν ἐκδίκηση του, νὰ ἐξοντώσῃ ἔπειτα καὶ τὸ παιδί.

—Ναί, πρέπει νὰ λείψῃ κι' αὐτός, ἐμουρμούρισε. Γιατί ἂν ὁ διάβολος τὸ φέρῃ καὶ καταλάβῃ τὴν πλεκτάνη μου, ποῖος θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τὸ μαχαίρι του;

Σέρνοντας ξαναβῆκε στὸ δρόμο. Ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχε ἕνας στύλμος χωροφυλάκων καὶ δὲν ἄργησε πολὺ για νὰ φθάσῃ. Εἰς τὸν λοχίαν ὅπου τὸν ὠδήγησαν εἶπε, ὅτι ὁ Μειντάνης εἶχε μὴ σὲ κάποιο σπῆτι, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ μιὰ γυναῖκα, κι' ὅτι ἂν ἤθελε νὰ τὸν συλλάβῃ δὲν εἶχε νὰ κάνῃ ἄλλο τίποτα, παρὰ νὰ πάρῃ μαζί του ὅσους στρατιῶτες μποροῦσε πε-

Μὲ ἕνα πῆδημα ἡ Μάρω βρέθηκε στὴ μέση.

ραιοτέρους καὶ νὰ πᾶ νὰ τὸν συλλάβῃ πρὶν προλάβῃ καὶ φύγῃ.

—Εἶναι μακρὺ; ρώτησε ὁ λοχίας.

—Ὅχι!

—Εἶναι μονάχος του;

—Ναί.

Ἐδῶσε τίς ἀναγκαῖες διατάγες στοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐτοιμασοῦν κι' ἔστειλε ἕνα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ὀσμάν, τὸν ἀρχηγόν τους, ὅτι εἶχε θεαθῇ ὁ Μειντάνης νὰ μπαῖν σ' ἕνα σπῆτι, κι' ὅτι ἔτρεχε νὰ τὸν συλλάβῃ. Ἐπειτα, ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐτοιμάσθηκαν, εἶπε στὸν καταδότη.

—Ἐμπρός, πᾶμε γρήγορα. Πᾶμε νὰ μᾶς δείξῃς τὸ σπῆτι.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχαν περικυκλώσει τὴν κατοικία τῆς Μάρως.

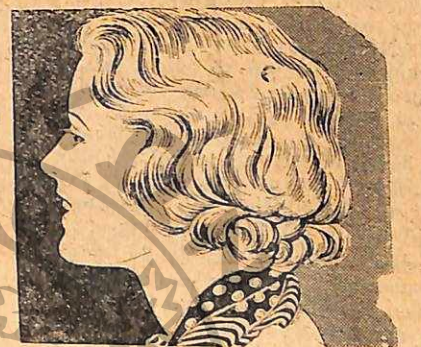
Ὁ Πάντος εἶχε ἀφήσει τὴν ἐξώπορτα ἀνοικτὴ, καὶ τώρα τὴν ἔβλεπε κλειδωμένη. Αὐτὸ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου.

—Φαίνεται, σκέφθηκε, ὅτι ὁ Γιάννης ἔσφαξε τὴ μάννα του κι' ἔφυγε, καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ σπητιοῦ κλειδῶσαν τὴν ἐξώπορτα, ἀπὸ φόβο μήπως ξαναγυρίσῃ... Ἐκτὸς ἂν τὴν ἔκλει-

σαν πρὶν φύγῃ. Μὰ γιατί ὅμως θὰ τόκαναν; Δὲν εἶπε τίποτα στὸ λοχία. (Ἀκολουθεῖ)

Τὸ μέγα φαρμα-
κεῖον Γ. Κερασσοπού-
λου (ὁδὸς Πειραιῶς
ἀρ. 1) Παρέλαβε καὶ
πωλεῖ εἰς ὅλους τοὺς
χρωματισμοὺς μὲ τὴν
νέαν θήκην τὸ ἐξαι-
ρετικῆς ποιότητος
καὶ διαρκείας Ικρα-
γιὸν, NELSON

Περωνήσοδε
τὰ μαλλιά σας
... ἄλλα ὡς;

Ὅχι βέβαια μὲ τὸ κάθε σα-
πούνι ποὺ περιέχει ἀλκαλικά
ἄλατα, τὰ ὁποῖα καταστρέ-
φουν τὴν ρίζαν τῶν μαλλίων!
Τὸ Σαμπουνὸν «TÊTE-NOIRE» (Τέτ-νουάρ) ἀπὸ ἄλλης ἐπιβλαβὴ οὐσίας, εἶναι κατασκευασμένο
σύμφωνα μὲ τὰ τελευταῖα δεδομένα τῆς Ἐπιστήμης. Διατηρεῖ
τὰ μαλλιά ὑγιή, ἐλαστικά, χωρὶς πιτυρίδα. Ἡ ἐξαιρετικὴ στιλπνό-
της ποὺ ἀποκοτῶν ὀφείλεται στὸ Cheveclat (δηλ. τὴ σκόνη ποὺ
περιέχεται στὸ μικρὸ ἐσώκλειστο φακελάκι). Τὸ ξανθὸ ὁμοί-
χρωμο τῶν μαλλίων σας ἐπιτυχᾶνεται μὲ τὴν τακτικὴ χρῆσι
τοῦ Shampodor-TÊTE-NOIRE. Ζητήσατε τὸν πράσινο φακελλο.

SHAMPODOR SHAMPOSAN
Γιὰ ξανθὰ Γιὰ σκούρα
ΔΡΧΜ. 12,50 TÊTE-NOIRE
avec cheveclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΠΟΣ. Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ. ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10 ΤΗΛ. 25-739
ΑΘΕΝΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Όσες αναγνώστριες ζητούν συμβουλές από τον Δερματολόγον πρέπει ν' αναφέρουν την ηλικία των, εάν είναι έγγαμοι ή άγαμοι, το είδος της ζωής των και να περιγράφουν λεπτομερώς την πάθησιν των. Όταν επίσης οι ερωτήσεις υπερβαίνουν τις 2 πρέπει να εσωκλείεται πεντάδαρχος γραμματόσημον, όταν δε ζητείται ι-διαίτερα απάντησις να εσωκλείωνται γραμ-ματόσημα πενήντα δραχμών.

«ΕΡΡΙΕΤΑΝ Δ. Κ.» Ένταυθα. — Αι συνταγαι τας οποίας άντεγράψατε από της στήλης αυτής είναι δι' ώρισμένας παθή-σεις και δι' αυτό δεν μπορώ να σας συστή-σω την χρήσιν των εάν δεν γνωρίζω επα-κριβώς από τι πάσχετε. Γιάνους πολύ ευ-χαρίστως θα σας δεχθώ προς εξέτασιν εις το κατάστημα καλλυντικών Κάνιγγος 12 τας ώρας 5—6 μ. μ. έποτε θα σας δώσω και οδηγίας διά την καταπολέμησιν της παχυσρκλ.ς.

«ΜΑΡΓ ΠΙΤΑΝ» Σιδηρόκαστρον. — Θα πλένεσθε πρωί και βράδυ με νερό κρύο και σαπούνι λευκό τύπου Μασσαλίας. Κάθε βράδυ δε άφοι' πλυθήτε καλά και σκουπι-σθήτε θα αλείφετε τα στίγματα που έχετε με το κάτωθι φάρμακον :

Camphre	0,20	c. c.
Acide salicylique	0,20	>
Oxyde de zinc	2	gr.
Vaseline	8	>
Lanoline	8	>

Μετά είκοσιν ήμέρας μου ξαναγράφειε διά να σας οδηγήσω διά την περαιτέρω θεραπείαν. Κατά το διάστημα της 20ημέ-ρου θεραπείας, δεν θα μεταχειρίζεσθε καμ-μίαν κρέμαν και ει δυνατόν να πούδρα.

Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ. Ένταυθα. Σας εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Τις κρέμες που σας έγραψα να τις άγ-ορά-σετε και διά την χρήσιν καθιερώ: καθώς και ποίαν θα χρησιμοποιήτε πρώτον και ποίαν δεύτερον θα σας καθοδηγήσουν λε-πτομερώς στο κατάστημα. Για τις τρίχες μήν έχετε άμφιβολίας. Θα εξαλειφθούν. Έλαβα και τα δυο γράμματά σας.

«ΒΙΡΓΩ». Χανιά. — Δεν έλαβα καμμίαν προηγούμενην επιστολήν σας. Θα πλένε-σθε πρωί και βράδυ μενερόκρύοκαι σαπού-νι λευκό τύπου Μασσαλίας. Το βράδυ δε άφοι' πλυθήτε καλά θα αλείφετε τα μι-μπίκια με το εξής φάρμακον :

Camphre	0,20	gr.
Acide salicylique	0,20	>
Oxyde de zinc	2	>
Vaseline	8	>
Lanoline	8	>

Εάν έχετε δυσκολιότητα θα την κατα-πολεμήσετε λαμβάνουσα τρεις φορές την εβδομάδα το προ' νηστική ένα κουτάλακι του καφέ Garlbatt σε μισό ποτήρι χλια-ρό νερό. Κρέμα να βάζετε καλύτερα Cold — Cream άγνήν όμως.

«ΑΛΕΞΑΡΔΡΟΝ ΑΛΕΞΙΑΔΗΝ». Σιδη-ρόκαστρον. — Για να εξαλειφθούν από το πρόσωπό σας αυτά που κάθε άνδρας βγά-ζει μόλις μεγαλώσει θα κάμετε μασσάζ κάθε βράδυ επί 5 λεπτά της ώρας και επί τρεις συνεχείς μήνας με την ακόλουθη άλοιφή :

Acetate de Thallium	0,40	gr.
Oxyde de zinc	2	>
Vaseline	20	>
Lanoline	5	>
Eau de roses	5	>

Φοβούμαι όμως μήπως παραμένετε έφ' όρου ζωής σπανός και άντι να γίνετε

Τών Τζέλιμπερτ όπως επιθυμείτε καταν-τήσετε Κουασιμόδος. Γι' αυτό θα σας συνεβούλευα να κάμετε μασσάζ μόνον στα αυτιά και στη μύτη και ν' άφίσετε τα μάγουλά σας ήσυχα να ακολουθήσουν τον δρόμον τους άφοι' ελαθε άνδρας. Για την μύτη θα κάμετε πολλές φορές την ήμέρα άναροφήσεις με κρύο νερό. Για το εξόγκω-μα δεν μπορώ να σας δώσω ή εύθυνον συμβουλήν από μακριά και γι' αυτό καλ-λίτερο θα ήτο να πηγαίνατε σε γιατρό.

«ΤΣΑΧΠΙΝΑΚΙ». Ηράκλειον. — Κάθε βράδυ θα πλένεσθε με νερό κρύο και σα-πούνι λευκό τύπου Μασσαλίας, το βράδυ δε πριν κοιμηθήτε θα κάμετε μασσάζ στα μέρη που υπάρχουν ρυτίδες με το κάτωθι φάρμακον :

Lanoline 30 gr.

Glycerine pure 40 >
Eau de roses 15 >
Το πρωί θα κάνετε νέο μασσάζ θα ξε-πλένετε το μέρος αυτό με λίγο χλιαρό νερό και έπειτα από λίγη ώρα θα πλένεσθε κα-νονικά όπως σας γράφω παραπάνω.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ : Η αναγνώστρις πρέπει να έχουν υπ' όψει των ότι ετανειλημέ-νως έχω μέχρι τώρα γράψει. Ότι δηλαδή όλες ή συνταγές που γράφω είναι αυστη-ρώς καθωρισμένες διά ώρισμένα πρόσωπα άναλόγως των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών τα όποια έκάστη αναγνώστρια μου αναφέ-ρει. Έπομένως δεν πρέπει να αντιγράφω-ται και να χρησημοτ.ιούνται είκη και ως έτυχεν διότι εν τωαύτη περιπτώσει ου-δεμίαν ευθύνην φέρω.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ο διάλογος πριν από τον περίπατο.

...Ναι, αγαπητέ μου φίλε, και όμως ήσυχασα...
«Άλλοτε το δέρμά μου ήτο τεντωμένο και έ-γαλάλιζε, σαν να το ή-χα περάσει ειδικό βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δεν ήδύνατο να συ-κρατήση την πούδρα και δεν έκαμα άλλο από το να πουδρά-ρωμαι συνεχώς.
Σήμερα όμως που χρη-σιμοποιώ την πούδρα ΡΕΑ, κατεσκευασμένη με ύλικά τα όποια, όχι μόνον δεν προκαλούν γυαλάδα, αλλά σχημα-τίζουν στο δέρμα μίαν επιφάνεια μάτ, έχω πιά ήσυχάσει. Καμμία άλ-λη πούδρα έως σήμε-ρα δεν μου έδωκε τα καλά αποτελέσματα της πούδρας ΡΕΑ.

Η πούδρα ΡΕΑ, προϊόν της Άρωματοποιίας Cana, εύρίσκεται εις 9 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Από την ιστορία ξέρουμε, ότι πρώ-τοι που έχρησιμοποίησαν τις όδοντο-γλυφίδες ήσαν οι ρωμαίοι. Η άριστο-κρατία της Ρώμης έχρησιμοποίησε όδοντογλυφίδες από καθαρό χρυσάφι.

Κατά το 1901 έγιναν στη Ρωσία 2.000 θανατικές εκτελέσεις για πολι-τικούς λόγους. Τόν ίδιο χρόνο οι πο-λιτικοί κατάδικοι στις ρωσικές φυ-λακές ήσαν 594.165 κι' έξόριστοι 312.000 !

Στις άμμόδες έκτάσεις του Καν-σας της Άμερικής υπάρχει ένα πε-ριεργώτατο είδος βατράχων, οι ό-

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ποιοι έχουν κέρατα !

Ο όλόχρυσος ναός του Άμριτσάρ θεωρείται ως το ωραιότερο μνημείο των Ινδιών.

Στην Άμερική υπάρχει ένα φυτό, το όποιοι ο κάλυκας είναι γεμάτος από έναν χυμό με δυνατή μυρω-διά, που έλκύει τους ποντικούς και τους δηλητηριάζει.

Στο Μπουμέ της Γαλλίας, ξεριζώ-

θηκε τελευταίως από μια δυνατή θύελλα, μια γέφυκη έλη 600 χρόνων, της οποίας ο κορμός είχε 14 μέτρα περιφέρεια.

Πρό έτών, ένας Ιταλός έβαλασάμων με μια δική του μέθοδο τα λουλούδια, ώστε επί χρόνια όλόκληρα διατηρού-σαν την ώμορφιά τους, το χρώμα τους και την δροσερότητα τους. Την μέθοδο του την κρατούσε μυστική, κι' όταν ξαφνικά πέθανε, μάταια έψαξαν στα χαρτιά του οι κληρονόμοι του. Το μυστικό του το πήρε μαζί του στον άλλο κόσμο.

Κυρίες ! θέλετε να άφιερώσετε μερικές δραχμές για τον έαυτό σας;

Τι διαφορά για τόσο λίγα !

Μερικές δραχμές — είναι λίγο — αλλά άρ-ούν σ' ό να σημειώσουν άποφασιστικό σταθμό στη ζωή σας. Σήμερα ο κόσμος θέλει με κάθε θυ-σία την νεότητα — την νεότητα — πάντοτε την νεότητα : Ένας κινη-ματογραφικός άστηρ χάνει τα 750)0 τών άποδοχών του άμα φαίνεται γηρασμένος. Χάνει ήδη 50 ο)ο μόλις το χρώμα της μαραινεται. Ο καθη-γότης Dr. Stejskal, του Πανεπιστη-μίου Βέννης έπέτυχε από νεαρά ζωα μίαν θαυμασίαν καλλωπιστικήν ύλην, όνομαζομένην «Bioscel» που τρέφει και ανανεώνει ταχέως την έ-πιδερμίδα. Εις πειράματα διατροφής της έπιδερμίδος γινόμενα από το Dr. Stejskal επί γυναικών 55 και 72 έτών αι ρυτίδες έχάθησαν εντός εξ έβδο-μάδων. (Βλέπε την πλήρη έκθισιν εις την 'Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης). Έντός όκτώ ώρών παράγει συχνά τέτοια έκπληκτική μεταβολή του χρώματος, σαν να έδιδαν καλή τροφή σ' έμια πεινασμένη γυναίκα που σχεδόν πεθαίνει της πείνας. Το πρώτο πράγμα που ένας άνδρας παρατηρεί είναι το χρώμα σας. Έ-

εάν είναι άσχημα δεν θάσας ξανα-προσέξη. Ένα πτωχό κορίτσι που παντρεύτηκε έναν έκαμυριόχο λέ-γει ότι αν δεν είχε το θαυμάσιο χρώμα της ό άνδρας της δεν θα την ξεχώριζε μετ' έξι τώων ώραιών κοριτσιών. Η έξαιρετική καλλω-πιστική αυτή ύλη, άνακαλυφθείσα υπό το Dr. Stejskal περιέχεται τώρσιν κρέμα Τοκαλόν χρώμα-τος ρός.

Επιθέσατε την το βράδυ πριν κοιμηθήτε. Τρέφει και ανανεώνει την έπιδερμίδα κατά τον ύπνον σας. Η κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευ-κού (όχι λιπαρά) πρέπει να χρηση-μοποιήται το πρωί. Περιέχει νωπήν κρέμαν και έλαιόλαδον, προσφωμι-μένα. Θα τροφοδοτήση την έπιδε-ρμίδα σας όλην την ήμέραν. Περιέ-χει έπίσης ένα τονωτικόν συστατι-κόν που συσφίγγει τους διεστελμέ-νους πόρους, λευκαίνει την έπιδε-ρμίδα και την καθιστά φρέσκια, σκλη-ρή.

Γενικός Άντ. Α. Π. Ρεπουρτζάκος όδός Πραξιτέλους 42, Άθήναι.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όπως πάντοτε σε κάθε εποχή-τό Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ σας παρουσιάζει τα καλύτερα και μοντέρνα ό φάσματα έτσι και διά την χειμερι-νήν σας ζών παρέλαβε μεγάλας πο-σότητας και πωλεί με μεγάλας έκ-πτώσεις :

Η τ ο ι :

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλέ	> 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΙΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφαρτα	Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλτά Σπ ρ έστρα	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα	Δρ. 140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλέ	> 160
Παλτά Τουαλέττας κλοκέ	> 180
Παλτά Τουαλέττας καμηλό	> 200
Παλτά Τουαλέττας Νιρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μετα-ξωτά εις πλουσίαν συλλογήν κα-θώς και μεγάλη ποικιλία εις λευ-κά διά Νυφικές Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΣΤΩΝ (Τιμαί Έργο στασίον) Κάλτσα μεταξωτή από Δρ. 58—65—80—90—100—125, 'Ιδιαί-τέρως σας συνιστάμεν την λεπτήν και στερεάν μεταξωτήν κάλτσα ΑΛ-ΜΑ τών 195 με Δρ. 150 ής οποίας είμεθα Γενικοί Άντιπρόσωποι.

Επίσης Κάλτσες βαμβακερές από Δρ. 20—25—40—50— κτλ. Προς το συμφέρον σας έπισκεφθήτε την Έκ-θεσιν μας.

Προσοχή άκριβή διεύθυνσιν μας. Βλέπε

Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ Έρμου 18Α

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδιάτρος

Όρφείως 47 — Τηλ. 26,569

ΑΘΗΝΑΙ

Κόκκινα λέπια στὰ χείλη.

Γιατί τὸ κραγιὸν σας δὲν στρώνει.

Εντός 10 ἡμερῶν

1220 ἐπιστολαὶ μᾶς ἤλθαν βεβαιώνουσαι τὰ καλὰ ἀποτελέσματα

Εἶχαμε ζητήσει ἀπὸ τίς κυρίες, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ κραγιὸν μας, νὰ μᾶς ἀπαντήσουν κατὰ πόσον τὸ κραγιὸν ΡΕΑ, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κατασκευὴν του οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰ κραγιὸν τοῦ ἐμπορίου, τίς ἱκανοποιεῖ

Καὶ μᾶς ἀπαντοῦν ὅλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ»

Ἴδου γιατί τὸ κραγιὸν ΡΕΑ θριαμβεῖ: Τὸ νέον μας σύστημα κατασκευῆς ἀποκλείει αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν ὕδατος καὶ γαλακτωμάτων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδώσουν σταθερὸν χρῶμα ἐπὶ τῶν χειλέων, τελείως ἐλαστικόν. Ἡ σύνθεσίς μας ἀνθίσταται ὄχι μόνον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἐπαφήν.

Χρησιμοποιεῖτε πάντοτε στὰ χεῖλη σας τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ, διὰ νὰ μὴ φθάνετε εἰς τὴν κατάστασιν νὰ ἔχετε κόκκινα λέπια ἐπὶ τῶν χειλέων σας.

Τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana, εὑρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑΙ

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΕΟΝ

ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ

ELBEO

Αἱ γνήσιαι ἐκ φυσικῆς μετάξης Κάλτσαι ELBEO, ἐκτὸς τῆς Κορώνας, φέρουν ἐπ' αὐτῶν καὶ τὴν ἄρκαν ELBEO κεντητὴν. Πωλοῦνται εἰς τὰ καλλίτερα Καταστήματα εἰς τιμὰς ὠρισμένας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ—ΑΠΟΘΗΚΗ
Μητροπόλεως ἀριθ. 46. Τηλέφ. 21—318

ΓΙΑΚΗΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε

Κατάστημα Καλσῶν

Ν. Μ Π Ρ Α Χ Ο Υ

Ἡ πλουσιωτέρα συλλογὴ καλτσῶν, ποιότητες ἐξαιρετικά. Γυναικεῖαι, ἀνδρिकाί, Παιδικαί, κυλότες καὶ γάντια.

Εὐαγγελιστρίας — Ἀθηναῖδος (γωνία)

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἱατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν

Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκάστον ἀσθενῆ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΟΝ

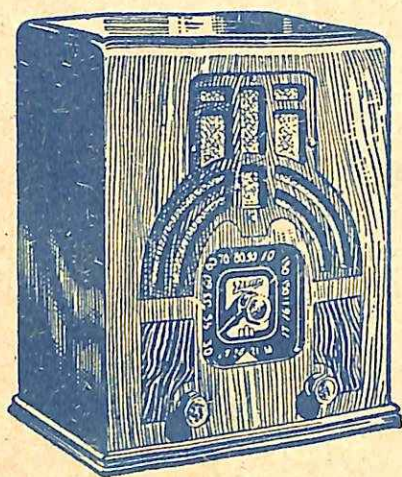
τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀριθ. 36

18 Μαρτίου 1936

ΔΡΧ. 4.500
ΤΥΠΟΣ 4-L-26E 4 ΛΥΧΝΙΩΝ
 Λήψις άνω των 40 σταθμών
 (187-2000 μέτρα). Με τὰ όνόμα-
 τα των σταθμών επί του φωτει-
 νοῦ πίνακος.

ZENITH

TRADE MARK REG.

RADIO

→ LONG DISTANCE ←

“Όλοι αἱ τελευταῖαι τελειοποιήσεις...
 Λυχνίαι ΥΑΛΙΝΑΙ Ἡ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ
 (κατ’ έκλογήν).

Τὰ μοναδικὰ ἀμερικανικά ραδιόφωνα
 μέ κολοσσιαῖον φωτεινόν πίνακα (Magnu-
 vision) 18 έκ. Κάθε κλίμαξ κύματος χωρι-
 στόν χρώμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 9 & 12 ΛΥΧΝΙΩΝ
 ΜΕ ΔΥΟ ΜΕΓΑΦΩΝΑ.

“Όλα τὰ μοντέλα εἶναι ἐφωδιασμένα
 μέ λεπτοδείκτην ἀπαραίτητον διὰ τόν
 ἀκριβῆ προσδιορισμόν τῶν σταθμῶν
 βραχέων κυμάτων.

Διὰ μέρη χωρίς ρεύμα, τελευταίου
 τύπου ραδιόφωνα λειτουργοῦντα ΜΟ-
 ΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ ΜΠΑΤΑΡΙΑΝ 6
 VOLTS.

ΤΥΠΟΣ 7-A-28 7 ΛΥΧΝΙΩΝ
 Λήψις όλων τῶν κυμάτων
 13-2100 μέτρα). Εἰδικῶς κατα-
 σκευασθέν διὰ τήν Ἑλλάδα καί
 μέ τὰ όνόματα τῶν σταθμῶν
 επί του φωτεινοῦ πίνακος.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58- Ἀθήναι